SÖNDAGS-SKOLBOK

INNEHÅLLANDE

LITURGI SAMT SVENSKA
OCH ENGELSKA SÅNGER
FÖR SÖNDAGSSKOLAN

OMARBETAD UPPLAGA

ROCK ISLAND, ILL.
AUGUSTANA BOOK CONCERN.

Sunday

E186-014

SÖNDAGSSKOLBOK

INNEHÅLLANDE

LITURGI OCH SÅNGER

FÖR

SÖNDAGSSKOLAN

OMARBETAD UPPLAGA

ROCK ISLAND. ILL.
LUTHERAN AUGUSTANA BOOK CONCERN.

COPYRIGHTED 1903.

ROCK ISLAND, ILL.
LUTH. AUGUSTANA BOOK CONCERNS TRYCKERI.

FÖRORD.

I enlighet med af Augustana-synoden fattade beslut samt i anslutning till de grundsatser, som härvid uttalades, hafva vi öfversett och omordnat innehållet i Söndagsskolboken. Arbetet är nu färdigt, och vi öfverlämna det härmed till församlingarna. Sångerna äro delvis de samma som förut, delvis andra, till största delen hämtade ur Svenska psalmboken, Hemlands-sångerna och Hymnal.

Några nya sånger hafva upptagits i denna samling, hvilka hämtats ur lutherska sångsamlingar, utgifna i Sverige, och hvilka säkerligen skola med

glädje välkomnas i den svensk-amerikanska kristliga sånglitteraturen.

Må nu denna bok i rikligaste måtto lända vårt samfund till välsignelse.

Rock Island, Ill., i januari 1903.

KOMMITTERADE.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

Liturgi för söndagsskolan.....Sidd. 1—4

	Nr.
I. Guds Lof och Tillbedjan.....	1—9
II. Högtiderna.....	10—74
1. Advent och jul.....	10—30
2. Nyår.....	31—35
3. Trettondedagen.....	36—39
4. Fastlagstiden.....	40—57
5. Påsk.....	58—66
6. Kristi himmelsfärd.....	67—70
7. Pingst.....	71—74
III. Kyrkan.....	75—122
1. Ordet och sakramenten.....	75—84
2. Församlingen och gudstjänsten.....	85—110
3. Konfirmationen, reformationen och missionen.....	111—122
a) Konfirmationen.....	111—116
b) Reformationen.....	117
c) Missionen.....	118—122
IV. Tron.....	123—155
1. Bättringen.....	123—132
2. Rättfärdiggörelsen.....	133—139
3. Friden.....	140—155
V. Kärleken.....	156—217
1. Bönen.....	156—161
2. Helgelsen.....	162—170
3. Hemmet.....	171—186

4. Skolan .....187—203
5. Fosterlandet.....204—206
6. Barnfester i det gröna.....207—217
VI. Hoppet.....218—228
1. Korset.....218—220
2. Hemlängtan.....221—228
VII. Härligheten.....229—238

LITURGI FÖR SÖNDAGSSKOLAN.

I. Skolans öppnande.

Sedan en sång sjungits, nppstå alla, och föreståndaren säger:

I Guds, Faderns och Sonens och den Helige Andes, Namn. Amen.

Kommen, låtom oss tillbedja vår Gud och nedfalla för Herren!

Om vi säga, att vi icke hafva synd, så bedraga vi oss själfva, och sanningen är icke i oss.

Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet.

Därefter säga alla:

Gud, var mig nådig efter din godhet, utplåna mina öfverträdelser efter din stora barmhärtighet! Två mig väl från min missgärning, och rena mig från min synd. Mot Dig allena har jag syndat och gjort, hvad ondt är i dina ögon.

Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta, och gif mig en ny, frimodig ande. Förkasta mig icke från ditt ansikte, och tag icke din Helige Ande från mig. Låt mig återfröjdas öfver din frälsning, och uppehåll mig med villighetens ande.

Skolan sjunger:

Ära vare Fadern och Sonen
Och den Helige Ande,
Såsom det var af begynnelsen, nu är och skall vara,
Från evighet till evighet! Amen.

Därefter bedjer föreståndaren följande eller någon annan för dagen lämplig bön:

Vi bedja Dig, allsmäktige Gud, himmelske Fader, att du förlänar oss en sann tro, ett fast hopp till din barmhärtighet och en rättsinnig kärlek till vår nästa, genom Jesus Kristus vår Herre.

Skolan sjunger:

Amen.

Därefter läses responsoriskt af föreståndaren och skolan texten för dagen

Därefter läses trosbekännelsen af alla gemensamt:

Vi tro på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare.

Vi tro ock på Jesus Kristus, hans enfödde Son, vår Herre, hvilken är aflad af den Helige Ande, född af jungfrun Maria, pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begrafven; nederstigen till dödsriket, på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda, uppstigen till himmelen, sittande på allsmäktig Gud Faders högra sida, därifrån igenkommande till att döma lefvande och döda.

Vi tro ock på den Helige Ande; en helig, allmännelig kyrka, de heligas samfund; syndernas förlåtelse, lekamens uppståndelse och ett evigt lif. Amen.

Därefter sjunges en sång, och sedan följer klassundervisningen.

II. Skolans afslutande.

Efter klassundervisningens afslutande följer katekisation, hvarefter pålysningar göras.

Sedan en sång sjungits, uppstå alla, och föreståndaren beder följande eller ock en fri bön.

O Herre Gud, vår kärleksfulle och barmhärtige Frälsare, Du som upptog de små barnen i din famn, lade händerna på dem och välsignade dem, se till oss, dina barn, och välsigna oss, som i det heliga dopet helgats till din tjänst. Gif oss din nåd, och lär oss att tänka på vår Skapare i vår ungdom. Lär oss, att gudsfruktan är vishetens begynnelse. Välsigna, o Herre, den undervisning, som vi mottagit denna stund, och gif, att ditt dyra ord måtte så inplantas i våra hjärtan, att vi må bära rättfärdighetens frukt till ditt namns pris och ära. Lär oss att i sanning tro på Dig, älska Dig af hela vårt hjärta, tillbedja och tacka Dig, följa dina bud och hålla ditt namn och ditt ord heligt samt troget tjäna Dig i alla våra lifsdagar. Var oss nådig. Bevara oss från all fara, och fräls oss från djäfvulens makt och från det onda, som finnes i världen. Beskydda oss både dag och natt. Förena oss allt innerligare med den kristliga kärlekens band och upptag oss till sist till Dig själf i ditt himmelska rike, för Jesu Kristi skull. Amen.

Därefter läsa alla:

Fader vår, som är i himmelen! Helgadt varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd gif oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

Föreståndaren säger:

Tackom och lofvom Herren!

Skolan svarar:

Herren vare tack och lof!
Halleluja! Halleluja! Halleluja!

Föreståndaren säger:

Vår Herre Jesu Kristi nåd och Guds kärlek och den Helige Andes delaktighet vare med eder alla. Amen.

Skolan sjunger;

Amen, Amen, Amen!

SÅNGER.

I. GUDS LOF OCH TILLBEDJAN.

1. Jag kan icke räkna dem alla.

1 Jag kan icke räkna dem alla,
De prof på Guds godhet jag rönt:
Likt morgonens droppar de falla
Och glimma likt dessa så skönt.
Jag kan icke räkna dem alla,
De prof på Guds godhet jag rönt.

2 Likt stjärnornas tallösa skara
De hafva ej namn eller tal,
Men stråla likt dessa så klara
Jämväl i den mörkaste dal.
Likt stjärnornas tallösa skara
De hafva ej namn eller tal.

3 Jag kan icke räkna dem alla,
Men ack, må jag tacka dess mer!
Guds kärleks bevis må jag kalla
De under af nåd han beter.
Jag kan icke räkna dem alla,
Men ack, må jag tacka dess mer!

Hs. 16.

2. Morgon mellan fjällen!

1 Morgon mellan fjällen!
Klara bäck och flod,
Sorlande mot hällen,

Sjungen: "Gud är god!"
"Gud är god!"

2 Dagen ser jag bräckas,
Fram går ljusets flod;
Dalarna, som väckas,
Svara: "Gud är god!"
"Gud är god!"

3 Skogens fåglar sjunga
Med ett glädtigt mod,
Där på kvist de gunga,
Kvittra: "Gud är god!"
"Gud är god!"

4 Själ, vak upp och svara
Dem med nyfödt mod!
Höj din lofsång klara:
"Gud, vår Gud är god!"
"Gud är god!"

Ssb 22

3. Så älskade Gud världen all.

1 Så älskade Gud världen all,
Att han utgaf sin ende Son,
Att hvar och en, som på honom tror,
Skall få ett evigt lif.

2 Ty däruti står kärleken,
Ej det vi hafva älskat Gud,
Men däruti, att han älskat oss
Och gifvit oss sin Son.

3 Ja, därpå är Guds kärlek stor
Vorden uppenbar till oss,
Att till försoning för all vår synd
Han hafver sändt sin Son.

4 Han hafver oss sändt Jesus Krist,
Att på honom vi skola tro,
Att genom honom vi lefva må
Och älska för hans skull.

Hs 19. Ssb. 127.

4. Du ömma fadershjärta.

1 Du ömma fadershjärta,
Som vakar öfver mig,
Hur skall jag kunna älska,
Hur kunna lofva dig!
Du varnar mig så troget
För alla dolda garn
Och gömmer under vingen
Ditt lätt försagda barn.

2 Du föder och du kläder
Och skyddar mig så väl
Och sörjer alla dagar
För både kropp och själ.
Jag vore snart förgången,
Om du ej gjorde så.
O, kunde jag blott älska,
Blott älska dig ändå!

3 Gif, att med villig lydnad
Jag alltid ger dig rätt,
Låt dina bud bli kära,

Din börda ljuf och lätt!
Och när en fara hotar,
En nöd förskräcker mig,
Låt mig i första rummet
Blott alltid fly till dig.

4 Ditt fadershjärta brister
Utaf förbarmande,
Du ser hvad helst mig felar,
Du känner allt mitt ve.
Om natten och om dagen
Ditt öga öppet står,
Och fadershanden räcker
Så vidt, som himlen går.

Hs. 14 Ssb. 129.

5. Om faror förfära.

1 Om faror förfära och nöd tränger på,
Om ovän står nära och vännerna gå;
Dock ett oss hugsvalar bland växlingar här:
Guds ord till oss talar, att Herren är när.

2 Ej sparfven har lada, dock räds han ej nöd;
Som han må vi glada förtrösta om bröd.
Guds barn skall bli gifvet allt hvad det begär,
Så visst det är skrifvet, att Herren är när.

3 När allt måste fara och död klappar på,
Guds löfte, det klara, skall trösta oss då.
I yttersta nöden det visst för oss är,
Oss fröjdar i döden, att Herren är när,

Hs. 15, Ssb. 178.

6. Låtom oss nu alla.

1 Låtom oss nu alla
Fröjdas i vår Gud!
Må vår lofsång skalla
Högt med klara ljud;
Jesus stigit neder
Ifrån himlens höjd
Och åt oss bereder
Evig ro och fröjd.

2 Låtom oss besjunga
Herrens makt och nåd
Och med själ och tunga
Prisa högt hans råd,
Som oss Sonen sände
Till en lösen god,
Döden från oss vände
Genom Jesu blod!

3 Låt oss gladligt ila
Hem till fridens hus,
Där oss väntar hvila,
Salighet och ljus;
Ty Guds Lamm har vunnit
Och oss rena gjort;
För det blod, som runnit,
Öppnas himlens port.

Ssb. 200: 1, 2, 4.

7. Hela världen fröjdes Herran.

1 Hela världen fröjdes Herran
Tidigt och af hjärtans grund!

Kommen ifrån orter fjärran,
I, som stån i hans förbund!
Träden fram med lust och fröjd,
Sjungen Gud i himlens höjd!

2 Han är den oss hafver skapat
Sig till folk och fosterfår,
Frälsat det, som var förtappadt,
Och är den, som med oss står,
Vill oss ändtligt föra in
Uti himlaglädjen sin.

3 Tacken honom i hans portar,
Lofven honom i hans gård;
Kommen hit från alla orter;
Prisen den om oss har vård;
Ty han är fast god och blid,
Håller tro i evig tid.

Ps. 268. Ssb. 196.

8. Nu tacken Gud, allt folk.

1 Nu tacken Gud, allt folk!
Med hjärtans fröjd och gamman,
För stora ting, dem han
Gör med oss allesamman:
Den från vårt moderslif,
Af nåd och stor miskund,
Så mycket godt oss gjort
Och än gör hvarje stund.

2 Den nåderike Gud,
Han oss ock här förläne,
Att vi med hjärtans fröjd

I frid städs honom tjäne;
Och Herren, stor af nåd,
Oss vare alltid blid,
Oss vare Herren när,
Nu och i evig tid.

3 Pris vare dig, o Gud,
O Fader, Son och Ande,
Högtlofvad, store Gud!
Af oss i allo lande!
Du, som af evighet,
Treenig Gud förvisst,
Har varit, är och blir,
Högtlofvad först och sist!

Ps. 272. Ssb. 197.

9. Pris Gud, all godhets källa.

1 Pris Gud, all godhets källa vid,
I himmel och på jord!
O, stämmen in till evig tid:
Pris Gud för nådens ord!

2 Du heliga treenighet,
Ack, snart på bättre vis,
Från evighet till evighet,
Jag sjunga skall ditt pris.

Hs. 4. Ssb. 201.

II. HÖGTIDERNA.

1. Advent och Jul.

10. Hvar man må nu väl glädja sig.

1 Hvar man må nu väl glädja sig!
Här är stor fröjd å färde,
Ty nu är Gud oss nådelig,
Som voro döden värde.
Han hafver alla sagt det till,
Att han barmhärtig vara vill:
Hvad kan vårt hopp förtränga?

2 Till ende Sonen sade han:
"Jag måste mig förbarma;
Far ned uti det syndaland
Och lös de fångar arma
Af deras synd och stora nöd.
Fräls dem ifrån en evig död
Och låt dem med dig lefva."

3 Sin Fader Sonen lydig var,
Kom till mig här på jorden.
I mänskligheten uppenbar
Är han min broder vorden.
Sin kärlek ville han bete
Och frälste mig från allt det ve,
Som jag förskyllt att lida.

4 För mig sitt lif, sitt dyra blod
Han ville icke spara,
Att för den dom, mig förestod,

Jag måtte tryggad vara.
Han blef hos Gud min löftesman,
Uti hans död min synd försvann:
Så är jag frälsad vorden.

Ps. 46: 1,4—6. Ssb. 130: 1, 4—6.

11. Bereden väg för Herran.

1 Bereden väg för Herran!
Berg, sjunken! djup, stån opp!
Han kommer, han, som fjärran
Var sedd af fädrens hopp:
Rättfärdighetens förste,
Af Davids hus den störste.
Välsignad vare han,
Som kom i Herrens namn.

2 Guds folk! för dig han träder
En evig konung opp.
Strö palmer, bred ut kläder,
Sjung ditt uppfyllda hopp.
Guds löften äro sanna.
Nu ropa: Hosianna!
Välsignad vare han, etc.

3 Gör dina portar vida
För Herrans härlighet,
Se, folken kring dig bida
Att nå din salighet.
Kring jordens länder alla
Skall denna lofsång skalla:
Välsignad vare han, etc.

4 Ej kommer han med härar
Och ej med stå̊t och prakt;
Dock ondskan han förfärar
I all dess stolta makt.
Med Andens svärd han strider
Och segrar, när han lider.
Välsignad vare han, etc.

5 O folk, från Herren viket
I syndig lust och flärd,
Gif akt! det helga riket
Är ej af denna värld;
Ej af dess vise funnet,
Ej af dess hjältar vunnet.
Välsignad vare han, etc.

6 Den tron, som han bestiger,
Är i hans Faders hus,
Det välde, han inviger,
Är kärlek blott och ljus.
Hans lof af späda munnar
Blott nåd och frid förkunnar.
Välsignad vare han, etc,

7 Jerusalem är öde:
Dess tempel fallit ner,
Dess präster äro döde,
Dess spira är ej mer;
Men Kristi rike varar
Och sig allt mer förklarar.
Välsignad vare han, etc.

12. O, du mitt hjärtas trängtan.

1 O, du mitt hjärtas trängtan
Och allt min själs begär,
Jag brinner utaf längtan
Att dig få möta här.
Min andakt du upptände
Och hjärtat sucka lär!
Till det min håg du vände,
Som dig behagligt är!

2 Väl strör ditt Sion palmer
Och blomster på din stig,
Men jag vill uti psalmer
Mitt lof förkunna dig.
Ditt namn vill jag hembära
Mitt hjärtas tack och pris
Och städs min Konung ära
Uppå mitt svaga vis.

3 Blott kärlek hit dig drifver
Till oss från himlens sal.
Af kärlek du begifver
Dig ned till tårars dal,
Mång tusen kval belasta
Ditt släkte på vår jord;
Din ankomst, Herre, hasta
Och låt din hjälp bli spord!

4 Haf Kristus i ditt hjärta,
Du kyrkans kämpahär!
Stå stark mot sorg och smärta,
Som jämt sig hopa här!
Stå oförsagd! Mot döden

Din starkhet Herren är.
Han frälsar dig ur nöden
Och segern dig beskär. Hs. 25.

13. Kom, du väntade Messias!

1 Kom, du väntade Messias,
Att ditt folk förlossas må,
Ifrån synd och död befrias
Och i dig sin hvila få,
Du är Israels ljus och styrka,
Jordens enda hopp du är,
Dig skall hela världen dyrka,
Kom, vårt hjärta dig begär!

2 Du ditt folk skall saliggöra,
Du, ett barn och dock en kung,
Alla världar dig tillhöra,
Du skall leda gammal, ung.
Tag uti mitt hjärta boning,
Lär mig städs, att full pardon
Gifves blott i din försoning,
Ställ mig frälst inför din tron.

14. Du kommer, Herrens smorde.

1 Du kommer, Herrens smorde,
Du son af Davids stam,
Att Faderns verk fullborda,
Med makt du träder fram,
Du skall ur nöd förlossa
Och slita fångars band,

Och syndens fjättrar krossa
Och styra alla land.

2 Du kommer, hjälp du gifver
Den själ, som hjälp begär,
De armes skydd du blifver,
De svaga kraft du bär,
Du gifver fröjd för smärta,
Du mörker gör till ljus,
Och tröst till kvalfylldt hjärta
Du för från Faderns hus.

3 I milda skurar gjutes
Din nåd från himlen ner,
Af kärlek allt omslutes,
Och hoppet mot oss ler,
På bergen ren en skara
Af fridshärolder står,
Och frälsningsfloden klara
Till ödemarken når.

4 Till dig skall bönen stiga
Ur alla frommas bröst,
Och världen all skall tiga
Inför din allmakts röst.
Ej åldrar skola tvinga
Till glömska ditt förbund,
Och gladt ditt namn skall klinga
Kring hela jordens rund.

15. Gläd dig, du Kristi brud.

1 Gläd dig, du Kristi brud,
Och möt din Herre Gud!

Den stora dag du skådat,
Som de profeter bådat.
Hosianna, pris och ära
Vår Konung vi hembära.

2 En krona han ej bär,
Men dock en konung är.
Hans prakt är ganska ringa,
Dock kan han döden tvinga.
Hosianna, pris och ära
Vår Konung vi hembära.

3 Höj glädjerop till skyn
Vid denna glada syn:
Här kommer Sions förste,
Bland konungar den störste.
Hosianna, pris och ära
Vår Konung vi hembära,

4 Och spenabarnens ljud
Med dig skall lofva Gud,
Och all den hedna skara
Skall, glad och frälsad, svara:
Hosianna, Pris och ära
Vår Konung vi hembära.

Ps. 51: 1, 2, 5, 7 Ssb. 37.

16. Glada julafton, härliga, klara.

1 Glada julafton, härliga, klara!
Då tändes ljus uti hjärta och tjäll.
Lofsången ljuder från änglarnas skara,
Genom århundraden, hörd i kväll;

Ära vare Gud i höjden. frid på jordene,
Människorna en god vilja, ära vare Gud!
Glada julafton, härliga klara!
Då tändes ljus uti hjärta och tjäll.

2 Jesus är gåfvan gifven åt jorden,
Gud denna gåfva åt syndare ger,
Likasom midsommarsolen i norden
Djupaste midnatt sitt ljus beter.
Och det folket, som i mörkret vandrar, ser ett ljus,
Öfver dem, som bo i mörka landen, skiner det.
Jesus är gåfvan, gifven åt jorden,
Gud denna gåfva åt syndare ger.

3 Jesus är gåfvan: salighet, ära,
Frälsning och lif uti honom vi fått.
Jesus, vårt julträd, oss frukter vill bära.
Jesus, vårt julbröd, oss ger allt godt.
Ty ett barn är födt i dag, en son oss gifven är,
Hvilkens herradöme varar, och han heter Gud.
Jesus är gåfvan, gifven åt jorden,
Frälsning och lif uti honom vi fått.

Hs. 28. Ssb. 240.

17. Af himlens höjd oss kommet är.

1 Af himlens höjd oss kommet är
Ett bud, som frid till jorden bär;
Stor fröjd I skolen höra få,
Det eder grant bör akta på.

2 Ett barn är född på denna dag;
Så var Guds råd och välbehag;

Det föddes af en jungfru skär:
Kristus, Guds Son, det barnet är.

3 All jordens tröst han blifva skall
Och ljus och hjälp för världen all.
Han är den rätte frälserman.
Säll den på honom trösta kan!

4 Ack, Herre Jesus, hör min röst:
Gör dig ett tempel i mitt bröst,
Uti mitt hjärta blif och bo,
Så har jag tröst och evig ro.

5 Låt aldrig mig förgäta dig.
Ditt namn ske pris evinnerlig!
Ditt namn med fröjd jag lofva vill,
Förläna mig din nåd därtill.

6 Ära ske Gud uppå sin tron,
Som oss har sändt sin ende Son.
Nu mänskors röst och änglars kor
Lofsjunge den i höjden bor!

Ps. 63: 1—3, 13—15. Ssb. 40.

18. Till Betlehem mitt hjärta.

1 Till Betlehem mitt hjärta
I stilla pilgrimsfärd
Nu skyndar från den smärta,
Som bor bland tidens flärd.
Där vill min själ sig gömma,
Där har min tro sin skatt.
Jag vill ej Jesus glömma,
Sen han fått hjärtat fatt.

2 Tillbedjande jag skådar
Dig, Jesus Gud och man.
I ordet du mig bådar,
Hvad godt du vill och kan.
Så ringa, dock så mäktig,
Så huld och dock så stor,
Från himlen, hög och präktig,
Du kom, i stall du bor.

3 En fågel har sitt näste,
Ett vilddjur har sitt bo;
Du under himlens fäste
Ej finner hem, ej ro.
Att trött ditt hufvud luta
En boning du ej fick
Och knappt en famn att sluta
Dig till, då här du gick.

4 O, kom, jag öppnat vida
Mitt hjärtas dörr för dig;
Hjälp mig för himlen strida,
Du, som försonat mig.
Kom, Jesus, alltid gästa
Uti mitt hjärtas hus.
Kom att din brud dig fästa
I nåd, i tro, i ljus! Hs. 31.

19. Ett barn i dag är oss gifvet.

1 Ett barn i dag är oss gifvet,
En son är född oss i dag.
I honom finner du lifvet,
I honom Gud har behag.

I honom uppgår för jorden
Den nya himmelens sol.
Ack, skalle, skalle de orden
Med makt från pol och till pol!

2 I världen krigen väl bullra,
Och makt sig väpnar mot makt,
Men på den spädastes skuldra
Är herradömet dock lagdt.
Och öfveränglarnas skara
Kring honom prisande står,
Som är och var och skall vara,
Då jord och himmel förgår.

3 Han Råd och Underlig kallas;
Själ, må han råda för dig!
Han känner hjärtgrunden allas,
Han skådar doldaste stig.
Han heter Kraft, o, var stilla,
Låt honom föra dig an!
Hvem kan nu göra dig illa,
Se'n han för dig blifvit man?

4 Han, Hjälten, stred för dig striden
Och dräpte mörkrets förbund.
Han, Fridens Förste, till friden
Har lagt ovanskelig grund.
Han Evig Fader vill vara
Åt dig, då skall du ock tro,
Att den är trygg för all fara,
Som har i honom sin ro.

Hs. 35.

20. Ende Sonen stiger neder.

1 Ende Sonen stiger neder,
Kläder sig i tjänarskrud.
Väg till himlen han bereder
Och till barnaskap hos Gud.
Halleluja! Halleluja!

2 Upp till himlen stige fröjden,
Gud är oss i Kristus blid!
Ära vare Gud i höjden,
Vare ock på jorden frid!
Halleluja! Halleluja!

3 Var välkommen, segerförste,
Du vår Frälsare och vän!
Du vår konung, du den störste,
Tag ditt rike bland oss än!
Halleluja! Halleluja!

4 Tag vår hyllning, våra hjärtan,
Vig dem till din boning in!
Synden, sorgen, nöden, smärtan
Fly, när själf du drager in.
Halleluja! Halleluja!

Hs. 34: 1, 2, 4, 5. Ssb. 42: 1, 2, 4, 5.

21. När juldagsmorgon glimmar.

1 När juldagsmorgon glimmar
Jag vill till stallet gå,
Där Gud i nattens timmar
Re'n hvilar uppå strå.

2 Hur god du var, som ville
Till jorden komma ner!
Nu ej i synd jag spille
Min barndoms dagar mer!

3 Dig, Jesus, vi behöfva,
Du käre barnavän!
Jag vill ej mer bedröfva
Med synder dig igen!

Hs. 20. Ssb. 45.

22. Hör, o min själ.

1 Hör, O min själ, hur änglars sånger skalla
Hän öfver djup kring hela jordens rund.
O huru ljuft de skola båda alla:
Gud har ingått med mänskan nytt förbund.
Ära i höjden, människan frid!
Frälsning förkunnas, Gud är oss åter blid.

2 O huru sällt, att nu den sången ljuder
Fram genom nöd, som famnar världar än:
O huru sällt, att Gud ännu oss bjuder:
Kommen till mig, o, vänden om igen!
Ära i höjden, människan frid!
Frälsning förkunnas, Gud är oss åter blid.

3 Sjung, o min själ, i natten troget vaka.
Sjung samma sång, som klingar ofvan från,
Tills dagen gryr, då du får evigt smaka
Himmelens fröjd och stå inför Guds Son.
Ära i höjden, människan frid!
Frälsning förkunnas, Gud är oss åter blid.

Ssb. 48.

23. O, du saliga.

1 O, du saliga,
O, du heliga
Jordens fröjdfulla högtidsdag!
Ära ske Herran!
Nära och fjärran
Änglar förkunna Guds välbehag.

2 Född är Frälsaren
Och förlossaren
Kristus, Herren i Davids stad.
Kommen är friden,
Himmelska tiden
Nu är fullbordad, min själ var glad.

3 Stora, heliga,
Outsägliga
Gåfvor få vi af Faderns hand.
En är ock Anden,
Som oss vid handen
Leder till himmelens sälla strand.

Hs. 39. Ssb. 43.

24. Välkommen var, o Herre kär.

1 Välkommen var, o Herre kär!
En gäst när oss du vorden är:
I fattigdom, för mänskors skuld,
Du kom, och Gud är oss nu huld.

2 Dig ingen nog beprisa kan,
Att vår natur du tagit an.

Förnedrat hafver du dig så,
Att själf du låg på hö och strå.

3 Om världen ännu större var,
Af guld och pärlor prydd och klar,
Så vore hon dock allt för klen
Att vara dig en säng allen.

4 Dock hvilar du, i ringhet klädd,
På fattigdomens hårda bädd.
Det är den kungaprakt du för.
Allt oss till godo du det gör.

5 Ty må en hvar nu vara glad
Och gå med herdarne åstad
Att se, hvad Gud har oss beskärt
Och med sin ende Son förärt.

Ps. 63: 8—11, 6.

25. Vi prisa dig, o Jesus kär.

1 Vi prisa dig, o Jesus kär,
Att du har kommit bland oss här;
Att frälsa oss från synd och skuld
Du kom hit ned, vår vän så huld.

2 Vi prisa dig, o Gud, som sagt,
Att skulden du på Sonen lagt,
Och att han blef i allt som vi,
Att dina barn vi skulle bli.

3 O underbara kärleksråd,
Som gjorde, att vår nöd du såg,

Och striden hård du för oss stred
Och vann åt oss en evig fred.

4 Så tag nu hjärta, själ och kropp,
Ty du är nu mitt fasta hopp.
En Frälsare i dig jag har,
Som tar mig ständigt i försvar.

5 Jag prisa vill din nåd så stor,
Du, som bland änglaskaror bor,
Och sist bland frälsta utan tal
Jag prisar dig i himlens sal.

Ssb. 51. 3 v. fattas i Hs. 41.

26. Jesus, dina arma små.

1. Jesus, dina arma små
Nu omkring din krubba stå
Att dig sjunga på vårt vis
Lof och pris.

2 Du tog an vårt kött och blod
Och uti vårt ställe stod;
Syndaskulden, som oss kvalt,
Du betalt.

3 Och uti ditt ord du sagt
Och oss det på hjärtat lagt:
"Mig, mitt barn, ditt hjärta gif,
Min du blif!"

4 Hjärtat dig vi gifva då,
Ack, du vill det ej försmå.

Tag det, tag det, Jesus kär,
Som det är.

5 Tag det till dig, Jesus god!
Två det rent uti ditt blod!
I din hvita klädnad väl
Pryd vår själ.

6 Då i himlen skall en gång
Klinga ljuft vår segersång,
Ack, hur saligt att få bo
I din ro.

Hs. 36: 1—5, 7. Ssb. 44: 1—5, 7.

27. Du gode, helge Jesus kär.

1 Du gode, helge Jesus kär,
Din födelse nu firas här,
Och därför är kring jorden vid
För alla barn en glädjens tid.

2 Jag liten är, välsigna mig,
Gör hjärtat rent, jag flyr till dig
Och beder, att min själ du tvår
I källan, som från korset går.

3 Att jag må bli Guds änglar lik
I ödmjukhet, i kärlek rik,
Att jag må evigt blifva din,
Det gifve du, o Jesus min!

Ssb. 52: 3—5.

28. Det är högtid igen.

1 Det är högtid igen,
Ty vår himmelske vän
Kommer åter som gäst till vårt bo.
Därför tända vi må
Våra julljus och så
Honom möta med kärlek och tro.

2 Själf ett barn han ju är,
Och de små har han kär,
Han har gifvit sig ut ock för dem.
Fastän härlig och rik
Blef små barnen han lik
För att föra dem upp till sitt hem.

3 Därför sjunga vi nu
Gladt vår julsång, och du,
O vår vän, lär oss sjunga den så,
Att ur helgade bröst
Med en renare röst
I din himmel vi sjunga ock få!

Hs. 29.

29. Högtid för handen är.

1 Högtid för handen är,
Ljuflig och blid,
Jesus, blif själf oss när,
Helga dess frid!
Du, som är världens ljus,
Lys i vårt hjärtas hus,
Drag oss från världens grus,
Nu är det tid!

2 Drag oss allt mer till dig,
Blif du vår skatt!
Lär oss på törnestig
Prisa dig gladt,
Prisa din stora nåd,
Prisa ditt kärleksråd,
Som i vårt öfverdåd
Tagit oss fatt.

3 Tack för ditt nådesord,
Ljus på min stig!
Tack för ditt rika bord,
Dukadt för mig.
Tack för ditt dyra blod,
Tack för din Ande god,
Tack för ditt tålamod,
Herre, med mig!

Hs. 27: 1, 2, 4. Ssb. 241.

30. Förlossningen är vunnen.

1 Förlossningen är vunnen:
Guds Son från evighet
Af Fadern är upprunnen
Till världens salighet.
Han är den morgonstjärna,
Som lysa kan och värna
I mörker och i kval.

2 Han människa är vorden.
En lofvad nådatid
Har uppgått öfver jorden
Med ljus och hopp och frid.

Nu dödens makt är krossad
Och syndens boja lossad
Och öppnad himlens port.

3 O Kriste! oss benåda,
Så att i tron vi må
Ljus i din sanning skåda,
Lif af din kärlek få.
Till dig vårt hjärta längtar,
Från världens flärd det trängtar
Till din rättfärdighet.

Ps. 50: 1—3. Ssb. 131.

2. Nyår.

31. Gif, o Jesus! fröjd och lycka.

1 Gif, o Jesus! fröjd och lycka,
Ett nytt år går åter in;
Värdes ock på nytt intrycka
I mitt hjärta viljan din.
Gif att själen, ren och from,
Blir på nytt din egendom.
Ny välsignelse och gamman
Skänk af nåd oss allesamman.

2 Med din kärlek mig hugsvala.
Hör min suck, o Herre kär,
Fast ej munnen kan uttala
Allt hvad jag på hjärtat bär.
Sofver eller vakar jag,
I ditt värn du mig upptag,
Styrk mig i min nöd och möda,
Låt ej synd och sorg mig döda.

3 Detta året läi mig höra
Rätt ditt ord, o Herre blid,
Och en kristlig vandel föra
Utan svek i all min tid,
Att jag har min nästa kär,
Aldrig hat till honom bär,
Gif mig nåd att heligt lefva
Och i synd mig ej invefva.

4 Jesus vare allt mitt nöje,
Jesus blifve alltid när,
Jesus mina sinnen böje,
Jesus vare mitt begär,
Jesus styrke kropp och själ,
Jesus mig beskydde väl,
Jesus vare i mitt hjärta,
Jesus lise i all smärta! Ps. 413: 1, 3, 4, 6.

32. Kom, o Guds Ande, kom!

1 Kom, o Guds Ande, kom,
Kom till oss ned!
Och till din helgedom
Hjärtat bered!
Hviska det ljufva namn
Jesus, och i hans famn
Red för vår själ en hamn!
Där, där är lugnt.

2 Kommer då pröfning svår,
Smärta och nöd,
Följer i deras spår
Isande död,

Sveper sig kring oss natt,
Skymmes för oss vår skatt,
Veta vi ändock, att
Himlen är vår.

3 Kom till din klena hjord,
Trösta och väck!
Väck med ditt helga ord,
Frälsande räck
Sjunkande själ din hand,
Släck hvarje tviflets brand,
Och med din kärleks band
Bind oss till ett!

4 Jesus, vår herde god,
O du, som än
Renar uti ditt blod,
Trofaste vän,
Som inför Fadern står,
Bed för oss ock i år!
Läk alla själens sår!
Hör, hör vår bön! Hs. 57.

Used by permission of Oliver Ditson Co., owners of copyright.

33. Jag vet ett namn.

1 Jag vet ett namn så dyrt och kärt,
Ett namn af lif i sig,
Och mer än jord och himmel värdt
Det namnet är för mig.

2 Ty se, det talar om en vän,
Som, evigt huld och god,
Har öppnat himmelen igen
Och löst mig med sitt blod.

3 Det talar om en Faders famn,
Som för mig öppen står,
Det talar om en fridens hamn,
Där snart jag hvila får.

4 Och Jesus, Jesus är det namn,
Som är så dyrt för mig,
Den ljufva ro, den stilla hamn,
Som har all frid i sig.

5 Och när jag står fullkomligt fri
Från synd och sorg en gång,
Det enda namnet än skall bli
Min evigt nya sång.

Hs. 55: 1, 3, 4, 8, 11. Ssb. 57

34. Han är densamme.

1 Han är densamme som de flydda år,
Den vän vi kalla: Abba, Fader vår.
Han är densamme i sin trofasthet,
Hvars faderskärlek ingen växling vet.

2 Han är densamme äfven från i dag,
Till dig och mig han har ett godt behag.
Om arm du är, om liten eller stor,
Du är dock hans, om du på Jesus tror.

3 Han är densamme, och hans nåd är ny,
Hur åren komma eller åren fly.
Hans dyra nåd, som fostrar oss och lär
Att lefva tuktigt, lefva gudligt här.

4 Han är densamme, ty hans kraft ock är
För alla dem, som vänta honom här.
På örnavingar han skall bära dem
Från Kedars dal till nytt Jerusalem.

5 Han kommer snart, så är vår tro, vårt hopp,
Ty fikonträdet skjuter redan knopp!
Han kommer snart, o ljufva glädjebud!
Var vaken blott, du Sions kungabrud!

6 Han är densamme detta nya år
För dig, som än på syndens stigar går.
Ack, lämna dem och Jesu nåd mottag,
Så blir ditt år en salighetens dag!

35. Hela vägen går han med mig.

1 Hela vägen går han med mig,
O, hvad kan jag önska mer?
Kan jag tvifla på hans godhet,
När jag på hans ledning ser?
Himmelsk frid, gudomlig trygghet
Uti honom har min själ,
Ty jag vet, hvad helst mig möter,
Jesus gör dock alltid väl.

2 Hela vägen går han med mig,
Är på farlig stig mitt stöd,

Styrker mig i hvarje pröfning,
Mättar mig med lifvets bröd.
Och om hjärtat ville törsta,
Vägen kännes tung och lång,
Fröjdekällor strax ur klippan
Springa fram som förr en gång.

3 Hela vägen går han med mig,
Hvilken kärlek, hög och rik,
Och till sist en evig hvila
Skänkes mig i himmelrik.
När jag där får fri, förklarad,
Böja mig vid tronen ned,
Skall jag ej den sången glömma:
Hela vägen gick han med.

Vv. 1, 3=Hs. 56.

3. Trettondedagen.

36. O du, som med en stjärna ledt.

1 O du, som med en stjärna ledt
De vise männens tåg,
Till dess hon kom och stilla stod,
Där barnet Jesus låg;
Om än med stjärnor du ej mer
De dina leder här,
Din Heige Ande föra skall
Oss dit dock, där du är.

2 Dig känna vi nu endels, men
Hvad du har sagt skall ske,
Att den, hvars hjärta du gjort rent,
Skall som du är dig se.

O, Frälsare, gif oss den nåd,
Som rena oss förmår,
Att vi må se ditt ansikte,
Där ingen död oss når.

37. Underbar en stjärna blid.

1 Underbar en stjärna blid
Lät sig se vid juletid;
Den sitt ljus begynte sprida,
Strålande kring världen vida,
Och fördref dess mörka natt.

2 Vid den klara stjärnans brand
Vise män från Österland
Ut i världen glada draga,
Låta sig däraf ledsaga
För att finna Frälsaren.

3 Stjärnan ledde österns män
Till vår Herre Kristus hän.
Följa vi Guds ord, det klara,
Skall en stjärna det oss vara,
Som oss för till Jesus Krist.

38. En stjärna lyste undersam.

1 En stjärna lyste undersam
Och gick för österns vise fram.
Halleluja, halleluja, halleluja!

2 Då märkte de. att Konungen
Var kommen ned af himmelen.
Halelluja, halleluja, halleluja!

3 Så kommo de till Betlehem,
Dit himlastjärnan lyste dem.
Halleluja, halleluja, halleluja!

4 Guld, rökverk, myrra buro de
Och gladdes att få Kristus se.
Halleluja, halleluja, halleluja!

5 Oss kristna bör på samma vis
Åt Herren offra evigt pris.
Halleluja, halleluja, halleluja!

6 Lof ske Gud Fader och hans Son
Samt Helge And' i himlens tron!
Halleluja, halleluja, halleluja!

7 Pris vare Guds barmhärtighet
Från evighet till evighet!
Halleluja, halleluja, halleluja!

Ps. 67. Hs. 58.

39. Klaraste stjärna på himmelens fäste.

1 Klaraste stjärna på himmelens fäste,
Lys i vårt mörker och hjälp oss bered!
Vänd våra blickar från jorden och flärden,
Och till det nyfödda barnet oss led!

2 Lågt är han bäddad, den ringe, i stallet.
Jorden åt honom ej bättre består.

Dock han af änglar, där stilla han slumrar,
Hyllning som Konung och Frälsare får.

3 Rikaste offer vi bjuda förgäfves,
Icke för guld han sin ynnest beskär.
Hjärtan, som blott taga mot hvad han skänker,
Det är den hyllning, som Herren begär.

Hs. 62.

4. Fastlagstiden.

40. Jesus, djupa såren dina.

1 Jesus, djupa såren dina,
Dina kval, din bittra död
Gifva i lifsdagar mina
Tröst i kropps- och själanöd.
Faller något ondt mig in,
Tänker jag på pinan din;
Därutaf kan jag väl hämta,
Att man skall med synd ej skämta.

2 Ja, mot allt, hvad helst mig kränker,
Gifva dina sår mig kraft;
När i dem sig hjärtat sänker,
Friskas det af lifvets saft;
Din hugsvalans sötma god
Vänder bort mitt sorgsna mod.
Du mig hälsan har förskaffat,
Då du led för mig dödsstraffet.

3 Har jag dig i hjärtat inne,
Allan godhets källa vid,
Ingen sveda når mitt sinne,

Ingen oro stör min frid.
Herre, när jag hafver dig,
Intet mer kan fattas mig.
Den sitt allt i dig har funnit,
Han har lyckligt öfvervunnit.

Ps. 77: 1, 4, 6. Ssb. 61.

41. Klippa, du, som brast för mig.

1 Klippa, du, som brast för mig,
Låt mig gömma mig i dig!
Vattnet, blodet, hvilket går
Från din stungna sidas sår,
Tvage i sin himlasaft
Mig från syndens skuld och kraft!

2 Med min svett och möda jag
Aldrig fyller upp din lag.
Om mitt nit blef aldrig matt,
Om jag grät båd' dag och natt,
Syndens fläckar stå dock kvar,
Du, blott du, min frälsning har.

3 Intet kan jag gifva dig,
Till ditt kors jag sluter mig,
Naken, dig om kläder ber,
Hjälplös, upp till nåden ser.
I din lifsvåg låt mig tvås,
Herre, annars jag förgås.

4 Vid hvart flyktigt andedrag,
Och då jag skall dö en dag,
När till okändt land jag går,

När inför din dom jag står,
Klippa, du, som brast för mig,
Låt mig gömma mig i dig!

Hs. 95. Ssb. 63.

42. I mörker världen fallen låg.

1 I mörker världen fallen låg,
Då Gud till oss i nöden såg
Och oss att frälsa därifrån
I kärlek sände oss sin Son.

2 Så världens ljus till världen kom
Att frälsa oss från död och dom
Och leda oss till ljusets land
Från vanskligheten mörka strand.

3 Att lösa oss från syndens skuld
Förmådde ej all världens guld,
Men Gud fann lösepenning god
I Jesu Kristi dyra blod.

4 Han sträcker öfver alla land
Så vänligt ut sin nådeshand.
Hans kärlek, solens värme lik,
Bjuds lika fri åt arm och rik.

Hs. 63: 1, 3—5. Ssb. 67; 1. 3—5.

43. När i Getsemane han går.

1 När i Getsemane han går,
Min Frälsare, till smärta svår,

Då svepes allt i sorgeskrud,
Och dalen fylls af suckars ljud.

2 O, huru bitter var hans strid
Uti den tysta midnattstid!
Blodblandad dryper svetten ned,
O människa, tänk, hvad han led!

3 Ack, mycket se'n han lida fick,
Båd' hugg och slag och hånfull blick,
Då han sin död på korset fann
Och därmed himlen åt oss vann.

4 O Gud, som uti höjden bor,
Dig prisa vi för kärlek stor.
Allt hvad du en gång fick utstå
På oss låt ej förloradt gå.

Hs. 76. Ssb. 70: 1—3, 6.

44. Sakta, så sakta nalkas i kvällen.

1 Sakta, så sakta nalkas i kvällen
Lutad gestalt med vacklande gång.
Vemodigt blickar månen från pällen,
Fåglarna slutat redan sin sång.
Sorlande Kidron tystnar också.
Cedrarna sucka, blommorna små
Kalkarna sluta,
Hufvudet luta
Sorgset mot tufvan ned.

2 Sägen, hvem är han? Skymningen döljer
Honom, ej dragen skönja jag kan.

Sakta i spåren honom jag följer,
Hviskningar ljuda: Smärtornas man.
Stilla! En stormvind dåna jag hör,
Med sig en skara andar han för.
Skaran sig närmar,
Kristus kringsvärmar,
Hotande, afgrundslik.

3 Ensam, så ensam står han mot alla
Afgrundens krafter, hopade där.
Människosonen, skall han väl falla,
Falla för satans plågande här?
Mera än denna plågar ändå
Människans synd, som lades uppå
Honom, den ene
Helige, rene.
O, hvilket djup af kval!

4 Svettdroppar röda falla till jorden,
Bäfvan och ångest fylla hans bröst,
Och från hans läppar bana sig orden,
Burna af bruten, klagande röst:
Fader, om möjligt, kalken borttag,
Men dock allenast ske ditt behag!
Så han sig böjer
Tåligt och höjer
Blicken mot Faderns hus.

5 Afgrundens skara häpen sig gömmer,
Lidande Kristus segrande står.
Ty när sig själf för Fadern han glömmer,
Han med sin lydnad helvetet slår.
Lugnad han möter rasande hop,
Honom ej skrämma hatfulla rop.

Slagen, som såra,
Döden, den svåra,
Tåligt han tager mot.

6 Juble naturen! Människan sjunge
Frälsarens lof i tårarnas land!
Gläd dig, du gamle, gläd dig, du unge!
Krossadt är evigt syndernas band.
Vägen är fri, försoningen skedd,
Frälsning för alla är nu beredd.
Strålande blickar
Himlen oss skickar,
Hälsar: Välkomne hem. Ssb. 243.

45. Heliga minnen i fastelagstid.

1 Heliga minnen i fastelagstid,
Talen till själen om stillhet och frid,
Fören oss bort till Getsemane dal,
Visen oss honom, som, nedtyngd af kval,
Dödens och mödornas törniga stig
Valde af kärlek till mänskor åt sig!

2 Visen oss den, som försoning oss bragt,
Kämpande ensam mot helvetets makt,
Visen oss honom, när törnet han bär,
Sägande ändock: En konung jag är!
Visen oss honom, det heliga Lamm,
Bärande synden på korsträdets stam!

3 Visen oss korset, där tåligt han led,
Och där de sörjande böja sig ned,
Väntande höra det ljufliga ord:

Allt är fullkomnadt, förlossningen gjord!
Visen oss honom i blodbestänkt skrud,
Hvisken: Han led att förlossa sin brud.

Hs. 92. Ssb. 242.

46. Jag ser dig klädd i blodig skrud.

1 Jag ser dig klädd i blodig skrud,
Min Herre, Frälsare och Gud!
Mer tålig än ett offerlamm
Du lider, fäst vid korsets stam.

2 Det är för mig du kämpat ut
Din bittra, svåra strid till slut
Och tömmer kvalets bägare,
Du, helige förbarmare!

3 Stor är din kärlek, ej förmår
Jag prisa dig, men du förstår
Den suck, som tacksamt höjer sig
Ur barnahjärtats djup till dig.

4 Om här jag fast i nåden står,
Din kärlek jag lofsjunga får
För evigt ibland änglars tal
En gång i himlens fröjdesal.

Hs. 87. Ssb. 65.

47. O anlet, blekt och blodigt.

1 O anlet, blekt och blodigt,
Hur är du, o Guds Son!

Af mänskor öfvermodigt
Bemött med spe och hån!
Ditt trötta hufvud böjer
Du nu mot jorden ner
Och sista sucken höjer
Och till din Fader ber.

2 Din gudomsmakt fördöljes,
Du blir af smärtor matt,
Ditt milda öga höljes
Till sist af dödens natt;
Ditt kärleksfulla hjärta
Af spjutet stunget är.
Hvar finnes väl en smärta
Som din, o Jesus kär?

3 Till allt hvad du fick lida
Min synd en orsak var.
O Jesus! i din sida
Jag också stungit har.
Se här, här står jag arme,
Som straff förtjänat har,
Men du dig mild förbarme
Och blifve mitt försvar.

4 Mig ville du ju frälsa,
När korsets tyngd du bar,
Mig vann du lif och hälsa,
När du så plågad var;
För allt, hvad mig kan felas,
Jag bot af dig nu får,
Min syndakrankhet helas
Igenom dina sår.

Ps. 510: 1—4.

48. Fram till ditt kors jag hastar.

1 Fram till ditt kors jag hastar,
Tag, Jesus, mig emot!
Den skuld, som mig belastar,
Jag lägger för din fot.
De ord jag hör dig tala,
Det blod här rinner fram
Mitt hjärta ljuft hugsvala:
Pris vare dig, Guds Lamm!

2 Här vill jag stilla blifva,
Här är mig ljuft att bo.
Här lofvar du att gifva
Åt trötta själen ro.
Här har jag säkert fäste
Och tryggad ankargrund,
Min tillflykt och mitt näste
Jämväl i dödens stund.

3 Dig tackar allt mitt hjärta,
Dig prisar all min själ
För bitter ångst och smärta,
Du utstått för mitt väl.
Ty vill jag ock mig gifva
Åt den sig gaf för mig,
Hos dig i lifvet blifva,
Sist vill jag dö i dig.

4 När det mot slutet lider,
Gör ljus och jämn min stig!
När jag med döden strider,
Stig fram och strid för mig!
När ångest hårdt vill trycka

Och töckna om mitt sinn',
O, värdes då mig rycka
Därur för pinan din!

5 Min sköld, min tröst du blifve
Uti min sista nöd!
Din korsgestalt mig gifve
Hugsvalan i min död!
Din bild, den ljufva, rena,
Då träde för min själ,
Jag skåde dig allena:
Dö så, det är dö väl!

Hs. 83. Vv. 3—5 = Ps. 510: 5—7.

49. Där flöt en gång från korsets stam.

1 Där flöt en gång från korsets stam
En källa hvit och röd
Med blod och vatten från Guds Lamm,
Som bar vår synd och död,
Som bar vår synd och död.

2 Och hvarje ängslig syndaträl,
Som i dess flod sig tvår,
Från hvarje fläck blir renad väl
Och lif och hälsa får.

3 En röfvare den källan fann,
Fast sent, och dog förnöjd.
Och där får jag, fast ond som han,
Benådning, frid och fröjd.

4 Allt se'n ock jag fick se en gång
Den källan hvit och röd,
Guds kärlek varit all min sång
Och blir så till min död.

5 Ja, då, när denna tunga trög
I grafven göms en gång,
Då skall jag uti himlen hög
Uppstämma bättre sång.

50. Jesus, vid ditt kors jag står.

1 Jesus, vid ditt kors jag står,
Ser din bittra smärta;
Ser, hur världens synd du bär
På ditt frälsarhjärta,
På ditt kors, på ditt kors
Ser jag dig försona
Hela världens syndaskuld,
Kung i törnekrona.

2 Jesus, vid ditt kors jag står,
Ser de öppna såren.
Ser, hur du af kärlek led
För de vilsna fåren,
Vid ditt kors, vid ditt kors
Ser jag blodet flöda
För att rena den, som har
Synder purpurröda.

3 Jesus, vid ditt kors jag står
Undransfull och skådar,
Hur i djupa smärtans stund

Röfvarn du benådar,
Vid ditt kors, vid ditt kors
Världen ännu hädar,
Ändå beder du för den,
Som ditt namn försmädar.

4 Jesus, vid ditt kors jag står,
Ser en Magdalena
Böja knä i bitter sorg
För Guds Lamm, det rena.
Vid ditt kors, vid ditt kors
Frälsning bjuds åt alla,
Som i samma syndanöd
Vilja dig åkalla.

5 Jesus, vid ditt kors jag står,
Där vill jag mig lära
Bära korset efter dig
Som min högsta ära.
Vid ditt kors, vid ditt kors
Värdes kraft mig gifva,
Att jag uti lif och död
Dig må trogen blifva.

51. Tätt vid korset, Jesus kär.

1 Tätt vid korset, Jesus kär,
Hjälp mig städs att blifva,
Vid den hälsoflod, som där
Lif en hvar vill gifva.
Korset blott, korset blott
Vare städs min ära,
Tills dig täcks på andra strand
Hvila mig beskära.

2 Tätt vid korset först mig fann
Nåden underbara:
Tätt vid korset först jag såg
Morgonstjärnan klara.
Korset blott, korset blott
Vare städs min ära,
Tills dig täcks på andra strand
Hvila mig beskära.

3 Tätt vid korset, o Guds Lamm,
Ställ dess bild framför mig!
Och att i dess skugga gå
Ständigt villig gör mig!
Korset blott, korset blott
Vare städs min ära,
Tills dig täcks på andra strand
Hvila mig beskära.

4 Tätt vid korset städs jag vill
Hoppas, bida, vaka,
Tills jag fräist på andra strand
Himlens fröjd får smaka.
Korset blott, korset blott
Vare städs min ära,
Tills dig täcks på andra strand
Hvila mig beskära.

Hs. 88. Ssb. 74.

52. Ack, göt min Frälsare sitt blod?

1 Ack, göt min Frälsare sitt blod,
Min Konung, vardt han död?
Gaf han sig ut, så ren och god,
Att frälsa mig ur nöd?

2 När så han pintes, bad och grät,
Var det för mina brott?
O under af barmhärtighet,
O kärlek utan mått!

3 Ej under då, att solens sken
Sig bakom molnen drog,
När han, som helig var och ren,
För mina synder dog.

4 Ack, aldrig här jag gälda kan
Den skuld, hvari jag står;
Så tag mig själf, o Herre, an,
Ej mera jag förmår.

53. När på det blodbestänkta kors.

1 När på det blodbestänkta kors
I tron jag skåda kan,
Jag minns med fröjd det dyra blod,
Som en gång för mig rann.
Kör. O, det dyra Lammets blod,
Hur ljuft att se uppå
Dess undersköna röda flod,
Som rann för mig också.

2 O, hvilket kors, det tunga kors,
Som Jesus för mig bar,
Då på det dystra Golgata
Han pint och sargad var.

3 Hur lätt, hur lätt det dyra kors
För mig nu vordet är,

Då jag det bär i Jesu spår,
Ty kronan vinnes där.

4 Och ögat fuktas, då jag ser
I allt mitt vandringslopp,
Hur Herrens nåd mig leder städs
Och riktar blicken opp.

54. Känner du Herden god?

1 Känner du Herden god,
Som gaf sitt dyra blod,
Som i ditt ställe stod,
Du lilla barn?
Nog har du hört hans namn,
Som tog de små i famn,
Som dig har hjärtligt kär?
Jesus det är.

2 Tänk på hans bittra död,
Tänk på hans kval och nöd,
Tänk på hans kärleks glöd,
Du lilla barn!
Fader och moder ej
Så älska dig, ack nej!
Hans kärlek ej förgår,
Evigt består.

3 Men när du detta hör,
Skynda, hans vilja gör,
Himmelen dig tillhör,
Du lilla barn!
Låt honom äga dig,

Bära dig på din stig,
När du nått hemmet, där
Frid han beskär.

Hs. 384. Ssb. 55.

55. Jesus för världen gifvit sitt lif.

1 Jesus för världen gifvit sitt lif:
Öppnade ögon, Herre, mig gif!
Mig att förlossa offrar han sig,
Då han på korset dör ock för mig.

2 O, hvilken kärlek, underbar, sann!
Aldrig har någon älskat som han.
Frälst genom honom, lycklig och fri,
Vill jag hans egen evigt nu bli.

3 Tag mig då, Herre, upp till ditt barn,
Lös mig från alla djäfvulens garn!
Lär mig att lefva, lefva för dig,
Glad i din kärlek offrande mig!

Hs. 66.

56. Guds rena Lamm, oskyldig.

Guds rena Lamm, oskyldig
På korset för oss slaktad,
Alltid befunnen tålig,
Ehur'du var föraktad;
Vår synd du hafver dragit
Och dödens makt nedslagit.
Gif oss din frid, o Jesus!

Ps. 94. Ssb. 59,

57. Vi tacka dig, o Jesus god.

1 Vi tacka dig, o Jesus god,
Som rinna lät ditt dyra blod.
Från satans makt och arga list
Har du oss löst, o Jesus Krist!

2 Vi bedja dig, sann Gud och man,
Slit sönder våra synders band,
Fräls oss ifrån en evig död
Och stå oss bi i all vår nöd!

3 Bevara oss för syndamen;
När korset trycker, var ej sen
Att hjälpa, styrka, stödja så,
Att det för svårt ej vara må.

4 O Jesus, du vår broder kär,
Du vill oss alltid vara när;
I vårt elände hos oss blif
Och hjälp oss till ett evigt lif!

Ps. 96. Ssb. 60.

5. Påsk.

58. Uppstånden är vår Herre Krist.

1 Uppstånden är vår Herre Krist
Till hela världens tröst förvisst.
Halleluja, halleluja, halleluja!

2 För oss han led den bittra död
Att frälsa oss från all vår nöd.
Halleluja, halleluja, halleluja!

3 På tredje dagen dock uppstod
Utur sin graf den Konung god.
Halleluja, halleluja, halleluja!

4 Vi skola ock som han uppstå,
Hvad fröjd att få ur grafven gå!
Halleluja, halleluja, halleluja!

5 I denna helga påskafröjd
Lofsjungom Gud i himmelshöjd!
Halleluja, halleluja, halleluja!

6 Den heliga Treenighet
Ske lof och pris i evighet!
Halleluja, halleluja, halleluja! Hs. 100.

59. Upp, min tunga.

1 Upp, min tunga,
Att lofsjunga
Hjälten, som på korsets stam
För oss blödde,
Led och dödde
Som ett menlöst offerlamm!
Han ur griften,
Efter skriften,
Nu i ära träder fram.

2 Han fullgjorde,
Hvad vi borde,
Och blef vår rättfärdighet.
Han afvände
Vårt elände

För båd' tid och evighet.
Han förvärfde,
Att vi ärfde
Ljus och frid och salighet.

3 Vi förlossas,
Ormen krossas,
Afgrundens och dödens makt
Nu är bunden;
Från den stunden
Allt är Sonen underlagdt.
Nu är heladt,
Hvad vi felat,
Och Guds nåd i ljuset bragt.

4 Gamla, unga
Må lofsjunga
Faderns makt och härlighet
Och hembära
Sonen ära
För så stor barmhärtighet;
Prisa Anden,
Som vid handen
Förer oss till salighet. Ps. 106. Ssb 81.

60. O, du härliga.

1 O, du härliga,
O, du saliga
Nådebringande påskatid!
Slutad är vånden:
Kristus uppstånden!
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

2 O, du härliga,
O, du saliga
Nådebringande påskatid!
Döden är bunden
Allt från den stunden.
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

3 O, du härliga,
O, du saliga
Nådebringande påskatid!
Kraft är oss gifven,
Döden fördrifven.
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

Hs. 102. Ssb. 85.

61. O, låt med kraftigt ljud.

1 O, låt med kraftigt ljud
Basunen föra ut
Högtidligt fröjdebud
Till alla världars slut:
Nu jubelåret har gått in,
Nu jubelåret har gått in,
Friköpte syndare, vänd om!

2 Se, Jesus med sitt blod
Dig köpte evigt fri,
Du sorgsna själ, haf mod,
Och se Guds nåd häri!

3 Du arme syndaträl,
Du kan ock frihet få,
Ty för din dyra själ
Har Jesus dött också.

4 Och du, som har försatt
Din sköna arfvedel,
Kan återfå din skatt
Ännu fullkomligt hel.

5 Lofsjungom högt Guds Lamm,
Som syndaoffret var!
Kungörom för hvar man
Vår frälsning underbar! Hs. 107. Ssb. 83.

62. Kom, låtom oss på barnavis.

1 Kom, låtom oss på barnavis
Uppstämma Herren Jesu pris!
Men säg, hvem är bekväm därtill?
Ty inga ord här räcka till.
Pris och ära sjunga vi
Herren Jesus, som köpt oss fri!
Hosianna, hosianna,
Hosianna sjunga vi Guds Lamm.

2 Han vår profet och präst och kung,
Du frälsta folk, om honom sjung!
Han har oss löst från synd och nöd
Och frälst oss från en evig död.
Pris och ära o. s. v.

3 Han Herren är i himlens höjd,
Besjung hans majestät med fröjd!
Hans pris skall bo på tungan min,
Tills alla världar stämma in:
Pris och ära o. s. v. Hs. 105. Ssb. 33.

63. Pris dig, vår Konung god.

1 Pris dig, vår Konung god,
För ditt utgjutna blod,
Lof, tack och pris!
Du har på korsets stam
Dig offrat, o Guds Lamm,
Du för oss träder fram
På kungligt vis.

2 Krossa, o Jesus kär,
Mörkrets och satans här,
Fräls oss från tvång!
Du är oss sänd af Gud,
Du uppfyllt har hans bud,
Dig vi med fröjdeljud
Helga vår sång.

3 Du mänskovordna ord,
Led oss på denna jord,
Stärk du vår tro!
Och efter slutad strid
Tag oss till himlens frid,
Där vi i evig tid
Hos dig få bo! Hs. 117. Ssb, 84.

64. O, min själ, stäm in i sången.

1 O, min själ, stäm in i sången,
Som från alla världar går!
Syndaren, i bojor fången,
Nu sin frihet återfår.
Fader, du all nådens källa,

Hell dig, du vår frälsnings Gud!
Arme syndare, nu sälla,
Höja sina lofsångsljud.

2 Prisa honom re'n på jorden,
Tills det ibland änglar sker,
Då, försmält i kärlek vorden,
Jag vid tronen sjunker ner.
Prisen Gud, som oss har skapat,
Fader, Son och Helge And'!
Frälst är det, som var förtappadt,
Du, min själ, ock däribland.

Hs. 7. Ssb. 203.

65. Hvar jag går.

1 Hvar jag går, i skogar, berg och dalar,
Följer mig en vän, jag hör hans röst.
Väl osynlig är han, men han talar;
Talar stundom varning, stundom tröst.
Det är Herden god. Väl var han döder,
Men han lefver i all evighet.
Sina får han följer, vårdar, föder
Med osäglig trofasthet.

2 Allt hvad vi till evig tid behöfva,
Allt i allom har jag i min vän.
Allt hvad som mitt hjärta kan bedröfva
Känner han och hjälper det igen.
Väl försvinner ofta vännen kära;
Men han sade själf: en liten tid,
Se'n en tid igen, och jag är nära,
Då blir åter fröjd och frid.

3 Skänk ock mig, o Jesus, denna lycka,
Som fördrifver otrons mörka kval!
Sårens bild i hjärtat värdes trycka
Till besegling af mitt nådeval!
Hulde herde, tänk därpå, att fåren,
Samlade vid evangelii ljud,
Känna blott af rösten och af såren
Dig, sin Herre och sin Gud!

4 Följ mig, huldaste uppstungna hjärta,
På den väg, jag genom öknen går!
Låt min tro i glädje och i smärta
Kunna hvila städs vid dina sår!
Låt mig somna i ditt hulda sköte,
Låt mig uppstå, klädd uti din skrud,
Frälst och salig ropa vid ditt möte:
O, min Herre och min Gud!

Hs. 103: 1, 2, 4, 5. Ssb. 135.

66. O gläds, min själ.

O gläds, min själ, och sjung hans pris,
Som öppnat dig det paradis,
Hvars port din synd tillslutit.
O gläds, att Gud förbarmar sig
Och huld förnya vill med dig
Förbundet, som du brutit.
Ära vare Gud i höjden!
Friden, fröjden,
Helig vilje
Sig från jorden aldrig skilje!

Ps. 69: 3. Ssb. 101.

6. Kristi Himmelsfärd.

67. Till härlighetens land igen.

1 Till härlighetens land igen
Jag ser dig, Jesus, fara,
Men jag på jorden måste än
En gäst och främling vara.
Långt från mitt hem jag vandrar här,
Mitt sällskap sorg och möda är.

2 Långt från min Faders hus jag går;
Ack Herre, huru länge?
Men dit mitt öga icke når,
Min ömma bön sig tränge.
Min suck, osäglig, innerlig,
Skall dela skyn och hinna dig.

3 En skymt jag då i trone ser
Utaf det goda landet,
Där du från mig ej skiljes mer,
När, löst ur jordebandet,
Bland helgonen jag, fri och glad,
Får bo i lefvande Guds stad.

4 Däruppe är det ingen natt
Och ingen gråt och smärta;
Däruppe är min högsta skatt,
Där vare ock mitt hjärta.
I himlen, hos min Frälsare,
Där vare min umgängelse.

5 Och, som du for, du komma skall,
O Jesus, hit tillbaka.

Jag akta vill uppå mitt kall,
Jag bedja vill och vaka.
Jag vet ej stund, jag vet ej dag;
Men dagligt dig förbidar jag.

6 Och salig är den tjänaren,
Som du så finner göra,
När sist du komma skall igen;
Du honom lofvat föra
Till ära och odödlighet
Uti din Faders härlighet.

68. Se, huru hög är Kristi glans.

1 Se, huru hög är Kristi glans,
Där uppå Faderns tron!
Hans helgon, där en sluten krans,
Uppstämma sångens ton!
Hans helgon, där en sluten krans,
Uppstämma sångens ton!

2 Hans kyrka bedje vid hans fot!
Dess äldste offre pris!
Och må han taga offret mot
På nådigt frälsarvis.

3 Ack, sången är så underskön, —
Så sjunger skaran stor:
"Vår Jesus lyssnar till vår bön
Och hör vår lofsångskor."

4 Må evigt ljuda denna sång,
Må ära, frid och fröjd

På Lammet hvila, som en gång
Led smärtan i dess höjd. Ssb. 206.

69. Kommen, låtom oss sjunga.

1 Kommen, låtom oss sjunga, till Jesus, vårt fäste,
Till vår Konung, vår tröstare, ende och bäste,
Hvilken i sin lekamen har öppnat en källa
Att två af all vår synd, som till döds vill oss fälla.
Halleluja till Lammet, som köpt oss försoning!
Låt oss prisa hans namn i vår själ och vår boning!

2 Fast vårt hjärta är ondt och vår synd är otalig,
Kan den dock plånas ut och vår själ blifva salig,
Ty vår salighetshöfding för evigt fått rycka
Oss ur ovännens hand, som oss tänkte förtrycka!

3 Fly till Jesus i dag, kanske morgon ej randas,
Förr'n den sista vår suck här på jorden vi andas.
Må det då vara visst, att vi honom tillhöra,
Att vår Josua genom Jordan skall oss föra!

4 Han bespisar vår själ med det himmelska manna,
Att vi aldrig i loppet må tröttna och stanna.

Han tillskickar oss bud från de lefvandes lande,
Han hugsvalar och tröstar med nådenes Ande.

5 Låt oss hasta till målet, vår himmelska boning,
Där vår Jesus har erlagt en evig försoning,
Där vi frie och glade få stå inför stolen
Med förklarad lekamen, där Jesus är solen.

6 O, hvad det blifver saligt i himlen få vara
Och iklädas rättfärdighetsklädnaden klara!
Att vår Jesus få skåda och Lammet lofsjunga,
O, hvad det blifver saligt för gamla och unga!

Hs. 166. Vv. 1, 5 = Ssb. 199.

70. Stäm in i änglars kor.

1 Stäm in i änglars kor,
Och sjung hans ära stor,
Hans ära sjung!
Han, som regerar där,
Änglars beundran är,
Och nåd han till oss bär,
Vår Gud och Kung.

2 En smälek grym han bar,
Den kalken bitter var,
För oss han tog.
Guds änglar sågo ned
Med häpnad, hur han led.
Min själ, fall ned och bed,
För dig han dog!

3 Hans nåd är rik och varm,
Vår sång är svag och arm
I stoftet här,
Men ack, i ljus en gång
I evigheten lång
Vi sjunga bättre sång
Åt Sonen kär.

4 Dock, om än svagt, ändå
Hans pris vi sjunga må
På barnavis.
Hans makten, äran är,
Han kungaspiran bär.
I helgon, sjungen där
Och här hans pris!

7. Pingst.

71. Kom, Helge Ande.

1 Kom, Helge Ande, till mig in,
Upplys min själ, upptänd mitt sinn',
Att jag i dig må blifva.
Låt lysa lifvets ljus för mig,
Och led mig på den rätta stig,
Dig vill jag helt mig gifva.

2 Uti all sanning led du mig,
Förståndet öppna nådelig
Och lär mig, Gud, din vilja.
Ack, gör mig från all synder ren,
Att jag må följa dig allen,
Allt ondt ifrån mig skilja.

3 Hjälp, Herre, nåderik och blid,
Att jag af hjärtat, all min tid,
Mig håller vid det ena:
Att tro på Herren Jesus Krist
Och öfva kärlek utan list;
Min hjälp är du allena.

4 Uppå min sida alltid stå,
Att satan mig ej skada må,
Ej världen mig förföra.
Med minom ande vittne bär,
Att ett Guds barn jag också är,
Det han vill saligt göra.

Ps. 138: 1—4. Vv 1, 2=Seb. 87.

72. Hvad bådar stormens starka ljud?

1 Hvad bådar stormens starka ljud?
Är det en röst från vredgad Gud,
Som husets murar skakar?
Nej, det är Andens vingeslag,
Som dånande förkunna dag
Och båda: Kristus vakar,
Tänder,
Sänder
Andens flamma,
Med densamma
Allt han renar,
Mänskan med sitt ursprung enar.

2 Ring, pingstdag, in för världen vid
Den höga, helga sabbatsfrid,
Som skall för evigt vara!

Hugsvalaren till oss du bragt,
Förkunna segerfurstens makt
I jubeltoner klara!
Ringen,
Klingen,
Toner milda,
Folken, skilda,
Kristi kyrka
Samlar nu och skänker styrka.

3 I dopets bad hon lif beskär,
Och Gud trefaldig tecknar där
Sitt namn i renadt hjärta.
Hon fostran ger med Herrens ord,
Med Jesu död hon vid sitt bord
Ger tröst i mången smärta.
Döpta,
Köpta,
Må vår tunga
Glad besjunga
Himlens håfvor:
Nådemedlens rika gåfvor.

4 Ditt under, pingstdag, till oss bär
Den profetian ren och skär,
Att jordens släkter alla
I Jesu vida frälsarfamn
Sin fristad få, då de hans namn
Tillbedjande åkalla.
Anden
Banden
Mäktigt krossar,
Själen lossar,
Han skall fylla
All och världen Sonen hylla.

5 Guds rikes vårdag runnit opp,
Men ros än sluten är i knopp,
En sommardag skall komma,
Då knopp i härlig blomning står
Och börjas skall ett jubelår
För alla hjärtan fromma.
Biden
Tiden!
Lifvets källa
Se vi välla,
Hennes flöden
Vidga sig och döda döden.

6 Du, Herrens brud, om seger sjung,
Slit af din sorgeklädnad tung,
Glöm ej, att Andens gåfva
Åt dig är gifven, och om än
En stund det mörknar, snart igen
"Ditt ljus" du glad skall lofva.
Kalla
Alla
Dem, som lida,
Dem, som kvida,
Till dess jorden
Full är af Guds ära vorden.

73. Helge Ande ljufva.

1 Helge Ande ljufva,
Du, Guds milda dufva,
Kom uti mitt bröst,
Gif mig nådens tröst.

2 Skingra otrons dimma,
Och låt mig förnimma,
Att du är mig när
Och städs vittne bär.

3 Kom att jämt förklara
Nåden underbara
Uti Jesu blod!
Lifva upp mitt mod!

4 Gör mig angelägen
Om den enda vägen,
Som den rätta är
Och till himlen bär!

Hs. 120: 1, 3, 5, 6. Ssb. 88

74. O, du härliga.

1 O, du härliga,
O, du saliga
Nådebringande pingesttid!
Kristus, Frälsaren,
Sändt Hugsvalaren:
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

2 O, du härliga,
O, du saliga
Nådebringande pingesttid!
Du skall oss lära
Anden att ära:
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

3 O, du härliga,
O, du saliga

Nådebringande pingesttid!
Oss återlösta
Anden skall trösta:
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

4 O, du härliga,
O, du saliga
Nådebringande pingesttid!
Fadern och Sonen,
Helige Anden
Nu ske lof och pris i evighet!

Hs. 119. Ssb. 89.

III. KYRKAN.

1. Ordet och Sakramenten.

75. Se, Herrens ord är rent och klart.

1 Se, Herrens ord är rent och klart
Som guld i degeln skäradt;
I nåd och sanning uppenbart
Det blifvit oss förädradt;
Ty är ock bland betryck och brist
Vårt hopp till Herren fast och visst
Vårt hjärta oförfäradt.

2 Oss lysa skall hans nådesken,
När vi hans ord förfäkte,
Hans lära bibehålle ren
Bland ett fördärfvadt släkte.
I honom under all vår strid

Vi finna seger, vänta frid:
Med honom allt vi mäkte.

Ps. 121: 5, 6. Ssb. 106.

76. Guds ord är det lefvande vatten.

1 Guds ord är det lefvande vatten, som släcker
Allt syndens förtärande kval i min själ,
Det är ock det kunskapens träd, hvilket räcker
Mig frukter, af hvilka jag evigt mår väl.
Där springa de eviga lifskällor opp,
Där finner jag ock bortom grafven ett hopp.

2 Ack, det är den domare, hvilken allena
Gör slut på all ovisshet, tvekan och strid,
Trots allt hvad det egna förnuftet månd' mena,
Som oftast blott hindrar min stillhet och frid.
Kom då, du Guds ord, min ledsagare blif
Från synd och fördärf till evinnerligt lif!

3 Här ligger en värld utaf rikdom, mitt hjärta,
Fastän så förborgad för mången den är.
Här finner jag ro i min bittraste smärta
Och ser, hvad välsignelse korset mig bär.
Och om än förgås både himmel och jord,
Förblifver dock evigt Guds heliga ord.

Hs. 126. Ssb. 109.

77. Ack, ljufva Herrens ord.

1 Ack, ljufva Herrens ord,
Som vittnar om Guds nåd,

Om Kristus, som på denna jord,
Fullgjort Guds viljas råd!

2 Det är hans dyra blod,
Som har betalt vår skuld:
Ack, låtom oss då fatta mod,
Gud är oss evigt huld.

3 Han skyddar oss så väl,
Ty med sin milda hand
Han vårdar både kropp och själ,
Oss för till lifvets land. Ssb 110.

78. O människa, det är dig sagdt.

1 O människa, det är dig sagdt,
Hvad Gud af dig begär;
Hvad han uppå ditt hjärta lagt,
Din egen sällhet är.

2 I enfald och i ödmjukhet
Håll dig till Herrens ord,
Och låt, när du hans vilja vet,
Hans vilja blifva gjord.

3 Du genom Kristus allt förmår,
Som själf dig mäktig gör.
När dig hans Ande leda får
Och dig hans kärlek rör.

4 Sann tro på Gud och på hans ord,
Och kraft att göra godt,
Och frid i himmel och på jord
Är kristnas kall och lott.

5 Till denna lott, till detta kall,
Mig nåd, o Jesus! gif;
Då vet jag, hvad jag göra skall
Att få ett evigt lif.

6 I dig är Faderns välbehag,
I dig vår salighet,
O Jesus Krist, i går, i dag
Och i all evighet! Ps. 141: 1, 9—14.

79. Låten barnen till mig komma.

1 Låten barnen till mig komma,
Säger Jesus, barnens vän,
Och förmenen dem det icke,
Ty dem tillhör himlen än!
Hör, han vänligt till sig kallar
Dem, som burit barnen fram,
Sedan i den öppna famnen
Ömt han sluter sina lamm.

2 Uppå sina egna händer
Jesus tecknat sina lamm,
Och för dem han gick i döden,
Naglades på korsets stam.
Låtom oss nu honom lofva
Med vår enkla barnasång,
Tills vi hemma inför tronen
Bättre sjunga få'en gång!
Hs. 175. Ssb. 189: 1, 3.

80. O, låten dock barnen få komma till mig.

1 O, låten dock barnen få komma till mig!
Jag hörer min Frälsare bjuda.

Så vill jag då skynda, o Jesus, till dig,
Din röst ej förgäfves skall ljuda.
Du tog upp i famnen så huldrikt de små,
Ack, bär mig på trofasta armar också,
Du gode, du himmelske herde!

2 Och skulle jag, glömsk af ditt heliga ord,
Bedragen af synden och flärden,
Förvilla mig bort från din dyrköpta hjord,
O, sök mig på farliga färden!
Ja, räck mig din starka, din frälsande hand,
Och låt mig en gång uti himmelens land
Din kärlek för evigt få prisa!

Hs. 178. Ssb. 254.

81. När jag ser i Guds bok.

1 När jag ser i Guds bok dessa ljufliga ord,
Hur min Frälsare gick bland oss här,
Och tog upp de små barnen som lamm i sin hjord,
O, då ville jag ock varit där.

2 Men jag vet, att på mig han sin hand ock har lagt,
Sina armar han slutit kring mig,
Och hans älskande blick på mig sett, då han sagt:
"Låten barnen få komma till mig!"

3 Ja, han har äfven mig tagit upp i sin famn,
Och i ordet hans stämma jag hör,
Jag får bedja till honom, i himmelens hamn
Får jag ankra en gång, när jag dör.

4 Och åt dem, som i honom förlåtelse fått,
Har han tillredt sin härlighets hus,
Där de sälla Guds barn få ovanskelig lott
Och få bo i hans klarhet och ljus.

5 De otaliga skaror, som än gå i nöd
Och ej hört om den härliga ort,
O, jag ville dem säga, att Jesus dem bjöd
Att gå dit och dem bjuder allt fort.

6 O, jag längtar att stå på den saliga strand,
Där med prisande, jublande sång
De förlossade barn, af allt folk, alla land
Skola fröjdas i evighet lång. Hs. 134. Ssb. 188

82. I dopet jag min Gud.

1 I dopet jag, min Gud,
Till barn af dig blef tagen
Och som en Kristi brud
Från mina synder tvagen.
I kraft af Jesu blod
Din Ande var ock när
Vid denna hälsoflod
Och nu min arfspant är.

2 Mitt tillstånd blef förbytt,
Jag fick ett annat sinne,
I dopet född på nytt
Jag är hos dig i minne.
I samma sälla stund
Du äfven ingått har
Med mig ett fridsförbund;
Ack, håll mig däri kvar!

3 Du har försäkrat mig
Min välfärd att bevaka,
Och jag har lofvat dig
Att älska dig tillbaka.
Det löfte jag då gaf,
O Fader, nådigt stärk,
Att jag intill min graf
Skyr satan och hans verk!

4 Guds Son, min Frälserman,
Som är min brudgum vorden
Och mig till brud tog an,
Ack, gif, att jag på jorden
Mig håller städs till dig
I sann och stadig tro,
På lifvets smala stig,
Tills jag hos dig får bo!

5 Guds Ande, du min tröst,
Som valt mig till din hydda,
Blif ständigt i mitt bröst,
Mig hägna och beskydda!
Med detta trohetsband,
Som knöts uti mitt dop,
Mig led till lifvets land
Och till de sällas hop! Hs. 132.

83. Kommen, tagen.

1 Kommen, tagen, äten, dricken!
Ropar Jesus, huld och god,
Ty för eder har jag gifvit
Min lekamen och mitt blod!
Den, som hungrar, den, som törstar,

Komme blott och tage fritt.
Den, som trycks af syndabördan,
Kan hos Jesus bli den kvitt!

2 Jag vill komma — jag vill taga,
Dyre Herre Jesus Krist,
Hvad du gifvit åt de arma,
Att de ej må lida brist.
Låt mig få till lifs åtnjuta
Dina gåfvor, Jesus god!
Vederkvick mitt hjärta åter,
Styrk på nytt mitt klena mod!

3 Ock för mig du "pint och slagen",
Törnekrönt och sargad var.
Ock för mig du bar Guds vrede,
När all världens synd du bar.
Gif mig nåd att hålla detta
Med en fast och stadig tro,
Låt ej otro, låt ej tvifvel
Hindra hjärtats frid och ro!

Hs. 135: 1—3, Ssb. 194.

84. O Jesus, Herre god.

1 O Jesus, Herre god!
Din sanna kropp och blod
Mitt hjärtas fröjd skall vara,
Min tröst uti all fara,
Min håg de himmelsk göra,
När jorden vill förföra.

2 Ej vårt förnuft och vett
Guds vishets djup insett;

Dock måste sanning vinna,
All tvekan här försvinna.
Guds ord stå fasta alla,
Om jord och himmel falla.

3 Här är Guds rätta Lamm
För oss på korsets stam,
Af världen djupt föraktadt,
Af kärlek till oss slaktadt.
Här själen nåd kan finna,
Vill hon det rätt besinna. Ps. 156: 2—4.

2. Församlingen och Gudstjänsten.

35. På denna dag vid gryningsstund.

1 På denna dag vid gryningsstund
Min Frälsare ur grafven gick,
Skall jag åt lättjan offra då
Dess allra bästa ögonblick?

2 På denna dag han krossat har
All ondskans makt och dödens våld.
Skall jag då vandra syndens stig,
En träl åt världens lustar såld?

3 På denna dag Guds barn med fröjd
Till sång och bön församlas få.
Skall jag då välja tanklös lek
Och bort från Herrens Ande gå?

4 O Jesus, lär mig akta rätt
Den bästa dagen, du oss ger.
Hjälp mig, att jag den nyttjar väl
Och älskar den allt mer och mer.

86. Herrens dag, hur skön du är.

1 Herrens dag, hur skön du är,
Skänkt af Gud jag har dig kär:
Kom, o kom, att än en gång
Samla oss till bön och sång!

2 Efter arbetsveckans strid
Få vi sitta ned i frid
Vid vår Faders rika bord,
Lyssnande till nådens ord.

3 Gud, vår Gud, till dig vi se,
Dina under oss bete;
Evangelii ljufva röst
Bringe frid till våra bröst!

4 Låt i dag ditt helga ord
Sprida ljus på denna jord,
Våra arma själar föd,
Herde god, med lifvets bröd!

Hs. 151. Ssb. 111.

87. O, huru ljuflig är.

1 O, huru ljuflig är
Din boning, Herre kär,
Ditt tempel och din kyrka,
Där sig min själ får styrka
Och med ditt ord sig spisa
Samt all din godhet prisa!

2 Min själ stor längtan har
Och glad sin tillflykt tar

Till dina helga gårdar,
Där dina barn du vårdar,
Där de, i dig förnöjda,
Sig af din kärlek fröjda.

3 Som fågeln, fri och snar,
Till kända nästet far
Att där i frid få vara
För oro, våld och fara,
Så själen till dig längtar
Och till ditt altar trängtar.

4 Ack, Herre, hör min röst,
Du är min enda tröst!
Befrämja Kristi rike,
Och satan dädan vike;
Låt mig en lem där vara,
Den du vill själf försvara.

5 Att tjäna dig en dag
För mig har mer behag
Än all den fröjd och ära,
Som världen kan beskära.
Det hus jag sällast aktar,
Där man ditt ord betraktar.

6 Du är min sol i köld,
I strid är du min sköld,
Min tro kan du upptända,
Allt ondt ifrån mig vända,
Mig nåd och ära gifva
Och låta salig blifva.

Ps. 325: 1—3, 9—11. Ssb. 1.

88. Till dig, du, som hörer de späda.

1 Till dig, du, som hörer de späda,
O Gud, med min bön vill jag träda,
Välsigna mig, låt mig få blifva
Ditt barn och mitt hjärta dig gifva.

2 Ack, värdes din Ande mig sända,
Som tron i mitt hjärta kan tända
Och rena mitt hjärta och lära
Mig vandra, o Gud, till din ära.

3 Låt synden mig ej från dig skilja,
Men hjälp mig att göra din vilja.
Förlåt hvad mot dig jag har brutit,
För blodet, det helga, som flutit.

89. Så kommer jag, min Gud!

Så kommer jag, min Gud!
I Jesu namn rätt glader
Och säger i fast tro:
Jag är ditt barn, min Fader!
Jag beder, tror och vet,
Att du min bön upptar;
Du vill, du kan, du gör,
Hvad du mig lofvat har.

Ps. 261; 4. Ssb. 175: 3.

90. Vi nu samlas åter.

1 Vi nu samlas åter
I ditt hus, o Gud;

Ty du här oss låter
Höra dina bud,
Dina bud.

2 Värdes när oss vara
Här på denna jord
Och för oss förklara
Ljufva nådens ord,
Nådens ord!

3 Hjälp oss flitigt höra
Nådens glada bud
Och, hvad helst vi göra,
Hjärtligt älska Gud,
Älska Gud!

4 När vår dag vi sluta,
Jesus, hos oss blif!
Låt oss saligt njuta
Frid och evigt lif,
Evigt lif!

Ssb. 6: 1, 2, 5, 6.

91. Här samlas vi omkring ditt ord.

1 Här samlas vi omkring ditt ord
Som barn omkring sin faders bord
Och bedja dig, o Jesus kär,
Att själf du midt ibland oss är.

2 Vi vilja höra; tala du
Och gif, hvad vi behöfva nu.
Bestänk oss med ditt dyra blod
Och gif åt oss din Ande god.

3 Håll själf om öga, öra vakt
Och haf jämväl på hjärtat akt,
Att våra tankar icke må
Långt bort i vida världen gå.

4 Vi bedja dig af hjärtats grund:
Välsigna denna andaktsstund
Och mätta oss med lifvets bröd
Utaf ditt rika öfverflöd.

Hs. 160: 1—4. Ssb. 11.

92. Herre, samla oss nu alla.

1 Herre, samla oss nu alla
Kring ditt dyra nådesord,
Likt ett vårregn låt det falla
På vårt hjärtas torra jord!
Värdes oss din Ande sända
Och din eld ibland oss tända,
Mätta ljufligt de elända,
Herre, vid ditt rika bord!
Mätta ljufligt de elända,
Herre, vid ditt rika bord!

2 Lär oss troget taga vara
På det ord, oss gifvet är,
Led oss i ditt ljus, det klara,
På den väg, som till dig bär!
Håll vårt hjärta för dig stilla,
Låt ej otron oss förvilla,
Herre, låt oss ej förspilla
Nådestunden, du beskär!
Herre, låt oss ej förspilla
Nådestunden, du beskär!

Hs. 154: 1, 2. Ssb. 2· 1, 2.

93. Kom, huldaste förbarmare.

1 Kom, huldaste förbarmare,
Som herde in bland fåren,
Och led oss arma syndare
Till källorna och såren,
Till Sions berg och Sarons bet,
Där i en salig enighet
Hvar trogen själ har trefnad!

2 O kärlekshaf, utgjut din flod
Utöfver allas hjärtan,
Låt kraften af ditt helga blod
Fördrifva otrossmärtan!
Du, hela världens nådastol,
Förvandla med din ljufva sol
Vår köld i evig värma!

Hs. 152. Ssb. 9.

94. O Jesus Krist! Dig till oss vänd!

1 O Jesus Krist! Dig till oss vänd,
Din Helge Ande till oss sänd;
Vår andakt väck, vår suckan hör
Och oss på lifvets väg själf för.

2 Upplåt vår mun till ditt namns pris,
På oss din nådes kraft bevis,
Förök vår tro, upplys vår själ
Ditt helga ord att lära väl.

3 Till dess vi sjunga med Guds här:
Gud helig, helig, helig är,

Och saligt skåda ljusens Far
Bland änglaskaror uppenbar.

Ps. 330: 1—3. Ssb. 3.

95. Ack, saliga stunder.

1 Ack, saliga stunder, som Jesus oss ger,
Då nådenes under han själen beter,
Då ordet förkunnar vårt eviga väl,
Då Jesus är nära,
Då Jesus är nära
Att väcka och lära och trösta vår själ!

2 Då världen städs söker i lustarna frid
Och skulden föröker, bortslösar sin tid,
Då samlas vi åter till bön och till sång
Och ordet att höra,
Och ordet att höra,
Då ordet vi höra, ej tiden blir lång.

3 O Jesus, vår Herre, din Ande oss gif!
Vi hafva, dess värre, ej krafter, ej lif,
Ej tro och ej kärlek, om du oss ej ger,
Hvad helst vi behöfva,
Hvad helst vi behöfva,
Att troslifvet öfva; vår nöd du bäst ser.

Hs. 163; 1—3. Ssb. 10.

96. Se, Jesus är ett tröstrikt namn.

1 Se, Jesus är ett tröstrikt namn
Och i all nöd vår säkra hamn.
Igenom Jesus få vi nåd
Och finna på det bästa råd.

2 Guds ende Son, o Jesus huld,
Förlåt oss all vår synd och skuld.
Vår nöd du ser och hjälpa kan,
Du, som är både Gud och man.

3 Af dig är all rättfärdighet,
Af dig all frid och salighet.
Ho sätter till ditt namn sin tröst,
Han varder af allt ondt förlöst.

4 Dig vare pris för lifvets ord,
För dopets bad och nådens bord!
Din frid oss här i tiden gif
Och efter döden evigt lif!

Ps. 66. Ssb. 56.

97. Mitt hjärta, fröjda dig!

1 Mitt hjärta, fröjda dig!
Må själ och sinnen röras.
Låt andakt af din bön
Allt upp i himlen höras;
Ty Fadern bjuder dig,
Dig kallar ock Guds Son
Att träda tröstelig
Inför sin nådetron.

2 Du ser Guds hjärtelag,
Låt dig däraf beveka.
Hans mun, hans dyra ord
Kan dig ej något neka.
Hvad dig omöjligt syns,
Det vill hans fadershand

Dig gifva, ja, ock mer,
Än du ens tänka kan.

Ps. 261: 1, 3. Ssb. 175: 1, 2.

98. Herde, du, som fåren betar.

1 Herde, du, som fåren betar
Och i öknen dem uppletar
Nådelig,
Led mig, att jag ej förvillas,
Låt min törst och hunger stillas
Blott hos dig!

2 Hulde herde, jag är fåret,
Som mår bäst i sidosåret,
Tag mig in!
Gode herde, öppna famnen,
Bjud mig ro i lugna hamnen!
Jag är din.

3 Du med stafven vägen visar
Och din hjord du rikt bespisar,
Salig fröjd!
En och hvar till bete för du,
Och den själ, som hungrar, gör du
Evigt nöjd.

4 Gärda om din hjord och skydda
Lammen små, som i din hydda,
Vid ditt bord
Äta ur din hand sig nöjda
Och sig se'n i skuggan fröjda
Af ditt ord!

Hs. 157. Ssb. 133.

99. Med Gud och hans vänskap.

1 Med Gud och hans vänskap, hans Ande och ord
Samt bröders gemenskap och nådenes bord
De osedda dagar vi möta med tröst.
Oss följer ju herden, oss följer ju herden,
Den trofaste herden, vi känna hans röst.

2 I stormiga tider bland töcken och grus
En skara dock skrider mot himmelens ljus.
Det tåget, dess härlighet världen ej ser,
Men Herren går för dem, men Herren går för dem,
Men Herren går för dem med segerns baner.

3 Då småsinta världen med gruset är nöjd
Och synden och flärden är all hennes fröjd,
Då följer jag, segrande härar, med er,
Som tågen till ära, som tågen till ära,
Som tågen till ära vid Jesu baner.

4 Den korsmärkta dräkten med smädnamn jag tar,
Om ingen i släkten det namnet ock har,
Och följer med glädje, I kämpar, med er,
Som tågen till ära, som tågen till ära,
Som tågen till ära vid korsets baner.

5 Den molnstod, oss täcker och leder vårt tåg.
Den klippa, oss följer med springkällans våg,
Är Kristus, hans kärlek och renande blod.
Där lefver vårt hjärta, där lefver vårt hjärta,
Där fröjdas vårt hjärta, där lifvas vårt mod.

Hs. 139: 1—5. Ssb. 136.

100. Vår Gud är oss en väldig borg.

1 Vår Gud är oss en väldig borg,
Han är vårt vapen trygga;
På honom i all nöd och sorg
Vårt hopp vi vilja bygga.
Mörkrets furste stiger ned
Hotande och vred,
Han rustar sig förvisst
Med våld och arga list,
Likväl vi oss ej frukta.

2 Vår egen kraft ej hjälpa kan,
Vi vore snart förströdda;
Men med oss står den rätte man,
Vi stå af honom stödda.
Frågar du hvad namn han bär?
Jesus Krist det är;
Han är den Herren Gud,
Som, klädd i segerskrud,
Sin tron för evigt grundat.

3 Och vore världen än så stor
Och full af mörkrets härar,
Dock, när ibland oss Herren bor,
Platt intet oss förfärar.
Världens furste är ju dömd
Och hans kraft är tömd.
Han på ett hufvudhår
Oss skada ej förmår;
Ett ord kan honom fälla.

4 Guds ord och löfte skall bestå;
Vi det i hjärtat bäre.

För himmel, ej för jord vi gå
Till strids och glade äre:
Äro alltid väl till mods,
Fast vi våga gods
Och ära, lif och allt;
Ske blott, som Gud befallt!
Guds rike vi behålla.

Ps. 124. Ssb. 91.

101. Du trofaste Herde.

1 Du trofaste herde, som vårdar din hjord
Och för den till ängarna gröna,
Du mättar oss än med ditt heliga ord
Och vill oss med salighet kröna.
O, må vi förnimma, att du är oss när,
Att skatter från ofvan du ännu beskär
De själar, som söka ditt rike.

2 De kära små barnen, de älskade lamm,
Ock näring till själen behöfva;
Så låt dina gåfvor för dem läggas fram,
Låt satan ej ordet bortröfva
Utur deras hjärtan, men fostra dem så,
Att de blifva stilla och aldrig bortgå
Från herden, som köpt dem med blodet.

3 Guds älskade lamm skola höra hans röst;
Dem lifvet för evigt han gifver;
Af honom de hafva sin sällhet och tröst,
Hans nåd hos dem ständigt förblifver;
Så länge de hålla sig fast vid hans ord,
Skall glädje i hjärtat hos dem blifva spord:
Sin starkhet de hafva i Herren.

Hs. 376. Ssb. 5.

102. Din spira, Jesus, sträckes ut.

1 Din spira, Jesus, sträckes ut,
Så långt som dagen hinner.
Ditt rike står till tidens slut,
Det står, då allt försvinner.
Ditt namn bekänns med himmelskt mod,
Och för ditt kors, din segerstod,
Nedfalla folk och kungar.

2 Det barn, som föds, till dig man bär,
Till dig man flyr i döden.
Om du i lyckan bortglömd är,
Man söker dig i nöden.
Där oskuld trycks, där dygd blir hädd,
I sorgens hus, på plågans bädd,
Din tröst allena gäller.

3 Kom, Jesus, var i ve och väl,
I lif och död oss nära,
Och gjut i hvar förkrossad själ
Din Ande med din lära.
Oss styrka gif till helig strid,
Och samla oss i evig frid,
Då du all världen dömer. Ps. 118.

103. Jesus, du min fröjd och fromma.

1 Jesus, du min fröjd och fromma,
All min glädje och min tröst,
Värdes nådigt till mig komma
Med ditt ord, din ljufva röst!
Kom, o Jesus, blif mig när,
Låt mig blifva där du är.

2 Jesus, låt mig städse börja
I ditt namn allt hvad jag gör,
Att jag måtte framgång spörja
Och så sluta, som jag bör.
Kom, o Jesus, blif mig när,
Låt mig blifva där du är.

3 Alla mina ord och tankar,
Jesus, låt behaga dig;
Laga, att jag flitigt samkar
Det, som evigt gagnar mig.
Kom, o Jesus, blif mig när,
Låt mig blifva där du är.

Ps. 204: 1—3. Ssb. 25: 1—3.

104. Jag älskar söndagsskolan.

1 Jag älskar söndagsskolan
Och villigt skyndar dit
Att där bland barnen sjunga
Och lära med all flit.
Jag vill ej dagen spilla
I lättja, synd och lek,
Jag skyr den onda världen
Och falska vänners svek.

2 Jag älskar söndagsskolan,
Ty jag får lära där,
Hur Jesus har mig älskat,
Hur god och mild han är;
Och ordet om hans kärlek,
Som är min bäste vän,
Det leder mig att älska
Min Frälsare igen.

3 Jag älskar söndagsskolan,
Ty Jesus finnes där
Och många Jesu vänner,
Som hålla honom kär.
Bland dem jag här får lära
Att sjunga lammets sång,
Den jag ock väntar sjunga
Vid lammets tron en gång.

4 Jag älskar söndagsskolan,
Och därför, Jesus, ber
Jag dig att oss välsigna
Med nåd allt mer och mer.
Ja, lär oss alla älska
Dig helt af all vår själ,
Och bär oss till din himmel,
Där allt blir evigt väl.

105. Jesus älskar mig, jag vet.

1 Jesus älskar mig, jag vet,
Ty min bibel säger det.
Barnen höra honom till,
Han dem gärna frälsa vill.
Ja, Jesus älskar, ja, Jesus älskar,
Ja, mig han älskar, ty bibeln säger så.

2 Jesus älskar mig, han tog
All min skuld och för mig dog.
Här han mig från synden tvår,
Och till slut jag himlen får.
Ja, Jesus älskar, etc.

3 Jesus älskar mig, han skall
Frälsa mig från synd och fall,
Om jag älskar honom här,
Får jag lifvets krona där.
Ja, Jesus älskar, etc. Hs. 386. Ssb. 186.

106. Dagar komma, dagar flykta.

1 Dagar komma, dagar flykta;
Håll dig vid Guds ord och säg:
Det är mina fötters lykta
Och ett ljus på all min väg.
Haf din lust i detta ord,
Som af ålder på vår jord
Mänskors tröst och frid beredde
Och till himmelen dem ledde.

2 Kristne, medan vi här vandra,
Låtom oss, på fädrens vis,
Fromma bedja med hvarandra,
Glada sjunga Herrens pris!
Barnens liksom fädrens ljud
Stige upp till samme Gud
Att hans godhet nederkalla
Öfver oss och öfver alla.

3 Herre, signe du och råde
Och bevare nu oss väl!
Herre, ditt ansikt' i nåde
Lyse alltid för vår själ!
Herre Gud. dig till oss vänd
Och din frid oss alla sänd!
O, Gud, Fader, Son och Ande,
Dig ske pris i allo lande!
Ps. 500: 5—7. Ssb. 29.

107. Tiden ilar bort.

1 Tiden ilar bort,
Och vårt lif är kort.
Förr'n vi skiljas denna gång,
Låt oss till Guds pris
Uppå barnavis
Stämma upp en fröjdesång!
Sjungom högt, sjungom högt
Vår Herre Gud en sång!
Sjungom högt, sjungom högt
Vår Herre Gud en sång!

2 Han oss varit när
Med sin godhet här,
Han har lyst oss med sitt ljus,
Han oss gåfvor gett
Och sin nåd betett
Här i dag uti sitt hus.
Ära ske, ära ske
Den, som oss skänkt sitt ljus!
Ära ske, ära ske
Den, som oss skänkt sitt ljus!

Hs. 392. Ssb. 249: 1, 2.

108. Oss välsigna och bevara.

Oss välsigna och bevara,
Med nåd ditt ansikte förklara
Och vänd det till ditt folk med frid!
Här ditt namn vi vilja sjunga
Och sedan med en helig tunga
Dig lofva, Gud, till evig tid,

Med dina Kerubim
Och dina Serafim,
Hosianna! Helig är Gud,
All världens Gud,
All krafts och nåds och visdoms Gud!

Ps. 3: 7. Ssb. 28.

109. O Jesus, blif när oss.

O Jesus, blif när oss, blif när oss allt fort,
Och sköt oss och bär oss, som alltid du gjort!
Ja, amen, din trohet skall bringa oss fram.
Lof, pris, tack och ära,
Lof, pris, tack och ära,
Lof, pris, tack och ära vår Gud och vårt Lamm!

Hs. 139: 9. Ssb. 30.

110. Amen, amen, pris och ära.

1 Amen, amen, pris och ära
Vare dig, o Herre Gud!
Amen är din helga lära,
Nåd och löften, tröst och bud.
Vi med änglar oss förena,
Sjunga gladt på barnavis:
Du är värdig, du allena,
Att uppbära lof och pris.

2 Amen ljude när och fjärran!
Bort med suckan, synd och sorg!
Sjung, min själ, var glad i Herren,
Han är nu vår tröst och borg.
Hvarje hjärta, mun och tunga

Säge amen, lof och pris,
Tills vi amen skola sjunga
Uti himlens paradis! Hs. 168. Ssb. 181.

3. Konfirmationen, reformationen och missionen.

a) *Konfirmationen.*

111. Kom, o Jesus, väck mitt sinne.

1 Kom, o Jesus, väck mitt sinne
Och bered mig med ditt ord
Till den stund, som snart är inne,
Då jag framgår till ditt bord;
Ack, det bordet, dit du stiger
Kärleksfull från himlen ner
Och till salighet inviger
Den, som dig sitt hjärta ger.

2 Dig mitt hjärta vill jag gifva,
Låt det helgas af din nåd,
Din för alltid vill jag blifva:
Led mig i din Andes råd.
Du, som ej försköt den späda:
Du min ungdoms tillflykt var,
När jag i en värld skall träda,
Där så mången ylse far.

3 Låt ditt ljus så för mig skina,
Att jag går den rätta stig.
Påminn mig din död och pina,
Då en afväg frestar mig.
Låt mig djupt i själen fatta,
Hur du lidit för min skuld,

Och din kärlek högre skatta
Än all världens makt och guld.

4 Låt mig höra, hur du säger:
"Kom, mitt barn, och blif hos mig!
Ingen bättre vän du äger
Än den vän, som dött för dig."
Gif, att nu mitt hjärta känner,
Att din Ande är mig när;
Tag mig upp bland dina vänner,
Låt mig blifva där du är. Ps. 352.

112. Mot heliga bergen.

1 Mot heliga bergen vi lyfta vår hand,
O Fader, och bedja: i farornas land
Oss skydda, behåll oss som barn i din famn,
Låt stå i din lefvande bok våra namn.
Styr lyckligt vår färd
Igenom en ond och förförande värld!

2 Vi komma till dig, o vår Frälsare kär,
Som hittills du varit, blif alltid oss när!
Vi bedja: gif styrka, gif trygghet och mod
Och rening hvar dag i ditt heliga blod,
I frestelse all
Oss, Jesus, bevara och rädda från fall!

3 Vi veta, att salighet lofvat du har
De rene i hjärtat, men hos oss är kvar
Ett hjärta, som ännu har synd uti sig
Och ofta vill locka från renhetens stig,
Men, Herre, din brud
Då ropar: hvi skulle jag synda mot Gud?

4 Vill världen oss föra från barndomens tro
Och röfva ifrån oss vår himmelska ro,
Då fly vi med bön till ditt heliga ord
Och till dina gårdar och nådenes bord
Och sjunga igen
Om seger i dig, du vår himmelske vän.

5 Du Helige Ande, som lifvet oss gaf
I dopet, där synderna lades i graf,
Fullborda ditt verk i vårt hjärta, och tag
Det helt i din hand till fulländningens dag,
Fullkomna oss så,
Att lika vår Jesus ur grafven vi gå!

6 Och randas den dag, då ej mer äro kvar
En älskande moder, en ömmande far,
Skall hemmet, det kära, som vård oss har skänkt,
En gång genom döden stå sköfladt och stängdt,
Vår tröst vare då,
Att hemmet där ofvan skall öppet oss stå!

Hs. 172.

Kan sjungas som melodien, "Home, sweet home" Nr. 172

113. I ungdomsår, i såningstid.

1 I ungdomsår, i såningstid
Är hjärtats jordmån varm.
Plöj upp den då med håg och id
Och med en kraftig arm,
Att Gud må så sitt säde in,
Som renar tanke, själ och sinn'
Och gör, att lifvet spirar fram
I kärlek till Guds Lamm!

2 I ungdomsår, i röjningstid
Ryck upp hvart ogräs kärt!
Det tör väl kosta kamp och strid,
Men det är mödan värdt.
Låt icke lustan, vild och stark,
Få rum på hjärtats åkermark!
Det minsta frö, som rotas får,
Blir snart ett farligt snår.

3 Din ungdomstid är arbetsår,
Och fältet det är vidt.
Bed Gud, att nåd och kraft du får
Att tjäna honom fritt!
Hur glad, hur lycklig är ej den,
Som står bland Herrens vingårdsmän,
Och som med lust i ungdomsår
Sin Herre tjäna får!

114. Till verksamhet.

1 Till verksamhet för Kristi skull,
Som tjänat dig så kärleksfull!
Den väg, som mästarn täcktes gå,
Den höfves tjänaren också.

2 Till verksamhet gå raskt åstad,
Och gör din faders vilja glad!
Om världen hatar dig, hvad mer,
Blott Herren dig sitt bifall ger?

3 Till verksamhet, det är dock ej
Förgäfves för Guds rike — nej!
Den, som på en förhoppning sår,
En gång med glädje skörda får.

4 Än är det dag, än går det an,
Om natten ingen verka kan.
Så skynda dig, statt upp, och minns,
Att utan strid ej segern vinns.

5 Se, Jesus klappar på i dag
Och ropar till oss: Det är jag!
Hvem vill nu tjäna Herren Gud?
O, hvem vill bli hans sändebud?

6 Ack, snart är tjänstetiden slut,
Och hvar och en har tjänat ut,
Han kommer snart, han nalkas dig
Och har sin stora lön med sig.

7 Framåt, framåt till kamp och strid,
Snart kommer han med segerns frid,
Snart klingar Jesu röst en dag:
Lyft upp ditt hufvud, det är jag!

Hs. 196. Vv. 1–3. Ssb. 96.

115. Stå upp, stå upp för Jesus!

1 Stå upp, stå upp för Jesus,
Du korsets helga här!
Och hans baner i spetsen
Mot fienderna bär.
Från seger och till seger
Hans här framtåga skall,
Tills hela vida världen
Lagts till hans fotapall.

2 Stå upp, stå upp för Jesus,
Hör krigstrumpetens ljud.

Ryck fram, där striden rasar,
Och slå ett slag för Gud.
Drag manligt, oförfäradt
Framåt mot slutna led,
Låt faran elda modet
Och makt med makt slå ned.

3 Stå upp, stå upp för Jesus;
Ej striden blifver lång;
Snart ofredsåskor tystna,
Snart ljuder segersång,
Ty den, som öfvervinner,
Skall lifvets krona få
Och inför Gud och lammet
Med evig ära stå. Ssb. 95.

116. Gode herde, led och bär oss.

1 Gode herde, led och bär oss,
Lys oss med ditt klara ord,
Uti nödens stund blif när oss,
Duka oss ditt rika bord!
Dyre Jesus, dyre Jesus,
Vårda själf din egen hjord!
Dyre Jesus, dyre Jesus,
Vårda själf din egen hjord!

2 Du rår om oss: o, så tag oss
Själf om hand i nöd och strid;
Gå vi vilse, Herre, drag oss
Åter hem och var oss blid!
Dyre Jesus, dyre Jesus,
Hör oss, hjälp oss, gif oss frid!

3 Du vill oss ju ej förkrossa,
Fast vi syndat mot dig så;
Du har kraft att oss förlossa,
Du kan rena oss också.
Dyre Jesus, dyre Jesus,
Genast fram till dig vi gå.

4 Tidigt lär oss dig att söka,
Tidigt göra ditt behag,
Och vår tro och kärlek öka
Mer och mer för hvarje dag!
Dyre Jesus, dyre Jesus,
Sist oss alla till dig tag!

Hs. 302. Ssb. 134.

b) *Reformationen.*

117. Där tändes i fjärran.

1 Där tändes i fjärran, i seklernas natt,
En eld, som med klarhet sig sprider,
Det folk, som i mörker och fängelse satt,
Sig reser ur dvalan omsider.
Och elden blef tänd af det heliga ord,
Som, kraftigt framburet, i söder och nord
Slår sönder villfarelsens boja.

2 Förnyad sig reser ur spillror och grus
Den gamla, Guds heliga kyrka.
Palatset och kojan hon sänder sitt ljus,
Lif ger hon och värme och styrka.
Vid dånet af lofsångers väldiga ljud,
Som stiga till Kristus från jublande brud,
Fientliga makterna bäfva.

3 Hvem var han, som löste åt hungrande värld
Det ord, som så ängsligt blef vaktadt.
Som trotsat förföljelsens lyftade svärd
Och mäktiges hot icke aktat,
Som trygg stod i skuggan af korsträdets stam
Och där fann sitt allt i det sargade Lamm,
Som dödde i syndares ställe?

4 Visst känner du mannen, vi älska hans namn.
Men högre vi älska hans lära.
Nu se vi, hur Fadern har öppnat sin famn,
Och Kristus har trädt oss så nära.
I Kristus vi finna vår frälsning, vårt allt,
Han fullgjort hvad Gud i sin lag har befallt,
Rättfärdighet åt oss han vunnit.

5 Och äro vi gäster i främmande land,
Vi hafva dock ordet, det gamla,
Och tempel vi bygga från strand och till strand,
Och där vi med glädje oss samla
Och sjunga: Vår Gud är den väldiga borg,
Där vi hafva tillflykt i glädje och sorg,
I honom vår starkhet vi äga. Hs. 181.

c) *Missionen.*

118. Herre Jesus, nådigt skåda.

1 Herre Jesus, nådigt skåda
Ner till hedningarnes nöd!
Mörkrets makter bland dem råda,
Bland dem härskar andlig död.
Du, som lät ditt dyra blod

Rinna till en lösen god
För oss alla, dig förbarma
Öfver hedningarna arma!

2 Ack, de känna ingen himmel,
Ingen frälsning, ingen Gud.
Syndens mörker, världens vimmel,
Våldets eller lastens bud
Jagar dem från brott till nöd
Och från nöd till straff och död.
Herre Jesus, dig förbarma
Öfver hedningarna arma!

3 Sänd det ord, som kan dem lära
Finna lifvets, ljusets stig,
Sänd dem tjänare, som bära
Troget vittnesbörd om dig,
Vänd dem ifrån villors stig,
Milde Frälsare, till dig.
Må du snart få dig förbarma
Öfver hedningarna arma.

Ssb. 103.

119. Vår store Gud gör stora under.

1 Vår store Gud gör stora under,
Med glädje vi det skåda få.
Han stöter bort de falska grunder,
Som många tusen hvilat på;
Han rifver sönder satans garn
Och frälsar sina fallna barn.

2 Guds ord med makt går fram i världen,
Och otrons fästen ramla ner.

De starke hjältar fälla svärden
Och fly till Gud, som nåd dem ger:
De rening få i Jesu blod
Och sjunga se'n: "Vår Gud är god!"

3 Ó tänk, så många kära bröder
Nu följas åt till himmelen!
I alla land, från norr till söder,
Mång' tusen älska Frälsaren;
Och flera än han hafva skall:
Hans egendom är världen all.

4 Se upp, se upp, re'n hvitnar marken,
Nu skördetimmen inne är!
Gå ut, bjud syndare till arken,
Kanhända floden snart är här!
Upp, bröder, alla som en man!
Att sofva nu det går ej an.

5 O Gud, låt mig ej bli tillbaka,
Då andra taga riket in!
Låt mig din nåd få se och smaka;
Ja, låt mig evigt blifva din!
Jag lämnar mig uti din hand:
För hem ditt barn till fridens land!

6 Halleluja! Han är ej fjärran
Den stora dag, då vi få bud:
Se upp, se upp, nu kommer Herren
Att föra hem sin köpta brud!
O, sälla dag, då allt blir klart,
Jag väntar dig, kom snart, kom snart!

Ssb. 100.

120. Käre Fader i det höga.

1 Käre Fader i det höga,
Vänd i nåd ditt fadersöga
Till de många stackars små,
Som i hednavärlden gå!

2 Du åt dem din Son ock gifvit,
Ock för dem han offrad blifvit;
Låt det glada budet gå
Ut till dem därom också!

3 Låt ditt ljus för dem ock skina,
Tag ock dem ibland de dina,
Gif dem kunskap om ditt namn,
Låt dem hvila i din famn!

4 Låt dem alla få erfara,
Huru godt det är att vara
Dina återlösta barn,
Frälsta ifrån satans garn!

5 Och när sist din röst hörs skalla,
Samla mig och dessa alla
Från en ond och farlig tid
Hem till dig i evig frid!

Ssb. 93.

121. Re'n bådar morgonstjärnan.

1 Re'n bådar morgonstjärnan,
Att natten är förbi,
Och jordens söner vakna
Till bot och bättring. — Si!

Hvar stilla fläkt från hafvet
Oss bringar nya bud
Om hednafolk, som börja
Att vända sig till Gud.

2 Och dagg från himlen faller
I milda skurar ner,
Och ständigt nya under
Vårt häpna öga ser.
Hvar bön om nåd besvaras
I rikt och härligt mått.
Snart öfver hela världen
Guds Andes pingstvind gått.

3 Se, hednafolken böja
Ock knä för Herren Gud!
Se, tusen hjärtan lyftas
I glada segerljud.
Och under tiden skyndar
En annan skara fram
Att söka nåd hos Jesus,
Det blödande Guds Lamm.

4 Far fort, far fort att stiga,
Du nya nådesflod!
Sträck dig till alla länder,
Gör allas vilja god!
Far fort, tills Herren kommer,
Och stanna icke förr,
Än hela världen öppnat
För Sions Gud sin dörr.

Hs. 200. Ssb. 92.

122. Från solens uppgång.

1 Från solens uppgång Jesus skall
Regera öfver världen all
Till solens nedgång, och hans namn
Från strand till strand på vågens famn
Skall bäras kring, att gammal, ung
Må hylla honom som sin kung,
Och barnen än, som fordomtid,
Besjunga högt hans rikes frid.

2 Och bön och lof i tro och hopp
Till honom skola stiga opp
Hvar dag på nytt inför hans tron
Att blandas där med änglars ton
Och kalla ned med fröjdfullt mod
Välsignelsernas rika flod,
Tills jord och himmel helt en gång
Förenas uti samma sång. Ssb. 104.

IV. TRON.

1. Bättringen.

123. Herren vid ditt hjärta står.

1 Herren vid ditt hjärta står,
Vill du ej upplåta?
Bördan, som dig var för svår,
Ligger gömd uti hans sår,
Du i fröjd får gråta.
Syndare, till dig han går,
Vill du ej upplåta?

2 Se, Guds dyra offerlamm,
Ropar till oss alla:
Kom uti min öppna famn,
Lär dig att mitt helga namn
Uti tron åkalla!
Mänska, vill du väl, att han
Nu skall fåfängt kalla?

3 Kom till mig, o Jesus god,
Öppna du mitt hjärta,
Rena mig uti ditt blod,
Denna sköna hälsoflod,
Från all syndens smärta!
Kom, o Jesus, Herre god,
Bo uti mitt hjärta!

Hs. 220. Ssb. 149.

124. En främling klappar på din dörr.

1 En främling klappar på din dörr,
Han klappar nu, han klappat förr,
Han väntat länge, väntar än.
Hvi öppnar du ej för din vän?

2 Med villigt hjärta, öppen hand
Han söker dig i fjärran land,
Han vill dig stora gåfvor ge
Och dig sin rika nåd bete.

3 Låt upp, ty intet mänskobröst
Af någon gäst fått större tröst.
Ej någon tolka kan, hur stor
Den glädjen är, där Jesus bor.

Hs. 221. Ssb. 150.

125. Skynda till Jesus.

1 Skynda till Jesus, Frälsaren kär,
Se, i sitt ord han vägen oss lär;
Ja, midt ibland oss står han ju här,
Ropande vänligt: "Kom!"

KÖR:

Ljufligt, ljufligt blifver det förvisst,
När vi, rena från all synd och brist,
Alla tillsammans mötas till sist
Hemma hos Herren Gud.

2 "Låten små barnen komma!" Hans röst
Fylle hvar själ med glädje och tröst,
Må han sitt tempel få i vårt bröst;
"Lyssna, o själ, och kom!"

3 Ännu i dag är han bland oss kvar,
Ännu en kärleksbjudning han har,
Hör, huru mildt han ropar en hvar:
"Lyssna, o själ, och kom!"

Hs. 235. Ssb. 147.

126. Det finns ett hjärta, som för dig ömmar.

1 Det finns ett hjärta, som för dig ömmar,
Du arme fånge i syndens band.
Det finns ett öga, som ifrigt spanar
Just efter barnet i fjärran land.

2 Det finns ett öra, som ned sig böjer
Och hör den arme, som hjälp begär.

Det finns en tunga, som talar ljufligt
Med den elände, som sorgsen är.

3 Det finns en källa för dig, som törstar.
För dig, som hungrar, det finns ett bröd.
Det finns en fristad så trygg och säker
För dig, som jagas af synd och död.

4 För rädda dufvan det finns en klyfta,
Så ock för svalan det finns ett bo.
För dig, du trötte, det finnes hvila,
För dig, betryckte, det finnes ro.

5 Är nu här något, som du behöfver,
Så, käre, skynda, eho du är,
Till Gud, som alltid och allestädes
Har kraft och ännu dig håller kär.

6 Ja, kom till Jesus, och du skall finna,
Hvad du behöfver till salighet;
Ty Jesus, Jesus, ja, han allena
Är nog för alla i evighet.

127. Har du intet rum för Jesus?

1 Har du intet rum för Jesus,
Han som gaf sig själf för dig?
Nu han klappar på ditt hjärta,
Hviskar: själ, låt upp för mig!

KÖR:

Rum för Jesus, ärans konung!
O, låt upp, bjud honom in!
Salighet han har att gifva,
Ja, hans härlighet är din.

2 Har du ingen tid för Jesus,
När i nåd han kallar dig?
Ve dig då, ty kanske aldrig
Mer han låter höra sig!

3 Rum och tid, ja, allt för Jesus!
Snart är nådens dag förbi.
Om hans hand du från dig skjuter,
O, hur skall ditt slut då bli?

128. Den port är trång.

1 Den port är trång och smal den stig,
Som till Guds rike bär,
Dock är där ännu rum för dig,
För dig, eho du är,
För dig, eho du är.

2 Se, himlen är ej ännu full,
Än är där rum för dig.
I Jesu namn, för Jesu skull
Dess portar öppna sig.

3 Fast tusen sinom tusen stå
I hvita kläder där.
Af Herrens nåd åt dig också
Ett rum förvaradt är.

4 I Jesu hjärta, där är rum
Och i hans himmel. Ack,
Så lär mig evangelium,
Gud vare därför tack!

5 Gud vare tack, att äfven jag
Får i den staden bo.

Den långa evighetens dag,
I ostörd frid och ro! Hs. 236. Ssb. 144.

129. Hvar och en, som hör.

1 Hvar och en, som hör, o ljufliga ord,
Klinge de för hvarje mänska kring vår jord!
Hvar och en nu bjudes fram till nådens bord,
Hvar och en, som vill, o kom!

KÖR:

Hvar och en, som vill, hvar och en, som vill,
Ljude öfver berg och dal: en hvar som vill!
Vilsna barnen Fadern ropar mildt: Vänd om!
Hvar och en, som vill, o kom!

2 Hvar och en, som kommer, skynde han sig!
Nu är dörren öppen, vägen fri till mig.
Jesus själf så säger, ordet gäller dig.
Hvar och en, som vill, o kom!

3 Hvar och en, som vill, det löftet består.
Hvar och en, som vill, Guds nåd för intet får,
Hvar och en, som vill, från död till lifvet går.
Hvar och en, som vill, o kom!

Hs. 240. Ssb. 152.

130. Våga dig dristelig.

1 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Så var evige Faderns råd,

Mänskan frälstes af evig nåd,
Enfödde Sonen det gjort,
Enfödde Sonen det gjort.

2 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Segern redan han vunnit har,
Ormen krossat, som mäktig var,
Öppnat oss himmelens port.

3 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Allt hvad lagen ej verka kan,
Allt hos dig, som han klagar an,
Detta tog Jesus på sig.

4 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Visst all ondska i hjärtat bor,
Visst kan syndernas tyngd bli stor,
Större dock Frälsaren är.

5 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Du har intet, blott synd och skam,
Prisa endast Guds dyra Lamm,
Som oss har köpt med sitt blod.

6 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!

Han vill trösta i allt ditt ve,
Är ock när, fast du ej kan se
Honom, din trofaste vän.

7 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Han ock hämtar en gång sin brud
Från det främmande land till Gud,
Hem till sin himmelska frid.

Hs. 238: 1—5, 7, 8. Vv, 1, 2, 5, 6=Ssb. 156: 1—3, 5.

131. Gud, jag hör om rika strömmar.

1 Gud, jag hör om rika strömmar
Af välsignelser från dig,
Hur du vattnar torra länder:
Några droppar sänd till mig.

KÖR.

Äfven mig, äfven mig,
O, välsigna äfven mig!

2 Gå mig ej förbi, o Fader,
Fast jag syndat emot dig!
Jag är värd att bli förkastad,
Men i nåd upptag dock mig.

3 Sänd mig icke bort, o Fader!
Tag mig upp till barn hos dig:
Låt mitt hjärta snart förnimma,
Att du älskar äfven mig.

Ssb. 169.

132. Jag bär min synd till Jesus.

1 Jag bär min synd till Jesus,
Han tager den på sig
Och med sin död mig friar
Från död evinnerlig.
Jag bär min skuld till Jesus,
Hans dyra blod allen
Kan två de fläckar många,
Att jag blir hvit och ren.

2 Jag bär min nöd till Jesus,
Hos honom fullhet bor,
Han mina brister helar
Och bär med mildhet stor.
Jag bär all sorg till Jesus,
Allt kval, all börda svår,
Han vill dem alla lindra,
Han dem så väl förstår.

3 Jag hvilar invid Jesus
Min själ och finner tröst.
Hans högra hand mig håller,
Jag lutar till hans bröst.
Det stora namnet Jesus,
Guds Lamm, Immanuel,
Som doft på vårens vindar
Omfläktar det min själ.

4 Jag blifve såsom Jesus,
Saktmodig, öm och mild!
Jag blifve såsom Jesus,
I allt hans sanna bild!
Jag komme sist till Jesus

Ibland en skara stor
Att evigt prisa Jesus
Bland tusen änglars kor!

Hs. 248. Vv. 1, 2, 4=Ssb. 179.

2. Rättfärdiggörelsen.

133. Bort, mitt hjärta, med de tankar.

1 Bort, mitt hjärta, med de tankar,
Att från Gud du är utstött.
Håll dig fast vid Guds ords ankar,
Och blif ej i bönen trött.
Är du full med synd och skuld
Se, så är Gud evigt huld.
Fast din synd förtjänar döden,
Frälsar Gud dig dock ur nöden.

2 Du i Gud en fader finner,
Som med oss har tålamod.
När i hjärtat ångern brinner,
Han barmhärtig är och god.
Ömt han vårdnad om oss bär,
Vill oss alltid vara när,
Med sin nåd vårt hjärta freda,
Med sitt ljus vår vandring leda.

3 Ingen herde kan så leta
Efter ett borttappadt får.
Kunde du Guds hjärta veta,
Huru ömt för dig det slår,
Törstar, längtar innerlig
Efter den, som söndrat sig
Från hans hjord och får så såta,
Skulle du af glädje gråta.

4 Ingen sjö så högt kan svalla,
Intet djup så grundlöst är,
Intet regn så rikt kan falla,
Att det minsta likhet bär
Med den nåd, som Herren blid
Oss bevisar allan tid.
Helst då synden vill oss föra
I fördärf och oss förstöra.

Ps. 192: 1, 3, 5, 6. Vv. 3, 4=Ssb. 143.

134. Så högt har Gud, oss till stor fröjd.

1 Så högt har Gud, oss till stor fröjd,
Den fallna världen älskat,
Att han sin Son från himlens höjd
Har sändt, som oss har frälsat.
I synder var så världen sänkt,
Att hjälp ej stod att finna,
Ej nåd att vinna, .
Om Gud sin Son ej skänkt;
O mänska, det besinna!

2 Men detta är vår själatröst,
En källa af all nåde,
Att Jesus har oss återlöst
Och frälsat af all våde.
O Gud, hur är din kärlek stor,
Hur ville du oss lisa,
Oss hjälp bevisa!
Den, som på jorden bor,
Kan det ej fyllest prisa.

3 Ty ho som tror på Jesus Krist,
Han evigt salig blifver.

Den salighet, som förr var mist,
Gud genom Jesus gifver;
Ty icke har Gud sändt sin Son,
Att han skall världen döma,
Sin nåd bortgömma;
Men oss till en stor mån
Vill han vår synd förglömma.

4 Men den är redan dömd förvisst,
Och honom Gud förkastar,
Som ej vill tro på Jesus Krist,
Han till fördärfvet hastar;
Ty efter han ej ville tro
I Sonens namn allena,
Guds Lamm, det rena,
Gud honom själaro
Och himlen skall förmena.

5 Den, som till ändan trogen är,
Skall lifvet få att ärfva;
Det lif, som döden ej blir när,
Månd' Kristus oss förvärfva.
Gif oss, o Gud, en stadig tro
Att Jesus här omfamna
Och sedan hamna,
Där själen hafver ro.
Du oss till dig anamma!

Ps. 147. Ssb. 126.

135. Min Jesus, uppå dig.

1 Min Jesus, uppå dig
Förlitar jag städs mig.
Hvem kan mig nu fördärfva?

Ditt rike skall jag ärfva,
Som du mig skaffa månde,
När du led dödens vånde.

2 Skrif i mitt hjärta in,
Att jag är evigt din.
Hjälp, att jag gör din vilja,
Flyr, hvad oss kan åtskilja,
Och sist det lif får njuta,
Som ingen död skall sluta.

Ps. 176: 9, 10. Ssb. 36.

136. Jesus allt mitt goda är.

1 Jesus allt mitt goda är,
För mig har han sig utgifvit;
Honom vill jag blifva när;
I sin bok har han mig skrifvit.
Annat allt förgängligt är;
Jesus vill jag hafva kär.

2 Jag ej frågar efter gull,
Efter höghet och stor ära.
Gull ej annat är än mull,
Få sin höghet rättsligt bära.
Det ock snarligt allt förgår;
Evigt Jesu nåd består.

3 Han är min förnöjelse,
Han är ämnet för min längtan,
Lindrar hjärtats kval och ve,
Stillar själens törst och trängtan.
Här är allt bemängdt med pust;
Jesus ger den rena lust.

4 Bort, o värld, med ditt försåt,
Du som ned i afgrund förer,
Bort med allt ditt gods och stråt,
Du som mången själ förstörer.
Aldrig gör du mig förnöjd;
Jesus är och blir min fröjd.

Ps. 215. Ssb. 160.

137. Jesus är min vän den bäste.

1 Jesus är min vän den bäste,
Hvilkens like aldrig är;
Skall då jag så med de fleste
Öfvergifva honom här?
Ingen skall mig kunna skilja
Ifrån den mig har så kär;
En skall vara bägges vilja
Alltid här och evigt där.

2 Han har döden för mig lidit,
Ingen skall fördöma mig;
Hos sin Fader för mig bedit,
Det mig gagnar eviglig.
Ho är då, som vill åklaga
Den han själf utkorat har?
Ho vill ifrån honom draga
Den han har i sitt försvar?

3 Jag är viss och därpå liter,
Hvarken lif ej heller död
Mig ifrån min Jesus sliter;
Änglar, höghet eller nöd,
Djuphet eller annat mera,
Vare kommand' eller när,

Skall mig från Guds kärlek föra,
Som i Jesus Kristus är. Ps. 213. Ssb. 141.

138. Jesus, som min själ har kär.

1 Jesus, som min själ har kär,
Till ditt sköte låt mig fly!
Högt gå hafvets vågor här,
Hotande är stormens gny.
Göm mig, Jesus, i din famn,
Storm och vågor tystna bjud,
För min själ till fridens hamn,
Där hon salig skådar Gud!

2 Annan tillflykt jag ej har,
Själen håller fast vid dig.
Lämna mig ej ensam kvar,
Skydda och hugsvala mig!
Blott på dig förtröstar jag,
Åt mig, arme, handen räck!
Var mitt värn för hvarje dag,
Med din vinge mig betäck!

3 Allt hvad mig af nöden är,
Jesus, finner jag hos dig.
Fallna själar hjälp beskär,
Led de blinda ljusets stig!
Helig är du, Jesus god,
Syndfull inför dig jag står,
Men uti ditt helga blod
Rening, lif och kraft jag får

4 Nåd omätlig du mig ger.
Nåden all min synd betäckt,

Nåd jag öfverflöda ser,
Nog för fallen mänskosläkt.
Du, som lifvets källa var,
Är och blir till evig tid,
Lif i dig mitt hjärta har,
Evig salighet och frid.

Hs. 311. Vv. 1—3=Ssb. 163.

139. Jag har en vän.

1 Jag har en vän, så huld, så mild, så tålig;
Af alla vänner han mig älskar mest,
Och lika varmt, fast jag är kall och dålig.
Af alla vänner denne vän är bäst.

2 Han är min frände, ja, min egen broder,
Och Jesus Kristus är hans ljufva namn.
Han älskar mera ömt än någon moder.
Hur ljuft det är att hvila i hans famn!

3 Han har min arma själ så dyrt förlossat
Ifrån förbannelse och synd och död:
Den gamle ormens hufvud har han krossat.
O själ, var glad, nu har det ingen nöd!

4 Fast Adams fall i hvarje lem jag känner,
Det är allt botadt utaf kvinnans säd.
Fast syndens gift mitt samvete ock bränner.
Mitt skuldebref är fäst vid korsets träd.

5 Så är jag friköpt. Ingen dom mig fäller,
Ty min förlossare är Herrens Krist;
Hans dyra blod långt mer än synden gäller,
Hans skänkta oskuld skyler all min brist.

6 Ja, min rättfärdighet där uppe sitter
Vid Faderns högra hand på himlens tron,
Och fienden, ehuru arg och bitter,
Ej den kan skada uti minsta mån.

7 Hallelujah! Jag därför nu må sjunga:
Lof, ära, pris ske dig, o Jesus Krist,
Till dess i himlen med förklarad tunga
Jag lofvar dig med alla helgon sist.

Hs. 258. Ssb. 140.

140. Flyg som en fågel till bergen.

1 Flyg som en fågel till bergen,
Du, som af synden har men:
Skynda till lefvande källan,
Två dig, och du skall bli ren.
Skynda, när faran är nära,
Jesus dig hjälp vill beskära.
Han i sin famn vill dig bära,
Dig, som är trött utaf synd,
Dig, som är trött utaf synd.

2 Han vill dig evigt beskydda,
Torka hvar fallande tår,
Han skall dig aldrig förgäta,
Ty du är gömd i hans sår.
Spill ej din tid med att kvida,
Skynda till Frälsarens sida,
Där må du hjälpen förbida:
Gråt ej, ty han är din vän,
Gråt ej, ty han är din vän.

Hs. 255. Ssb. 157.

141. Som fåglar små.

1 Som fåglar små,
När dundra må
Och djuren sig förskräcka,
De skynda fort
Hvar på sin ort
Att sig för faran täcka,

2 Så vill jag fly
Från världens gny
Till dig, o Jesus fromme!
När synd och död
Tillfoga nöd,
Hos dig jag ro bekomme!

3 Fast kropp och själ
Åtskils, likväl
Mitt hjärtas tröst du blifver.
Du mig ock visst,
O Herre Krist,
En evig glädje gifver.

4 Gud Fader, Son,
I himmelstron,
Och helge And' tillsamman!
Upptag min bön
Och mig bekrön
Med nåd och sällhet. Amen.

Ps. 187: 7—10. Ssb. 121.

142. O djup af barmhärtighet.

1 O djup af barmhärtighet, Herre, hos dig,
Att blodet på Golgata renar ock mig!

Ej synd och fördömelse mig mera når,
Mitt lif och min salighet är i hans sår.

2 O djup af barmhärtighet! Mig har han kär.
Från domens förskräckelse friköpt jag är.
Och viss om min salighet prisa jag kan
Hans nåd, som i öknen mig sökte och fann.

3 O djup af barmhärtighet, under af nåd!
För allt har han läkedom, städs vet han råd,
Hvar svidande hjärtesorg skänker han tröst,
Och tårarna torkas af invid hans bröst.

4 O Jesus, min Frälsare, Konung och Gud,
För dig vill jag stämma upp lofsångens ljud.
Och när genom dödens dal jag måste gå,
Jag vill om din stora nåd jubla ändå.

143. För mig till den klippan höga.

1 För mig till den klippan höga,
Där mig fienden ej når,
För mig till det starka fäste,
Som i alla stormar står.

KÖR.

På den höga klippan bygger
Jag min frid, min salighet.
Hon står fast se'n fordomtima,
Hon står fast i evighet.

2 Höres än kring klippan höga
Vågors vilda, hemska tjut,

Det likväl mig ej förskräcker,
Ty det tystna skall till slut.

3 O, hvad fröjd den klippan höga
Skänker mig för hvar minut!
O, hvad frid och kraft där flöda
Från dess sköte ymnigt ut!

4 Hvarje dag den klippan höga
Fyller mig med saligt hopp.
Hjärta, själ och ande lyfter
Hon till helga rymder opp.

5 Blott uti den klippan höga
Lif och salighet jag har.
Fly ock alla jordens skatter,
Hon, min bästa skatt, är kvar.

6 Klippa, du, som lifvets vatten
Ger mig, dig jag sjunger här,
Ständigt styrkt utaf ditt flöde,
Tills jag segerpalmen bär.

Hs. 272.

144. Jag har en vän för andra vänner.

1 Jag har en vän för andra vänner,
Som alltid, alltid älskar mig,
Om än han stundom döljer sig;
Jag vet dock, att min nöd han känner;
Och då, hvad sorg, som kommer än,
Jag har en huld och trofast vän,
Och denne vän är Jesus.

2 Och Jesus har, hvad helst mig händer,
Mig gömd uti sitt sidosår
Och älskar mig, sitt köpta får.
Han tecknat mig på sina händer;
Och om än bergen falla må,
Hos Jesus bor jag tryggt ändå,
Jag hvilar i hans armar.

3 Tack, Jesus, för din död och pina,
Som du för alla lidit har,
Då du all världens synder bar!
Vi äro nu med rätta dina,
Ty du oss köpt med blod och sår
Att vara dina fosterfår
I alla evigheter. Ssb. 246: 2—4.

145. Här en källa rinner,

1 Här en källa rinner;
Säll den henne finner!
Hon är djup, men klar,
Gömd, men uppenbar.

2 Om du där dig tvager,
Hon hvar fläck borttager,
Ty den källan god
Är Immanuels blod.

3 Röfvaren i nöden
Där fann lif i döden.
Jag, så ond som han,
Samma balsam fann.

4 Dyra lifvets källa,
Du skall evigt välla.
Evigt lyckosam
Skall din flod gå fram.

5 Kranka skall du bada,
Göra sorgsna glada,
Tills du Lammets brud
Klädt i strålars skrud.

6 Jesus vill jag sjunga,
Tills min stumma tunga
Göms i graf, och jag
Skåda får din dag.

7 Ty mig, sämsta, ringa,
Du dock lön vill bringa;
Du åt mig ock har
Köpt en harpa klar.

8 Som du skänkt den gåfva
Att dig evigt lofva,
Du för himmelen
Stämt och strängat den.

9 Där skall Faderns öra
Fröjda sig att höra
Mig uti din famn
Sjunga blott ditt namn.

Hs. 285: 1—5, 7—10. Ssb. 132.

146. Dyre Jesus, du har sagt.

1 Dyre Jesus, du har sagt:
Barn, kom hit till mig!

Med min synd, som oro bragt,
Kommer jag till dig.
Rena mig uti ditt blod,
Och till nåd mig tag,
Säg, att du min sak gjort god,
Säg mig det hvar dag!
Jesus, hör min bön och sång,
Låt ej mödans dag bli lång,
Led mig fram på lifvets stig,
Tills jag skådar dig!

2 Dyre Jesus, jag är nöjd
Med den ljufva tro,
Att jag njuta får din fröjd
Uti himlens ro.
Här på jorden gör du mig
Tålig, stilla, from,
Och se'n hämta mig till dig
I din helgedom!

3 Jesus, medan jag är här,
I mitt hjärta bo,
Låt ej syndens törnen där
Dig till sorg mer gro,
Låt mig dricka hvarje stund
Ur din kärleks flod,
Hämta gladt ur ditt förbund
Ökad kraft och mod. Ssb. 154.

147. Salig, salig, den som kände.

1 Salig, salig, den som kände,
Den, som trodde dig allena,
Sannan Gud och den du sände

Att med dig oss än förena.
Jesus Kristus! du är vorden
Vägen, sanningen och lifvet;
Och i himlen och på jorden,
Är ej annat namn oss gifvet.

Ps. 45: 8.

148. Hos Gud är idel glädje.

1 Hos Gud är idel glädje,
Här trycker mången nöd,
Här får jag ofta sucka
Och äta tårars bröd.
Här blandas fröjd och smärta
För Herren Jesu brud,
Men där skall så ej vara,
Ty glädjen bor hos Gud.

2 Här har jag ej mitt hemvist,
Här bor jag blott i tält,
Men hän mot glädjestranden
Mitt synglas jag dock ställt.
När världen ler och skalkas,
Jag skådar mot den borg,
Där jag skall bo för evigt
Och glömma all min sorg.

3 Jag vill då lott ej byta
Med den sin del här får,
Nej, hellre under tårar
Den ädla säd jag sår,
Blott jag med fröjd får skörda
En gång vid vägens slut,
Då världens dårar tagit
Sin hela fröjd förut.

4 Mitt hopp för evigheten
Är byggdt på säker grund;
Må korset gärna trycka
Ännu en liten stund!
Snart ingen sorg skall vara
Och ingen klagan mer,
Då jag med ohöljdt öga
Min Jesus evigt ser!

Hs. 284. Ssb. 230.

149. Lofva vill jag Herran, Herran.

1 Lofva vill jag Herran, Herran,
Ty han hafver hört min röst.
Han är, då all hjälp syns fjärran,
Dock min starkhet, sköld och tröst.
Han de ondas kraft förtager
Och sitt barn ur faran drager.

2 På min Gud i lif och döden
Har jag min förtröstning satt,
Han har hulpit mig i nöden,
Och mitt hjärta är nu gladt.
Därför vill jag honom prisa,
Honom evig ära visa.

3 Herre! var de trognas styrka,
Och din smorda hjälp beskär;
Fräls ditt folk och stöd din kyrka,
Som ditt arf och eget är;
Låt dem här i dig förnöjas
Och till evig tid upphöjas. Ps. 264.

150. Trygg i min Jesu armar.

1 Trygg i min Jesu armar,
Trygg vid hans hulda bröst,
Där i hans kärleks skugga
Själen har ro och tröst.
Ljufliga änglaröster
Brusa omkring mig där,
Ned från en stad af jaspis,
Ned från den ljusa sfär.

KÖR.

Trygg i min Jesu armar,
Trygg vid hans hulda bröst,
Där i hans kärleks skugga
Själen har ro och tröst.

2 Trygg i min Jesu armar,
Trygg för all ängslan svår,
Trygg för en värld, som frestar,
Synden mig där ej når.
Tvifvel och sorg försvinna,
Allt hvad mig fruktan ger;
Ännu blott några strider,
Blott några tårar mer!

3 Jesus, mitt hjärtas tillflykt,
Jesus har dött för mig,
Lugnt på den fasta klippan
Själen skall hvila sig;
Där vill jag tåligt bida,
Bida, tills natten flyr,
Tills på den gyllne stranden
Morgonen härligt gryr.

151. Jag nu den pärlan funnit har.

1 Jag nu den pärlan funnit har,
Som är min själs begär.
Du frågar: Hvad? Hör då mitt svar:
Min Frälsare det är.

2 Upp därför nu, min själ, och sjung,
Besjung din Frälsare!
Han din profet, din präst och kung,
Åt honom hyllning ge!

3 Han lärer mig sin sannings bud,
Sitt ord i Andens kraft,
Han medlar mellan mig och Gud,
Han härskar med all makt.

4 Han alla herrars Herre är
Och alla kungars Kung.
Hans ok är ljufligt, agan kär,
Hans börda är ej tung.

5 Fast fattig i mig själf och svag,
Fast syndig, kall och död,
Dock uti honom hafver jag
Båd' hälsa, lif och bröd.

6 Se, han är min rättfärdighet,
Min frid, min sällhets höjd.
Ja, han är all min salighet,
Min krona och min fröjd.

7 Han är mitt skydd i stormens brus,
Min sköld, min fasta borg,
Om dagen skugga, natten ljus,
Min glädje i all sorg. -

8 Han är min broder och min vän,
Min Herre och min Gud.
Och jag? Jag är ock hans igen,
Hans dyrt förvärfda brud.

9 Ack, Jesus Krist, mitt hjärtas ro,
Som all min skuld betalt,
Blif städse du mitt A och O,
I mig och alla—allt! Hs. 265.

152. Nu är jag säll och nöjd.

1 Nu är jag säll och nöjd:
Jesus är min.
Nu har jag frid och fröjd:
Jesus är min.
Ty all min synd han tog,
Han för mig led och dog.
Jag tror, jag äger nog:
Jesus är min.

2 Nu är det väl hos Gud:
Jesus är min,
Nu är jag Kristi brud:
Jesus är min.
Väl har jag många fel,
Men är i honom hel;
Stor är min arfvedel:
Jesus är min.

3 Jag fruktar ingen strid.
Jesus är min.
Nu kan jag dö i frid.
Jesus är min.

Jag ser med längtan fram
Och väntar glad Guds Lamm;
Jag kommer ej på skam:
Jesus är min. Ssb. 158.

153. Du lilla skara, som är på resa.

1 Du lilla skara, som är på resa
Igenom öknen till himmelen!
Ack, frukta icke, hur allt sig vänder,
Du snart får skåda Jerusalem!
Du får snart skåda Jerusalem.

KÖR.

Ack, frukta icke, hur allt sig vänder,
Du snart får skåda Jerusalem.

2 Det går igenom, det stannar icke
I jämmerdalen, Gud vare pris!
Hvad som än händer oss under färden,
Vi få dock hamna i paradis.
Vi få dock hamna i paradis.

3 Igenom ära, igenom smälek,
Igenom rykte, båd' ondt och godt;
Hör, du elända, som tror på Jesus,
Det går igenom, hvad salig lott!
Det går igenom, hvad salig lott!

4 Det går igenom båd' ljus och mörker,
Det går igenom båd' sorg och nöd;
Det går igenom båd' eld och vatten,
Det går igenom båd' lif och död.
Det går igenom båd' lif och död.

5 Med oss är Herren, och han skall bära
På herdearmar sin klena hjord.
När jord och himmel sist skola vika,
För evigt blifver vår Faders ord.
För evigt blifver vår Faders ord.

154. Tryggare kan ingen vara.

1 Tryggare kan ingen vara
Än Guds lilla barnaskara,
Stjärnan ej på himlafästet,
Fågeln ej i kända nästet.

2 Herren sina trogna vårdar
Uti Sions helga gårdar,
Öfver dem han sig förbarmar,
Bär dem uppå fadersarmar.

3 Ingen nöd och ingen lycka
Skall utur hans hand dem rycka.
Han, vår vän för andra vänner,
Sina barns bekymmer känner.

4 Se, han räknar håren alla,
Som ifrån vårt hufvud falla.
Han oss föder och oss kläder,
Under sorgen han oss gläder.

5 Gläd dig då, du lilla skara!
Jakobs Gud skall dig bevara.
För hans vilja måste alla
Fiender till jorden falla.

6 Hvad han tar och hvad han gifver,
Samme fader han dock blifver,
Och hans mål är blott det ena:
Barnets sanna väl allena.

(Hs. 149. Vv. 1—5=Ssb.124: 1—5.)

155. Bergen må vika.

1 "Bergen må vika och högarna falla,
Evig min nåd och min trofasthet är;
Aldrig förbundet af frid skall förfalla,"
Så säger Herren, din Frälsare kär!

2 Hjälp mig, o Jesus, att gömma de orden,
Lär mig att rätt taga fasta på dem!
Och när jag slutat min vandring på jorden,
Låt mig i tron på det löftet gå hem!

Hs. 307. Ssb. 32

V. Kärleken.

1. Bönen.

156. O bönestund, så skön och dyr.

1 O bönestund, så skön och dyr,
Då jag från jordens sorger flyr
Och inför Fadern lägga får
Hvad helst som mig af nöden står!
Hur ofta, af bekymren böjd,
Jag bad och återfick min fröjd,
Och frestarns snara sönderbrast,
Blott jag till bönen gick med hast.

2 O ljufva stund, så rik och skön,
Då jag får bära fram min bön
För honom, hvilken trofast är
Och ger mig nåd, blott jag begär!
Hos honom söker jag min ro
Och sätter till hans ord min tro;
Så bjöd han mig den stund så skön,
Då jag till honom gick i bön.

3 O ljufva bönetimma, må
Jag om din tröst ej miste gå,
Tills ifrån Nebobergets höjd
Jag skådar in i himlens fröjd
Och kastar köttets klädnad af
Och fattar lifvet, Herren gaf!
Då ropar i sin flykt min själ:
Du ljufva bönestund, farväl!

Hs. 164. Ssb. 171.

157. Kom till mitt kalla.

1 Kom till mitt kalla,
Domnade sinne!
Afgudar alla
För dig försvinne;
Kom att befalla
Ensam därinne!
Kom, o min Jesus!

2 Kom, du min kära,
Mig att besöka;
Tron värdes nära;
Kraften föröka!
Värdes mig lära

Allt hos dig söka!
Kom, o min Jesus!

3 Kom, när jag glädes,
Kom ock i nöden!
Kom, när jag rädes
Eviga glöden!
Kom, var tillstädes
Nu och i döden!
Fräls mig, o Jesus!

4 Väl oss, du komma
Skall uti ära.
Väl dina fromma,
Väl dina kära!
Snart värdes komma!
Vare du nära!
Kom, o min Jesus!

Hs. 293. Ssb. 168.

158. Undan vike smärtan.

1 Undan vike smärtan,
Ty i bönens ljud
Mötas skilda hjärtan
Då hos samme Gud.

2 Ut en suck sig smyger,
Hörd af ingen vän;
Bönens dufva flyger,
Hem till Gud med den,

3 Kommer sedan åter
Med sitt glada bud,

Lugnar den, som gråter,
Hälsar ifrån Gud,

4 Hälsar från de sälla
Och till jordens grus
Bär från ljusets källa
Värma, lif och ljus.

5 Aldrig tröttas vingen,
Aldrig källan töms:
Gud, han glömmer ingen,
Fast han ofta glöms.

6 Men mitt hjärta gömmer
Evigt Herrens lag,
Och min själ ej glömmer
Faderns anletsdrag.

7 Kraft mig Fadern gifver
I hvar pröfvostund;
Evigt själen blifver
Fast i hans förbund.

8 Störe tidens smitta
Ej min barndomstro,
Må ej flärden hitta
Till mitt hjärtas bo.

9 Säkert han mig låter
Vinna hvad jag bad,
Sänder dufvan åter
Med ett oljoblad.

10 Detta kan jag hoppas,
Sker af nåd mig så,

Trofast intill änden
Jag dock måste stå.

Hs. 299 Ssb. 170 1—9.

159. Jesus kär, gå ej förbi mig.

1 Jesus kär, gå ej förbi mig,
Låt mig bönhörd bli;
Då åt andra nåd du skänker,
Gå ej mig förbi!

KÖR.

Jesus, Jesus,
Låt mig bönhörd bli,
Och då andra du uppväcker,
Gå ej mig förbi!

2 Låt ock mig vid nådatronen
Finna himmelsk ro;
Då jag sjunker ned förkrossad,
Herre, lär mig tro!

3 Blott på din förtjänst jag kommer
Och din nåd begär;
Hela mitt beklämda hjärta,
Fräls mig som jag är!

4 Du är all min glädjekälla,
Mer än lif för mig;
Hvad i himlen, hvad på jorden
Har jag utom dig? Hs. 303. Ssb. 153.

160. Hvilken vän vi ha i Jesus.

1 Hvilken vän vi ha i Jesus,
Han vill hjälpa och förmår,
All vår börda själf han lättar,
När vår bön till honom går.
Ack, vi ofta friden mista,
Sorg och mörker blir vår lön,
Blott för det att vi ej bära
All vår nöd till Gud i bön.

2 Har du frestelser och pröfning,
Synes lifvets kamp dig svår?
Kraft och makt du återvinner,
Om i bön till Gud du går.
Om dig vänner fly och svika;
Får du hat till kärleks lön,
Endast Jesus kan dig trösta;
Bär till honom allt i bön!

3 Är ditt hjärta fullt af oro
Och ej någon tröst dig når?
Jesus är din enda tillflykt,
Tröst af honom visst du får.
I hans hulda famn du finner
Ljuflig ro och hvila skön,
Om till honom blott du ilar
Med din nöd i tro och bön.

Hs. 304. Ssb. 173.

161. Herre, mitt hjärta.

1 Herre, mitt hjärta
Längtar i stillhet till dig.

Lindra min smärta,
Lifva och vederkvick mig!

2 Salig i hoppet,
Låt mig, o Jesus, blott ej
Tröttna i loppet
Och bli tillbaka, ack nej!

3 Håll mig vid handen,
Gif mig allt stapplande till
Och gör blott anden
Villig att gå, dit du vill!

4 Göm mig för flärden,
Göm mig, ack, göm mig i dig!
Glädjen i världen
Är ju ej glädje för mig.

5 Herre, bevara,
Herre, välsigna mig du,
Lyse ditt klara,
Vänliga anlet' mig nu!

Hs. 291. Ssb. 161.

2. Helgelsen.

162. Jesus jag följer.

1 Jesus jag följer hur världen må håna;
Honom jag tjänar i ungdomens vår,
Ännu i hösten, då hjässan skall gråna,
Vandra jag vill i min mästares spår.

2 Skulle på jorden föraktad jag vara,
Skulle ock något jag smädas, hvad mer?

Jesus jag följer, jag följer hans skara,
Som uppå jorden försmädad man ser.

3 Jesus jag följer i motgångens timma,
Härligt han för mig till salighet ut.
Jesus jag följer i solljus och dimma—
Växlingar taga hos honom ett slut.

4 Jesus jag följer, hur världen må smäda;
Ingen mig smädar i himmelen mer.
Jesus jag följer, och in får jag träda,
Där jag för evigt min Frälsare ser.

163. Fort, skynden alla, stora, små.

1 Fort, skynden alla, stora, små,
Framåt på ljusets bana!
Vi alla här församlas må
Inunder korsets fana,
Och möta vi uppå vår väg
En själ, vi vänligt fråga:
O, vill du följa oss, o säg!
Till himlen gladt vi tåga.

2 Från synd och värld vi afsked ta
Och vilja Jesus tjäna,
Hans ok uti vår ungdom dra
Och blifva vid det ena:
Att vandra uti Herrens bud
Och honom älska, lyda;
Att vi, som barn af himlens Gud,
Må Herrens lära pryda. Ssb. 98.

164. Blott en dag.

1 Blott en dag, ett ögonblick i sänder,
O, hvad tröst, ehvad som kommer på!
Allt ju hvilar i min Faders händer,
Skulle jag, som barn, väl ängslas då?
Han, som bär för mig ett fadershjärta,
O, han gifver ju åt hvarje dag
Huldt dess lilla del af fröjd och smärta,
Så af möda som behag.

2 Själf han är mig alla dagar nära,
För hvar särskild tid med särskild nåd.
Hvarje dags bekymmer vill han bära,
Han, som heter både Kraft och Råd.
Att sin dyra egendom bevara,
Denna omsorg har han lagt på sig.
Som din dag, så skall din kraft ock vara,
Detta löfte gaf han mig.

3 Hjälp mig då att hvila tryggt och stilla
Blott vid dina löften, Herre kär,
Och ej trones dyra tröst förspilla,
Som i ordet mig förvarad är!
Hjälp mig, Herre, att, ehvad mig händer,
Taga af din trogna fadershand
Blott en dag, ett ögonblick i sänder,
Tills jag nått ditt goda land!

Hs. 346. Ssb. 35.

165. Gif mig ett hjärta.

1 Gif mig ett hjärta nytt och godt,
O Jesus god, och lär

Mig älska det, du älskar blott
Och dig behagligt är.

2 Med dig, med dig är hvarje år
Ett lyckligt år för mig.
O gif, att med hvar dag, som går,
Jag mer lär känna dig.

3 Ty känna dig är evigt lif,
Är frid och salighet.
Mitt allt, o Jesu Krist, du blif
För tid och evighet. Ssb. 115.

166. Kärlek, höga himlagåfva.

1 Kärlek. höga himlagåfva,
Himlafröjd, o kom hit ned!
Krön hvad redan oss är gifvet
Och din boning hos oss red.
Se till oss med mildhet, Jesus!
Du är kärlek, armas vän.
Gästa hos oss, bringa frälsning
Till den själ, som bäfvar än.

2 Sänd, o sänd din kärleks ande
Till de kvaluppfyllda bröst,
Genom dig låt alla ärfva
Himlahvilan, evig tröst.
Borttag kärleken till synden,
Och blif du vårt A och O,
Trones slut såväl som början,
Hjärtats frihet, själens ro. Ssb. 90

167. Vaka, själ, och bed.

1 Vaka, själ, och bed,
Och till strids dig red.
Räds, att frestarn lägger snaran,
Där du minst förmodar faran;
Sådan är hans sed.
Vaka, själ, och bed.

2 Uti lustans spår
Smygande han går.
Vännens röst han efterapar,
Sig till ljusets ängel skapar,
Tills dig snärd han får
Uti lustans spår.

3 Under världens larm
Vägen till din barm
Som en listig orm han hittar
Och med flärd och otro smittar
Hjärtat i din barm
Under världens larm.

4 Vaka, bed, min själ!
Blif ej köttets träl,
Och låt världen dig ej köpa;
Hvad dess barn så efterlöpa
Är ett flyktigt väl.
Vaka, bed, min själ!

Ps. 210 1—4. Ssb. 113.

168. Låt din Andes morgonstrimma.

1 Låt din Andes morgonstrimma
Skina i vår mörka själ,

Att vi lifvets väg förnimma
Och förstå vårt sanna väl.
Gör vår vandel med ditt sken
Från allt villans töcken ren,
Att din nåd vi känna lära,
Och din kärleks eld rätt ära.

2 Låt vår lampas olja brinna,
När du döner världen vid.
Låt vår lefnad så förrinna
Denna korta vandringstid,
Att du oss af sorgens dal
Värdes till din fröjdesal
Och vårt rätta hemvist föra
Att oss evigt saliggöra.

Ps. 426: 3, 5. Ssb. 15.

169. Förläna mig din Andes nåd.

1 Förläna mig din Andes nåd,
Som gifver mig de bästa råd,
Hur jag min tid skall lefva,
Att jag mot världens synd och flärd,
Hvari hon fallen är och snärd,
Må stadigt kunna sträfva.
Styrk du mig
Kraftelig
Till att vandra
Ej som andra
Köttets trälar,
De där dräpa sina själar.

2 Men låt mig som ett ljusets barn
Se och undvika alla garn,

Som satan för mig ställer.
Ja, låt mig aldrig glömma bort,
Att lefnadstiden är så kort
Och likväl mycket gäller.
Ty bör mig
Flitelig
Nyttja dagen,
Höra lagen,
Som kan lära
Det, som länder till din ära.

Ps. 430: 10, 11. Ssb. 13.

170. O du, som gaf ditt lif för fåren.

O du, som gaf ditt lif för fåren,
Om nåd och kraft vi bedja dig
Att framgent följa dig i spåren
På kärlekens och fridens stig.
Låt mer och mer en skingrad skara
Förenas i din sannings ljus,
Att det må vara, evigt vara
En herde och ett fårahus!

Ps. 285: 6. Ssb. 162.

3. Hemmet.

171. Jag lyfter mina händer.

1 Jag lyfter mina händer
Upp till Guds berg och hus,
Från dem han hjälpen sänder
Och skickar ut sitt ljus.
Mig Herren hjälp bejakar,

Som jord och himmel gjort;
Min bön han ej försakar,
Men skyddar mig allt fort.

2 Han låter mina fötter
Ej slinta, ty han är
En väktare ej trötter
Och blir mig alltid när;
Han nådigt mig bevarar
Och skyddar mig från fall,
Mig dag och natt försvarar,
Välsignar ock mitt kall.

3 Allt ondt han från mig vänder
Och frälsar mina själ,
Ehvad som helst mig händer,
Så slutas det dock väl.
Min utgång han bevarar
Min ingång likaså;
Sin nåd Gud aldrig sparar
För dem med honom stå.

Ps. 33. Ssb. 120.

172. Om nöjenas rosor än hölja min stig.

1 Om nöjenas rosor än hölja min stig,
Mitt hem, o, du kära, jag längtar till dig.
Långt klarare skyn tyckes le mot mig där;
Ej finnes i världen en plats mig mer kär.

KÖR.

Hem, hem, o, mitt hem,
Du lockar mig hem, mitt älskade hem.

2 Ej bländar mig storhet och rykte och glans.
Till hyddan, omsluten af ekarnas krans,
Jag längtar. Mer ljuft drillar fågeln sin sång
Där hemma, där friden jag ägde en gång.

3 Där slöt mig min fader till klappande bröst;
Där smekte mitt öra, o moder, din röst.
Må andra bedåras af fängslande värld;
Jag längtar, mitt hem, till din lyckliga härd.

4 Till dig skall jag vända från fjärran igen;
Hvad hjärtat har kärast, där bjudes mig än.
Hos dig skall jag finna, hvad världen ej gaf;
Du lyfter bekymren och bördorna af.

173. Hvem älskar som en moder?

1 Hvem älskar som en moder? Säg,
Som hon, hvem ville så
Hvart törne plocka från den väg,
Där litet barn skall gå?

2 Hvem vakar så den långa natt
För sjuka barnets ro,
Hvem tjänar väl så huldt och gladt
Uti det trefna bo?

3 Hvem ger väl om och om igen
Så fullt och rågadt mått
Af kärleks rena guld, om än
Hon möts af otack blott?

174. Gud signe de kära barn, de små.

(Hvad fåglarna sjunga.)

1 Gud signe de kära barn, de små,
Som flitigt arbeta och bedja,
Gud signe de gamla med lockar grå,
Som kunna likt barnen sig glädja,
När blommorna knoppas om våren.

2 Ty rödaste guld och ädelsten,
De äro som snö vid polen,
Och fåfäng lust med ett fagert sken
Är dagg, som torkar i solen,
När blommorna knoppas om våren.

3 Men arbete, kärlek, bön och tro,
De bygga på lifvets lycka,
De så ut glädje, de bädda ro
För alla sorger, som trycka,
När blommorna knoppas om våren.

4 Gud signe arbete, kärlek, bön
I alla vår lefnads dagar,
Gud signe alla de goda frön,
Som sås i de gröna hagar,
När blommorna knoppas om våren.

175. Sjung, sjung i morgonstund.

1 Sjung, sjung i morgonstund,
Morgonstund har guld i mun,
Sjung om lifvets morgon blid,
Barnafröjd och barnafrid.

2 Sjung, sjung, som fåglar små
Sjunga under himlens blå,
Frisk och glad som vårens vind,
Eld i blick och ros på kind.

3 Sjung, sjung om fröjd och hopp;
Om än mörka moln gå opp,
Lyser öfver lifvets brus
Dock Gud Faders stjärnehus.

176. Onda ord, o, låt dem aldrig.

1 Onda ord, o, låt dem aldrig
Öfver dina läppar gå.
Låt en helig känsla hindra
Onda tankar att uppstå.

KÖR.

"Älsken hvarandra," så sade Jesus;
Lyden som barn, det Fadern har befallt.
"Älsken hvarandra," så sade Jesus;
Lyden som barn, hvad han befallt.

2 Kärlek är för ren och himmelsk,
Vänskap allt för helig är
För att såras och förstöras
Af ett ord, som sönderskär.

3 Snart ett ord är sagdt i vrede
Och en orätt handling gjord,
Snart kan kärleksbandet slitas
Af ett enda bittert ord.

177. Uti din nåd, o Fader blid.

1 Uti din nåd, o Fader blid,
Befaller jag i allan tid
Min arma själ och hvad jag har;
Anamma allt i ditt förvar.

2 Mitt lif, min kropp och ande är
Din egendom, o Herre kär!
Bevara själf hvad dig tillhör,
Att intet ondt mig skada gör.

3 I dig är jag af hjärtat nöjd,
Du är min enda tröst och fröjd;
Uti min nöd och stora brist
Är du min hjälp, det vet jag visst.

4 Det är min tro, o Fader blid!
Hjälp, att jag alltid blir därvid;
Ifrån ditt barn du aldrig vik,
Att jag må ärfva himmelrik.

Ps. 250. Ssb. 27.

178. Vak upp, min själ, gif ära.

1 Vak upp, min själ, gif ära
Din Gud och Fader kära!
Han, som allt godt oss gifver,
En väktare oss blifver.

2 Du värdes själf fullända
Ditt verk på mig och sända
Den, som mig alla dagar
Hugsvalar och ledsagar.

3 Välsigna mig och skydda,
Mitt hjärta blif din hydda;
Låt ditt ord min spis vara,
Till dess jag hän skall fara.

Ps. 429: 1, 8, 10, Ssb. 16.

179. Din klara sol går åter opp.

1 Din klara sol går åter opp:
Jag tackar dig, min Gud!
Med kraft och mod och nyfödt hopp
Jag höjer glädjens ljud.

2 Din sol går upp för ond och god,
För alla som för mig,
O, må jag så i tålamod
Och kärlek likna dig!

3 O, må jag ock i tro och dygd,
Nöjd med hvad du beskär,
Än kunna glädjas i ditt skygd
Hvar dag, jag lefver här!

4 Då skall jag trygg, i råd och dåd,
Till dig, o Fader, fly
Och än förnimma, att din nåd
Är hvarje morgon ny. Ps. 420.

180. Vi tacka dig så hjärtelig.

1 Vi tacka dig
Så hjärtelig,
O Gud och Fader käre!

Att vi så väl
Till kropp som själ
Helbrägda, styrkte äre.

2 Hjälp hvar för sig
Så kristelig
Sitt kall på jorden sköta,
Att vi också
Hvarandra må
I himlens glädje möta.

Ps. 431: 1, 10, Ssb. 12.

181. Så går en dag än från vår tid.

1 Så går en dag än från vår tid
Och kommer icke mer,
Och än en natt med Herrens frid
Till jorden sänkes ner.

2 Men du förblifver den du var,
O Herre, full af nåd!
Och våra nätter, våra dar
Du tecknat i ditt råd.

3 Trygg i din vård jag lämnar mig,
När solen från oss flyr;
Och gladligt skall jag prisa dig,
När dagen åter gryr.

4 Men om det stilla dödens bud
I denna natt jag hör,
Det är min tröst, att din, o Gud,
Jag lefver och jag dör. Ps. 434. Ssb. 18

182. Hvad jag i dag har syndat.

1 Hvad jag i dag har syndat,
Af världens flärd förblindad,
O Gud, förlåt mig det!
I Jesu namn jag beder,
Att du mig alltid leder
På lifvets väg, i Jesu fjät.

2 Gif att jag icke saknar
I morgon, när jag vaknar,
Din milda allmaktshand,
Som mig i alla dagar
Beskyddar och ledsagar
Omsider in i lifvets land.

Ps. 442: 8, 9. Ssb. 19.

183. Jesus, gör mig åter stilla.

1 Jesus, gör mig åter stilla
Som ett barn vid moderns bröst!
Rädda mig från världens villa,
Gif min ande frid och tröst!
Var mitt värn mot otrons vågor,
Tysta egenviljans frågor
Med din ljufva herderöst!

2 Vederkvick mitt hjärta åter,
Göm mig hemligt i ditt tjäll!
Säg, att du min synd förlåter,
O, då skall jag blifva säll.
Sänd din Ande från det höga,
Och när sömnen lyckt mitt öga,
Vaka öfver mig i kväll!

Hs. 356: 1, 2. Ssb. 20: 1, 3.

184. Jag är trött, jag sofva vill.

1 Jag är trött, jag sofva vill,
Mina ögon slutas till,
Se till mig, o Fader blid,
Hör min bön och skänk mig frid!

2 Hvad i dag jag syndat, Gud,
Mot din lag och dina bud,
Tillgif det för Jesu blod,
Ty han i mitt ställe stod.

3 Alla kära, som jag har,
Vänner, syskon, mor och far,
Skydda dem i lust och nöd,
Var dem när i lif och död! Ssb. 17.

185. Bred dina hulda vingar.

1 Bred dina hulda vingar,
O Jesus, öfver mig,
Och låt mig stilla hvila
I ve och väl hos dig!
Blif du mitt allt i alla,
Min visdom och mitt råd,
Och låt mig alla dagar
Få lefva blott af nåd!

2 Förlåt mig alla synder
Och två mig i ditt blod!
Gif mig ett heligt sinne,
En vilja ny och god!
Välsigna fader, moder

Och mina syskon små,
Och låt i frid oss alla
Till nattens hvila gå. Hs. 357. Ssb. 23.

186. När jag lägger mig att sofva.

1 När jag lägger mig att sofva,
Skydda mig, o Jesus mild!
När jag uppstår, låt mig lofva
Dig, och var ej från mig skild.
Kom, o Jesus, blif mig när,
Låt mig blifva där du är.

2 När jag slutar mina dagar,
Låt mig roligt somna in.
Ske det, när dig helst behagar,
Blott jag evigt blifver din.
Kom, o Jesus, blif mig när,
Låt mig blifva där du är.

Ps. 204: 4, 5. Ssb. 25: 4, 5.

IV. Skolan.

187. Vi samlas, vi samlas.

1 Vi samlas, vi samlas, och lofsången går
Till Jesus, vår Jesus, i blomstrande vår.
Af hjärtat vår Skapares, Frälsares pris
Vi höja mot skyn på vårt barnsliga vis.

KÖR.

Halleluja! Halleluja!
Hosianna i höjden!
Halleluja! Halleluja!
Hosianna vår Gud!

2 Hans famn har sig öppnat en gång för de små,
Och ömt i den famnen jag slutits också.
De skatter, han gaf mig, dem vårdar jag väl,
Och ständigt han leder och fostrar min själ.

3 Hosianna, hosianna vår Frälsare god.
Vårt hjärta vår tunga skall prisa ditt blod.
Tack, Jesus, för löfte, för maning och lag,
För himmelens sällhet, som gifves en dag.

Ssb. 251.

188. Välsignade timme.

1 Välsignade timme, så ljuf och så skön,
Då söndagsskolbarnen få samlas till bön;
Från lockelser fria de höra Guds röst,
Den svage får styrka, den sorgsne får tröst.
Ack, stunden är skön
Hos Herren i bön!

2 I bibeln vi lära, att Herren hör bön;
Det är ock de trognas erfarenhet skön,
Att nöd och bekymmer med bönen bortgå,
Och rikelig nåd genom Jesus de få.
Ack, stunden är skön
Hos Herren i bön!

3 Ack tänk, hvilken syn, huru älsklig och skön,
Då barnen med lärarne enas i bön!
De ösa ur källan, Guds lefvande ord,
Ej ljufvare sällhet på jorden är spord.
Ack, stunden är skön
Hos Herren i bön!

Ssb. 172.

189. Gode Jesus, får jag vara.

1 Gode Jesus, får jag vara
I din skola städs hos dig,
Värdes för min själ förklara
Allt hvad du vill lära mig!

2 Vill den onde i mitt sinne
Väcka vrede, hat och kif,
Gud, predika då därinne,
Att du gaf för oss ditt lif!

3 Börjar lättjan hos mig råda,
Liknöjdhet i själen bo,
Må ditt nit, din flit jag skåda;
För vår skull du fick ej ro.

4 O, min Jesus, lär mig träda
Mera stadigt på din stig,
Att jag må din Ande gläda,
Gläda änglarna och dig.

Ssb. 165: 1, 2, 6, 8.

190. Klockan slår.

1 Klockan slår,
Tiden går,
Tron uppå ordet sitt prof består,
Om det i hjärtemylla sås,
Icke af vinterköld det nås,
Bär det sin evighetsfrukt,
Bär det sin evighetsfrukt.

2 Klockan slår,
Tiden går,

Hoppet Guds barn dock fel ej slår;
Det har vingar af änglaart,
Flyger till himlen med bönens fart,
Kommer tillbaka med svar,
Kommer tillbaka med svar.

3 Klockan slår,
Tiden går.
Kärleken aldrig räknar år.
Den kan göra det gamla ungt,
Göra lätt det, som synes tungt,
Vatten förvandla till vin,
Vatten förvandla till vin.

4 Klockan slår,
Tiden går,
Endast Guds nåd orubbligt består.
Den i trygghet leder oss här,
Bygger ett bättre hem oss där,
Fylldt med en segerrik fred,
Fylldt med en segerrik fred.

5 Klockan slår,
Tiden går,
Aldrig utrinna evighetsår;
Aldrig vissnar Guds paradis,
Aldrig förstummas hans nådespris.
Amen, halleluja, tack!
Amen, halleluja, tack!

191. Uti lifvets sköna blomma.

1 Uti i lifvets sköna blomma,
På din första morgonstund,

Innan onda dagar komma,
Jesus sök af hjärtats grund.
Synden lurar och bedrager,
Men blir du hos Jesus kvar,
Han dig bär och hem dig tager,
Där du är i godt förvar.

2 Jordisk fröjd skall snart dig svika,
Lämna den, ty den är tom.
Himlens skatter äro rika,
Dem du får: till Jesus kom!
Han på korset allt försonat,
Där uppväller nådens flod.
Dig från syndens straff han skonat,
Då han göt för dig sitt blod.

3 Därför i din barndoms timmar,
Innan hjärtat blifver kallt,
Medan morgonsolen glimmar,
Blott i Jesus haf ditt allt.
Fram på Herrens vägar hasta,
Fly de många syndens garn,
Hvarje sorg på Jesus kasta
Och förblif hans kära barn.

Hs. 385: 1, 2, 4. Ssb. 118: 1, 2, 4.

192. Den, som älskar Jesus här.

1 Den, som älskar Jesus här,
Får gå in i himlen, där
Ej Lammets sol går ner.

KÖR:

O, det blifver saligt,
Saligt, saligt, saligt!
O, det blifver saligt,
Då vi aldrig skiljas mer!

2 Många skolbarn, många små
Skola där för honom stå,
Han vänligt på dem ser.

3 Trogna lärare där bo,
Fränder, vänner få där ro
Och skiljas aldrig mer.

4 O, hvad sällhet, o, hvad fröjd
Att i härlighetens höjd
Guds Lamm betrakta få!

5 Att inför hans äras tron,
Sjungande med änglars ton,
I evig klarhet stå! Hs. 390. Ssb. 212.

193. Vi, en liten skara barn.

1 Vi, en liten skara barn,
Under sanningens baner
Tåga fram i strid mot syndens hela makt.
Med vår hjältes gamla svärd
Skall vår ovän läggas ner;
Ty vi tro, hvad Gud i ordet hafver sagt.

KÖR:

Sjung, sjung, sjung, du lilla skara,
Snart skall du få en segersång.

Frukta ej att träda fram
För det sanna utan skam;
Ty det segra skall, fast striden synes lång.

2 Det må dröja många år,
Men vi skola växa till,
Och vår skara skall bli större dag för dag;
Ty vi skola samla in,
Som vår segerhjälte vill,
Barnen först och sedan folk af alla slag.

3 Låt oss alltid söka först
Gud och hans rättfärdighet,
Troget följa Herrens ord, som han befallt,
Han skall alltid stå oss bi
Uti stor barmhärtighet:
Tro vi honom, skall han hjälpa uti allt.

Ssd. 250.

194. O Jesus Krist, jag är ditt lamm.

1 O Jesus Krist, jag är ditt lamm
Och du min herde god.
Att vara din, på korsets stam
Du köpt mig med ditt blod.

2 Du vänligt till ditt lamm ser ner,
Det är så kärt för dig.
Med välbehag ditt öga ler,
När det går rätt din stig.

3 Hvem skyddar lammet hvarje dag
Och vårdar år från år?
Hvem hjälper mig, så arm och svag,
Att jag ej vilse går?

4 Är det min Jesus? Ja, just han!
Han känner väl sitt lamm.
Han vet det väl, att ingen ann'
Så ömt det hjälper fram.

5 I himlen är en härlig park,
Där änglar vandra kring
Med lammen på Guds blomstermark
Bland underfulla ting.

6 Och herden, Herren Jesus kär,
Är med dem däruti.
Ack, låt mig, käre Jesus, där
Ditt sälla lamm få bli! Hs. 388. Ssb. 287.

195. Jag är ej för liten.

1 Jag är ej för liten
Vara barn hos Gud.
Jag är ej för liten
Vandra i hans bud.

2 Jag är ej för liten
Att Guds Ande ha,
Hjärtat till sitt tempel
Han hos mig fått ta.

3 Jag är ej för liten
Lyda mor och far.
Gud till fjärde budet
Löfte fogat har.

4 Jag är ej för liten
Vara litet ljus,
Som om Jesus vittnar
Uti hem och hus. Hs. 380. Ssb. 112.

196. Ett litet fattigt barn jag är.

1 Ett litet fattigt barn jag är,
Men glad jag är ändå;
Jag vet, min gode Fader kär
Bär omsorg om de små.

2 Han älskar mig, han är mig huld,
Hans hand mig leda skall.
Hans kärlek är mig mer än guld,
Ja, mer än världen all.

3 I glädje som i nöd och sorg
Mitt hjärta sjunger gladt:
Gud är mitt värn, min fasta borg,
Min fröjd, min högsta skatt.

Hs. 381. Ssb. 125.

197. Ett litet ringa barn jag är.

1 Ett litet ringa barn jag är,
Som ingenting förmår,
Men ville gärna salig bli,
Fast hur, jag ej förstår.

2 Ett litet barn du äfven var,
Min Frälsare så god,
Du har ju mig från synd och nöd
Förlossat med ditt blod.

3 Du mig i dopets helga bad
Din Ande gifvit har,
Och förr'n jag någonting förstod,
Till din jag korad var.

4 Så vill jag, Herre Jesus kär,
Dig evigt höra till.
Från syndafall och onda dåd
Jag mig afhålla vill.

5 Jag, arma barn, af egen kraft
Dock intet göra kan,
Men du kan hjälpa, Jesus kär,
Du, som är Gud och man.

Hs. 382. Ssb. 191.

198. Jesu lilla lamm jag är.

1 Jesu lilla lamm jag är,
Och han är min herde kär,
Han försörjer, älskar, bär mig,
Och så mycket godt beskär mig,
Och hans nåd, så varm och rik,
Är sig alla dagar lik.

2 Trygg jag går vid herdens staf,
Brist och nöd jag vet ej af;
Gröna beten han mig reder,
Dit han hela hjorden leder,
Och då allt här blifver tungt,
Hos min herde är dock lugnt.

3 Skall jag icke sjunga då?
Herden, som mig älskar så,
Som för evigt sig förbarmar,
Han till sist på hulda armar
Flyttar hem sitt lamm, sin brud;
Upp, min själ, och prisa Gud!

Hs. 383. Ssb. 139

199. Jag är ett armt och ringa barn.

1 Jag är ett armt och ringa barn
Och fullt af synd och brist;
Jag vill så gärna salig bli;
Ack, hjälp mig, Jesus Krist!

2 Om du mig tidigt flyttar hän,
Kan mig ej bättre ske.
Då kommer jag i härlighet
Och får ditt anlet' se.

3 Men skall en längre lefnad bli
På denna jord min lott,
Hjälp, Jesus, att jag måtte dig
Till ära göra godt!

4 Och när jag slutar sist mitt lopp,
O, kom och hämta mig
Till sköna Salemsstaden opp,
Till fröjd evinnerlig! Sob. 192.

200. Vi äro väl ringa.

1 Vi äro väl ringa och svaga och små,
Mot synden och världen vi äro väl få,
Men våga dock strida för sanning och rätt,
Vi trösta på Herren, och striden blir lätt.

KÖR.

Lejonet af Juda, som stridde och vann,
Går för oss i striden, vi segra som han.

2 Om andra oss håna och hata och sky,
Då vi deras synder och njutningar fly,

Vi skynda till Jesus och klaga vår nöd
Och skåda hans smälek i lif och i död.

3 Han kallar dem dårar, som synda mot Gud,
Men visa, som följa hans heliga bud;
Vi utvalt det goda: Guds vänskap och nåd,
Och vilja ej följa de gudlösas råd.

4 Han snart skall församla de sina i fröjd
Bland änglar och helgon i himmelens höjd;
Och kämpa vi troget för sanningen här,
Skall Jesus oss kröna med härlighet där.

Hs. 379. Ssb. 17

201. Från vår skola för en tid.

1 Från vår skola för en tid
Skiljas vi att hemma bli.
Låt oss till vår Jesus blid
Bedja, att han står oss bi!

2 Gode herde, dina lamm
Tag du själf i ditt förvar,
Låt den röst, en hvar förnam
Från din mun, städs ljuda klar!

3 I vårt minne, Herre,skrif
Allt hvad nyttigt här vi lärt!
Kraft mot frestelserna gif,
Du, som nåd och frid beskärt!

4 Låt oss mötas än en gång
Här—och sen i himmelen,
Att med evig fröjdesång
Prisa dig, vår Gud, vår vän!

202. När han kommer.

1 När han kommer, när han kommer
Att samla de sina,
Sina kära, sina trogna
En gång i sin famn,

Liksom morgonens stjärnor
De då skola lysa
I hans krona för evigt
Och sjunga hans namn.

2 Till sitt rike skall han samla
De pärlor han vunnit;
Alla lammen skall han samla
En gång i sin famn.

3 De små barnen, de små barnen,
Som älska sin Jesus,
Som juveler han skall samla
En gång i sin famn. Hs. 387. Ssb. 210.

203. Åter en fröjdefull högtid vi sluta.

Åter en fröjdefull högtid vid sluta,
Profvet är aflagdt och omdömet fälldt.
Hulda föräldrar, nu låten oss hjuta
Glädjen att höra: I lästen så snällt!
Men om af barnen I väntaden mer,
Dömen dock skonsamt. Vi lofva nu er:
Aldrig skall fliten och viljan mer brista;
Fällen ock för oss en allvarlig bön,
Att vid examen, som blifver den sista,
Vi må af nåd få de saligas lön. Ssb. 247.

5. Fosterlandet.

204. O Konung, öfver alla stor.

1 O Konung, öfver alla stor,
O Herre, som i ljuset bor
I oförgänglig makt,
Sträck öfver oss din starkhets hand,
Beskydda du vårt folk och land,
Din Ande öfver detta land
Låt hvila, som du sagt!

2 Välsigna ock all öfverhet,
Låt henne i rättfärdighet
Din vilja tjäna här!
De fräcka röster tystnad bjud,
Som höja sig mot dina bud!
Dem öfver oss du satt, o Gud,
Oss villigt lyda lär!

3 O, låt vårt folk i kristlig tro
Uti din skugga, Herre, bo
I trygg och fridsäll hamn!
Sänd dina vittnen bland oss ut
Och öfver oss din Ande gjut,
Med fridens band oss sammanslut
I Jesu Kristi namn! Hs. 395.

205. Statt upp, o folk.

1 Statt upp, o folk, och tacka Gud,
Sjung högt hans namn med fröjdeljud
För stora ting han gjort!
Betänk, hur Herren dig har ledt

Och mycken kärlek dig betett
På hvarje tid och ort!

2 Minns, hur du kom, en fattig hop,
Och ofta hördes nödens rop
Framtränga ur ditt bröst.
Men se i dag, hur Herren dig
På alla sätt så rikelig
Välsignat, gifvit tröst.

3 Så stäm nu upp med sångens ljud
Ett hjärtligt tack till Herren Gud,
All ära honom ge!
Ty han är god och kärleksrik,
I trohet honom ingen lik;
Hans namn lof, ära ske! Hs. 399.

206. Välsigna, Gud, vårt land.

1 Välsigna, Gud, vårt land,
Sträck ut din starka hand
Till dess försvar!
I dyster motgångstid,
I nattlig storm och strid
Var du det huld och blid,
Som förr du var!

2 Välsigna, Gud, vårt land,
Din frids och sannings band
Omkring det slut!
Och från vår fosterjord
Fördrif allt våld och mord,
Och gjut där med ditt ord
Din Ande ut! Hs. 400.

6. Barnfester i det gröna.

207. Hur skön står ej blomman.

1 Hur skön står ej blomman
I maj och april,
Men kommer då endast
En frostnatt därtill,
Så ligger hon vissnad,
Förbleknad och död,
Där nyss hon sågs blomstra
Så hvit och så röd.

2 Som blommorna vissna,
Så vissna ock vi,
O, må vi då äfven
Förståndiga bli
Och tänka med allvar
I tid däruppå,
Hur vi genom döden
Till lifvet må gå.

3 Men blott i förening
Med Jesus är frid
Och trygghet och glädje
I oro och strid;
Han ensam är säker
Att bygga uppå.
O, måtte vi alla
Till honom blott gå!

4 Hur allting förändras,
Ett vet jag likväl,
Som aldrig förändras,
O, märk det min själ:

Det hjärta, som brister
Af kärlek till dig,
Ack, aldrig, nej aldrig,
Förändrar det sig!

208. Barnen små.

1 Barnen små
Muntra gå
I en rolig, lustig rad,
Gladt med sång,
Raskt med språng
Och med blick så fri och glad.
Slå den ej till marken ner!
Hoppen, springen, skynden er,
Följen mig
På min stig,
Sjungen lustelig'!

2 Fågeln fri,
Han, som vi,
Plockar flitigt, kvittrar snällt;
Här vi små
Plocka få
Många korn på kunskaps fält,
Kvittra se'n på ledig stund
Just som fågeln i sin lund.
Följen mig
På min stig,
Sjungen lustelig'!

3 Timman slår!
Nu man får
Åter springa ut till lek.

Munterhet,
Enighet
Och ej minsta, minsta svek!
Hållen samman hand i hand
Som ett glädtigt, lyckligt band!
Följen mig
På min stig,
Sjungen lustelig'! Ssb. 253.

209. Se, vintern är förgången.

1 Se, vintern är förgången, och åter är det vår,
Och åter sjunga fåglarna i skogen.
Och Gud han är densamme i dag liksom i går,
Sin nåd och sina gamla anslag trogen.
Han ser till de elända, som hoppas på hans ord,
Och vårdar ömt och troget sin lilla klena hjord,
Som lefver af hans trofasthet allena.

2 Han bjuder mörkret vika och stormen lägga sig
Och fröjdar åter de försagda hjärtan.
Han leder i all sanning, han styrker, stöder mig
Och är min tröst jämväl i syndasmärtan.
Han tänker ännu städse uppå sitt fridsförbund
Och ser mig täck och helig i Kristus hvarje stund,
Fast uti mig jag är helt arm och syndig.

3 Därute blickar solen från höga himlen ner
Och jordens anlete så skönt förnyar;
Och lif åt döda hjärtan den nådesolen ger,
Som ock gått fram ur österns purpurskyar.

O, må den solen lysa i hjärta och i hus
Och med sin kraft förvandla allt mörker uti ljus,
Tills hela världen böjer knä för Herren!

210. Högt upp i skyn sjunger lärkan.

1 Högt upp i skyn sjunger lärkan så glad;
Nu är det vår!
Djupt ner i dal'n hviska blommor och blad:
Nu är det vår!
Ja, lilla bäcken så munter och fri
Sjunger, ock han, på en glad melodi:
Nu är den långsamma vintern förbi,
Nu är det vår!

2 Sjunger så hela naturen Guds pris,
O, må ock vi
Sjunga hans lof på vårt barnsliga vis—
Sjunga, ty si,
Allt har han gjort för vår glädje, ja allt,
Oss han välsignar ock tusendefaldt!
O, må vårt hjärta, så dödt och så kallt,
Upptändt dock bli!

3 Må vi begynna att sjunga med fröjd:
Pris vare Gud!
Tills vi få sjunga i himmelens höjd,
Pris vare Gud!
Ty fast den jordiska våren förgår,
Oss har han ämnat en skönare vår,
Dit vi ock närma oss år ifrån år—
Pris vare Gud!

211. Den blomstertid nu kommer.

1 Den blomstertid nu kommer
Med lust och fägring stor,
Då nalkas, ljufva sommar,
Då gräs och gröda gror.
Med blid och liflig värma
Till allt, som varit dödt,
Sig solens strålar närma,
Och allt blir återfödt.

2 De fagra blomsterängar
Och åkerns ädla säd,
De rika örtesängar
Och lundens gröna träd,
De skola oss påminna
Guds godhets rikedom,
Att vi den nåd besinna,
Som räcker året om.

3 Man hörer fåglar sjunga
Med mångahanda ljud;
Skall icke då vår tunga
Lofsäga Herren Gud?
Min själ, upphöj Guds ära,
Stäm upp din glädjesång
Till den, som vill oss nära
Och fröjda på en gång.

4 Du milde Jesu Kriste!
Vår glädjesol och sköld,
Ditt ljus och hägn ej briste;
Uppvärm vårt sinnes köld,
Gif kärlekseld i hjärta,

Men dämpa lustans brand;
Vänd bort all sorg och smärta
Med mild och mäktig hand.

Ps. 394: 1—4. Ssb, 256: 1—4.

212. Uti den sköna sommartid.

1 Uti den sköna sommartid
En bild af ljuf och stilla frid
Mig möter i naturen.
Se, huru blomman bugar sig
Och se'n så fridfullt ler mot mig,
Af smärta stängeln buren.

2 Se, träden uti löfrik skrud
Och jorden, smyckad som en brud,
Betäckt af blomströdd slöja!
Hos Salomo i all hans glans
Den enkla blommans prakt ej fanns.
Sitt ursprung blomstren röja.

3 Se, axet böjs af kärna tung,
Däröfver fröjdas gammal, ung
Och Herrens kärlek lofva,
Att han så öfverflödigt ger
Så mycket skönt och godt beter
Och delar nådegåfva.

4 Jag vill ock höja lofsångsljud;
Det stora verk, den store Gud
Har gjort, min ande gläder;
När alla sjunga, sjunger jag
Och offrar honom till behag
Den sång, mitt hjärta kväder.

5 Jag tänker: när så skön du är
I allt hvad du upprättat här
På denna arma jorden,
Hur skönt skall då ej bli en gång,
När allt är löst från syndens tvång,
När himlen ny är vorden.

6 Hvad salig fröjd, hvad härlig syn
I paradiset ofvan skyn!
Hur skönt skall där ej klinga,
När tusenden af kerubim
Med tusenden af serafim
Halleluja frambringa!

7 Jag längtar till den sälla ron,
O, stode jag inför din tron
Inunder fridens palmer!
Då skulle jag på änglavis
Hembära dig, o Herre, pris
Med tusen sköna psalmer.

Hs. 407. Ssb. 245: 1—7.

213. Vi tacka dig, o Fader kär.

1 Vi tacka dig, o Fader kär,
För sommarns sköna dar,
Då allting om dig vittne bär,
Som lif och anda har;
Då tusen, tusen fåglars sång,
Då sköna blommors skrud
Och ängens grönska, bäckens språng
Lofsjunga dig, vår Gud.

2 Och skog och sjö i solens sken,
Hur sköna jag dem ser!
Där glittrar hvarje blad på gren,
Och hvarje våg där ler.
Min tanke då mig gärna bär
Bort till ett fjärran land,
Där evig, evig sommar är,
På Jordans andra strand.

3 När jordisk fägring, jordiskt ljus
Vårt öga gläder så,
Hvad blir det ej i fridens hus
Uti vårt hemland då.
Där lifvets träd vid lifvets älf
Beständigt gröna stå,
Och solen, Herren Jesus själf,
Vårt enda ljus är då! Hs. 406.

214. Den gröna jord är ung på nytt.

1 Den gröna jord är ung på nytt,
Ty våren kommen är!
Den långa vintern har nu flytt,
Pris dig, o Herre kär!

2 I dal, på berg och sjö och land
Allt prisar Herren Gud,
Som jorden med sin allmakts hand
Nu klädt i blomsterskrud.

3 Allt lefver, röres, fröjdar sig
Med tusen jubelljud!
Hvi skulle jag ej fröjda mig
Och prisa dig, min Gud?

4 Så kom, o Jesus, gör mig fri,
Gif vårtid ock åt mig!
Låt mig din ros, din lilja bli,
Som blommar blott för dig!

Ssb. 255, 1—3, 5.

215. Hvem gjorde skyn?

1 Hvem gjorde skyn så klar och blå
Och ängens mark så grön?
Hvem lärde blomman dofta så
Och le i skrud så skön?—
Hvem har väl fågeln vingar skänkt
Och lärt den sång så klar?
Hvem har de rika färger stänkt
På fjärilns vingepar?—

KÖR.

Det var vår Fader och vår Gud:
O, sjung hans namn med glädjeljud!

2 Hvem lät i himlens höga sky
Den sköna solen le,
Som strålar hvarje morgon ny
Och gläder allt vi se?—
Hvem skänkte månens milda glans
Åt nattens dunkelhet?
Hvem gaf den gyllne stjärnekrans
En sådan härlighet?—
Det var vår Fader, mild och god!
O, sjung hans namn med nyfödt mod!

3 Hvem gjorde berg och kullar små
Och källor i vår dal

Och hjordar, som på bergen gå,
Och vinden ljuf och sval?—
Hvem har väl skapat dig och mig?
Hvem skänkte kropp och själ
Att i hans godhet fröjda sig
Och vinna evigt väl?—
Det var vår Fader och vår Gud!
O, sjung med tacksamt hjärtas ljud!

Ssb. 122.

216. Hur ljuft är ej i skogen gröna.

1 Hur ljuft är ej i skogen gröna
Att lyssna till små fåglars sång
Och skåda bäckens muntra språng,
Att binda blomsterkransar sköna!
Ja, ljuft det är i sommartid
En stund få njuta lugn och frid
Uti den lugna skogen.

2 Och uti skogens tempelsalar,
Där man till hvalf har himmel blå,
Där är så ljuft att sjunga få!
Och när man där om Skaparn talar,
Då kännes det, som om han där
För hjärtat vore mera när
Uti den stilla skogen.

3 Väl äro gyllne fälten sköna,
I dem ock Gud sin makt betett,
Dock bränner solen där så hett,
Men jättekronor stammar kröna
I lummig skog och skugga ge
Åt dem, som gärna vilja se
Guds under uti skogen.

4 En annan skog af fridens palmer
I paradiset växa lär,
Där helgons stora, sälla här
Lofsjunger Gud med nya psalmer;
Där lär ock flyta lifvets älf,
Som säges spegla Herren själf.
O, såge jag den skogen!

5 Skönt är, o Gud, hvad du frambringat;
Ej tolkas kan din glans, din prakt,
Din höga, underbara makt;
Men när ditt andra *varde* klingat,
Då skall en skapelse framstå,
Som skall med salig häpnad slå
De frälsta millioner. Hs. 417. Ssb. 252.

217. O Jesus, omkring dig vi samlade stå.

1 O Jesus, omkring dig vi samlade stå,
Ty du är ju med vid vår fest,
Och hvar vi än samlas och hvart vi än gå,
Att du själf är med oss, är bäst.

2 Ack, det är så ljufligt i grönskande skog,
Tillsamman med fåglarna små,
Få sjunga om dig, som af allt ger oss nog
Och särskildt beskyddar de små.

3 Vi vilja dig tacka för allt hvad du gett,
För fader och moder, som ömt
I hemmet oss vårda och alltid oss ledt
Till dig och i bön ej oss glömt.

4 Vi prisa dig ock för hvar söndag, som vi
I templet få höra ditt ord

Om kärlek, som blef uppenbarad däri,
Att du själf kom ned till vår jord.

5 Och tack, att små barn uti famnen du tog,
Och tack, att du tager dem än
Till dig genom dopet, ja, tack, att du dog
För alla, du himmelske vän!

6 Välsigna oss nu, och bevara oss väl,
Låt synd oss ej skilja från dig!
Behåll du oss rena, låt aldrig vår själ
Gå bort på förtappelsens stig!

7 Välsigna de lärare, som bland oss så
Din säd, och må den bära frukt!
Ja, hjälp, att det ordet du gifver oss må
Till lifvet få blifva en lukt!

8 Välsigna församlingen, stora och små!
Må alla i dig blifva ett!
Och låt oss till slut, Herre Jesus, undfå
Den salighet, du har beredt! Hs. 416.

VI. HOPPET.

1. Korset.

218. O Gud, all sannings källa.

1 O Gud, all sannings källa!
Jag tror ditt löftes ord.
Hvad du har sagt skall gälla
I himmel och på jord.

Åkalla mig i nöden,
Så får du hjälp af mig;
Ja, Herre! intill döden
Vill jag åkalla dig.

2 Hvad hjälp mot all min smärta
Att trösta på din nåd
Och anförtro mitt hjärta
Åt dina visa råd;
När du mig bedja lärde
I Jesu Kristi namn,
Du åt mitt hopp beskärde
En fristad i din famn.

3 Och hvad mitt hjärta beder,
Det vet jag att du hör,
Och hvad mitt väl bereder,
Det vet jag att du gör.
I nödens högsta smärta
Din hjälp mig närmast är;
Jag vet, att på ditt hjärta
Du mina sorger bär.

4 Jag skall ej öfvergifva
Den enda tröst jag har,
Jag skall ej tröttad blifva
Att sucka till en far.
Förtviflan vike fjärran:
Till afgrund bär dess stig.
Jag släpper icke Herran,
Förr'n han välsignar mig. Ps. 260.

219. O Herre, när min pilgrimsfärd.

1 O Herre, när min pilgrimsfärd
Blir trång på syndfull jord,
Och när mig plåga synd och värld,
Säg mig det dyra ord:

KÖR.

Min nåd är nog för dig,
Min nåd är nog för dig,
Ja, nog för tid och evighet,
Min nåd är nog för dig.

2 När jag mig fattig känner här
På kärlek, hopp och tro,
Så värm mig, Herre Jesus kär,
Med ordet, som ger ro:

3 När jag din ledning ej förstår,
När jag är utan tröst,
När jag ej mera ser ditt spår,
Låt höra då din röst:

4 Och om jag knappt kan lita på
Min allra bäste vän,
O Herre Jesus, säg mig då
Det ordet om igen:

5 När sista tonen innan kort
Utaf min pilgrimssång
I brutna ljud så tyst dör bort,
Låt klinga än en gång:

220. Närmare, Gud, till dig.

1 Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!
Om än det blir ett kors,
Som lyfter mig,
Likväl min sång skall bli:
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

2 Gömmer för vandraren
Solen sitt sken,
Får jag till hufvudgärd
Endast en sten,
För dock i drömmen mig
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

3 O, låt mig se den stig,
Som till dig bär
Hän från de sorger, som
Mig trycka här.
Låt änglar vinka mig
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

4 Då skall i morgonväkt
Nöjd jag uppstå
Och från mitt Betel här
Lof till dig gå.
Nöd kan ock föra mig
Närmare, Gud, till dig,

Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

5 Och när till sist det bär
Uppåt en gång
Genom den ljusa rymd,
Klingar min sång:
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

Hs. 431. Vv. 1—3, 4=Ssb. 176.

2. Hemlängtan.

221. Säg, hvar finns glädjens land?

1 Säg, hvar finns glädjens land,
Där hemkomst firas,
Där ett fast fridens band
Kring oss skall viras!
Ty aldrig kan man kalla
Det glädjens land, där alla
Ett rof för smärtor falla,
Aldrig, nej, aldrig.

2 Finns väl den kärleks flod,
Hvars svall ej tryter?
Finns väl den vänskap god,
Som sig ej byter?
Ja, i den ängden skära,
Där Jesu vänner kära
Afund kan aldrig tära,
Aldrig, nej, aldrig.

3 Jesus god, dit oss för,
Du nådens källa,
I ditt land snart oss gör
För evigt sälla!
Där skaran frälst du gömmer,
När du all världen dömer,
Där hon din nåd ej glömmer,
Aldrig, nej, aldrig.

4 Ja, helt snart i ditt land
Vår hemkomst firas,
Där ett fast fridens band
Kring oss skall viras.
Där ingen mer skall lida,
Där vi få trygga bida,
Skiljas från Jesu sida
Aldrig, nej, aldrig. Ssb. 167.

222. Jag är främling.

1 Jag är främling, jag är en pilgrim,
Blott en afton, blott en afton bor jag här.
Gör mig ej hinder, ty jag vill följa
Guds folk till strids genom ök'n och böljа!
Jag är främling, jag är en pilgrim,
Blott en afton, blott en afton bor jag här.

2 Till Guds Kanaan mitt öga blickar;
Evigt strålar, evigt strålar solen där,
I främlingslandet är mörkt och farligt,
Där går jag vilse och stapplar snarligt.
Till Guds Kanaan mitt öga blickar,
Evigt strålar, evigt strålar solen där.

3 Jorden har ej den ro jag söker,
Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad.
Där gråter ingen, där slutar nöden,
Där bor ej synden, dit når ej döden.
Jorden har ej den ro jag söker,
Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad.

4 Hulde herde, blott ett jag beder:
Följ och led mig, följ och led mig alltid du,
Så att jag ilar städs dig till möte,
Till dess jag hvilar uti ditt sköte.
Hulde herde, blott ett jag beder:
Följ och led mig, följ och led mig alltid du!

Hs. 443: 1, 5=7. Vv. 1, 2, 3=Ssb. 215: 1, 2, 4.

223. Jag längtar till Gud.

1 Jag längtar till Gud
Från oro och strid
Att stå som hans brud
I sällhet och frid.
Där finnes det land,
Dit sorgen ej når,
Där kärlekens hand
Aftorkar min tår,
Där kärlekens hand
Aftorkar min tår.

2 Där skall jag en gång
Bland änglarnas här
Uppstämma min sång
Hos Frälsaren kär
Och vandra förnöjd
På gator af guld

Och skåda med fröjd
Min Fader så huld,
Och skåda med fröjd
Min Fader så huld.

Hs. 441. Ssb. 223.

224. Tack, att ditt hjärta öppet står!

1 Tack, att ditt hjärta öppet står
För mig en hvar minut;
Tack, att jag där mig hvila får
Intill mitt sista slut!
Min tunga hinner icke här
För allt att tacka dig;
Men hemma, hemma, hemma, där
Mitt lof skall höja sig.

2 Ack, huru på mitt ansikt' jag
Inför din fotapall
På evighetens jubeldag,
Guds Lamm, dig lofva skall,
Där sjunga högt med glädje stor
Den nya Lammets sång!
I höjden, där vår Gud själf bor,
Där slipper jag allt tvång. Ssb. 26.

225. O Jesus kär, när vill du hämta mig?

1 O Jesus kär, när vill du hämta mig
Från detta främlingslandet hem till dig?
Jag är så trött, jag kan ej finna ro,
Förr'n jag hos dig i himmelen får bo.

2 Jag ofta tänkt, det skulle bättre bli,
Om blott från det och det jag blefve fri,
Men nej, så länge jag på jorden är,
Mig väntar endast möda och besvär.

3 En resenär uti ett fjärran land
Jag vandrar här, o Jesus, tag min hand.
Ack, led mig du, jag annars vilse går,
Hem, hem till dig, där jag min krona får.

4 Jag löfte fått att blifva Jesus lik
Och ärfva med; o tänk, hvad jag blir rik!
Men skall en gång jag bära kronan där,
Så måste jag ock bära korset här.

5 O, huru sällt att en gång skåda Gud!
Det blir en salig dag, då jag får bud.
Tänk, fara hem från allt elände här
Och evigt vara hos min Jesus kär!

Hs. 456. Ssb. 237.

226. Till fridens hem, Jerusalem.

1 Till fridens hem, Jerusalem,
Där ingen mer skall synda,
Där sorg och pust byts ut mot lust,
Till fridens hem vi skynda.

KÖR:

Till fridens hem, till fridens hem vi skynda,
Till fridens hem, till fridens hem vi skynda.

2 I sorg och nöd, i lif och död
Hjälp oss att trogna vara,

O Gud, att så vi vara må
Städs redo hem att fara!

3 O, sälla frid, där ingen strid
Skall Kristi kyrka störa;
Vi där få se vår Frälsare
Och städs hans vilja göra.

Hs. 438. Ssb. 219: 1, 3, 4.

227. Hem, hem, namn, som hugsvalar.

1 Hem, hem, namn, som hugsvalar,
Hem, hem, finnes du här?
Längtan städs om dig talar,
Till dig står allt mitt begär.
Hem, hem, ljufliga hem,
Låt mig gå dit, där du är!

2 Hem, hem, önskade hvila,
Sälla, ostörda ro!
Själen rastlöst skall ila,
Tills i din famn hon får bo.
Hem, hem, osedda hem,
Stadigt dig bidar min tro.

3 Själen här aldrig fann dig,
Hem, på dödsdalens stig,
Jesus stridde och vann dig,
Jesus dig skänker åt mig.
Hem, hem, saliga hem!
Jesus mig väntar hos dig.

Hs. 437. Ssb. 213.

228. I hoppet sig min frälsta själ förnöjer.

1 I hoppet sig min frälsta själ
Förnöjer;
I tron jag till ett evigt väl
Mig höjer;
Ty jag betänker,
Att dödens länker
Har Kristus brutit och mig lifvet skänker.

2 Som fågelen vid ljusan dag
Sig gläder,
Så glad i ljusets rike jag
Inträder.
Vid änglasången
Och harpoklangen
Jag skådar evighetens dag uppgången.

3 Och högre, klarare än gull,
Än solen
Min själ skall skina ärofull
För stolen.
Den gode Guden
Iklär mig skruden,
Som själf han lofvat åt den kära bruden.

4 Beredd håll mig, o Jesus Krist,
Att vänta
Din ljufva ankomst, när du sist
Vill hämta
Ur tåredalen,
Från jordekvalen
Din brud till dig i ljusa fröjdesalen.

Ps. 487: 1, 3, 4, 7 Ssb. 209.

VII. HÄRLIGHETEN.

229. Hvar är de kristnas fosterland?

1 Hvar är de kristnas fosterland?
Månn' Sions palmbevuxna strand,
Där Jordan ännu hviskar om,
Hur Jesus till dess stränder kom?
O, nej, nej, nej,
Det helga landet är det ej?

2 Där Kristus med sin ande bor,
Där ordet rötter slår och gror,
Där hos Guds barn man märka kan
Den tro, som rika segrar vann.
Där är vårt land,
Vid nära eller fjärran strand.

3 I himlen, ack, där är vårt land,
Vårt rätta, dyra fosterland,
Där änglaskaran sjunger glad
Guds lof i lefvande Guds stad.
Ack där, ack där
Vårt hemland och vår Jesus är.

Ssb. 224: 1, 2, 4. Vv, 1, 3=Hs. 436

230. Jag tänker så gärna på himlens land.

1 Jag tänker så gärna på himlens land,
Där Herren Jesus bor,
Där helgonskaran stämmer opp
Hans pris med glädje stor.

KÖR:

Där ej mer vi skiljas,
Där ej mer vi skiljas,
Där ej mer vi skiljas,
Vi skiljas aldrig mer!

2 Jag tänker så gärna på himlens land,
Där, klädd i snöhvit skrud,
En här af änglar utan tal
Lofsjunger Herren Gud.

3 Jag tänker så gärna på himlens land,
Och mången vän så kär,
Som här med nöd och ängslan gick,
Är nu hos Jesus där!

4 Jag tänker så gärna på himlens land,
Där striden är förbi,
Och hela släktet möts en gång
I evig harmoni!

5 Jag tänker så gärna på himlens land.
Hvad fröjd, när vi också
Få bära krans och segerpalm
Och gyllne harpor slå!

6 Jag tänker så gärna på himlens land,
De gyllne gators stad,
Och bar mig längtans vinge dit,
Jag flöge strax åstad!

Ssb. 221. Vv. 1—3, 5, 6=Hs. 488.

231. Till det härliga land ofvan skyn.

1 Till det härliga land ofvan skyn
Vi i tron skåda upp redan här,
Ty ett hem, fast fördoldt för vår syn,
Har vår Jesus beredt åt oss där.

KÖR:

Om en kort liten tid
Vi få mötas på himmelens strand.
Om en kort liten tid
Vi få mötas på himmelens strand.

2 Äfven vi på den ljufliga strand
Skola sjunga de saligas sång,
När, förlösta från dödliga band,
Vi vår Frälsare skåda en gång.

3 För vår älskade Fader och Gud
Vi vårt offer och tack lägga ner
För den kärlek, han skänker sin brud,
Och den nåd, som han dagligen ger.

Hs. 487. Ssb. 220.

232. Ett fjärran land jag vet.

1 Ett fjärran land jag vet,
Hur saligt där!
Där står i härlighet
Guds helgons här.
Ljufligt lofsjunga de
Lammet, sin förlossare:
"Ära vår Konung ske
I evighet!"

2 Kom till det sälla land,
Kom, vänd dig hit!
Till plogen sätt din hand,
Sök det med flit.
Där synd och sorg ej bo,
Vi få skåda hvad vi tro;
Där ger oss Jesus ro
I evighet.

3 Där i det sälla land
Hvar blick är klar;
Fadern i kärlekshand
Evigt oss har.
Ställ då ditt lopp dit in,
Kronan skön och riket vinn:
Låt Jesu lön bli din
I evighet. Ssb. 214.

233. Jerusalem, du sälla stad.

1 Jerusalem, du sälla stad,
Hur ljufligt är ditt namn!
När skall från mödor, fri och glad,
Jag ankra i din hamn?

2 När skola mina ögon se
Den salighet, som vanns,
De gyllne gator skinande,
De pärleportars glans?

3 När skall, min Gud, jag hemlof få
Och hos de sälla bo?
Ack, när skall jag för Lammet stå
I evig sabbatsro?

4 Mitt sälla hem, Jerusalem,
Min längtan står till dig;
Ack, låt mig vara snart bland dem,
Som där få hvila sig! Ssb 222.

234. Hur strålar helgonskaran där!

1 Hur strålar helgonskaran där!
Hur fick hon snöhvit skrud?
Hur kom hon till en evig dag,
Till evig fröjd hos Gud?
Jo, skaran kom från smärta stor
Till detta haf af ljus,
Och från sin dräkt i Jesu blod
Hon tvådde jordens grus.

2 Och nu med segerpalm hon står
Kring pärlbesmyckad tron
Och tjänar Herren, Sions Gud,
Med sång och harpoton.
Hans närhet ger hvart hjärta fröjd,
Hvar tunga offrar lof,
Och hosianna aldrig dör
I Sions Konungs hof.

3 Och Lammet, som regerar där,
Som segrat genom död,
Så vänligt leder hvarje steg
Och skiftar himmelskt bröd.
Till grönan äng sin flock han för,
Till lifvets klara älf;
Och ögats sista smärtetår
Aftorkar Herren själf. Ssb. 226

235. Det blir något i himlen för barnen att få

1 Det blir något i himlen för barnen att få,
För de barn, som i Herren få dö;
De få kronor af guld, de få harpor också,
De få kläder så hvita som snö.

KÖR.

Det blir något att få,
Det blir något att få,
Det blir något för barnen att få.
I den himmelska stad,
Där hvar tunga är glad,
Det blir något för barnen att få.

2 De få vandra omkring på de gator af guld,
De få sjunga med änglarna där,
De få skåda Guds Lamm, som borttog deras skuld,
De få se honom såsom han är.

3 De få sitta till bords i Guds härlighets hus,
De få äta det lefvande bröd;
Herren Gud dem upplyser, han är deras ljus,
Ingen natt finnes där, ingen död.

4 De får dricka ur strömmen, som går från Guds tron,
De få njuta evinnerlig tröst,
De få sjunga Guds ära med jublande ton,
De få hvila vid Frälsarens bröst.

Hs. 339. Ssb. 217.

236. Omkring Guds tron.

1 Omkring Guds tron där står en här
Af barn i himlens höjd,
Den synden all förlåten är.
En skara frälst och nöjd
Sjunger ära, pris och ära,
Sjunger ära, fröjd och ära.

2 Hvem gaf dem lof i himlen bo?
Hvem tog de barnens här
Till denna värld af fröjd och ro
Och lärde dem att där
Sjunga ära, pris och ära,
Sjunga ära, fröjd och ära?

3 Det Jesus var, som blödde här
Att deras synder två.
Hans blod en skrud så hvit och skär
Dem gaf, och nu de få
Sjunga ära, pris och ära,
Sjunga ära, fröjd och ära.

4 Hans nåd på jorden sökte de
Och älskade hans namn,
Nu skåda de hans anlete,
Nu få de i hans famn
Sjunga ära, pris och ära,
Sjunga ära, fröjd och ära.

Hs. 491. Ssb. 216.

237. Hvilka äro dessa?

1 Hvilka äro dessa, som vid flodens strand,
Invid den tysta grafvens mörka rand

Prisa Gud med palm i hand,
Tvagne i lammets blod.

KÖR.

Ja, igenom porten de gå med gladligt mod,
Tvagne i Lammets blod.
Ja, igenom porten de gå med gladligt mod
Tvagne i Lammets blod.

2 Dessa äro de, som re'n i unga år
Funno sin Jesus och som i hans spår
Rönte hvad hans nåd förmår,
Tvagne i Lammets blod.

3 Bärgade för evigt på den sälla kust,
Frie från jordens synd och sorg och pust,
Sjunga de med fröjd och lust,
Tvagne i Lammets blod.

Hs. 493.

238. Säll är den, som lyckligt hunnit hamnen.

1 Säll är den, som lyckligt hunnit hamnen,
Evigt fri från synder, död och kval,
Och får hvila, nöjd i frälsarfamnen,
Fjärran skild från denna sorgens dall
Evig fröjd och glädje där skall blifva,
Lustigt väsen på Guds högra hand.
Evigt lif då Jesus dem skall gifva,
Som fått lif i tron uppå hans namn.

2 Ingen tår skall då från ögat rinna,
Ingen värk och plåga varder mer,

Vänner skola vänner återfinna,
Jesus själf oss lifvets krona ger.
Salig, salig den, som hem är gången,
Löst från denna tunga syndens kropp,
Och för lammets tron har börjat sången
Och fullbordadt ser nu allt sitt hopp!

Hs. 479

AUGUSTANA BOOK CONCERN.

ROCK ISLAND, ILL.,

har ett godt urval af böcker för skolan och hemmet.

A S-C- eller Barnens första bok ..... 15 cts.

Barnens andra bok ..... 30 cts.

Församlingsskolans Läsebok ..... 50 cts.

Svensk Rättskrifningslära för nybörjare, af prof. E. A. Zetterstrand, kart. ..... 25 cts.

Biblisk Historia ..... 25 cts.

Kort Kyrkohistoria ..... 40 cts.

Sve[illegible] ..... 25 cts.

Sön[illegible] [illegible]bok. Innehållande litur[illegible] samt [illegible] och engelska sånger för sönd[illegible] [illegible] Omarbetad upplaga, kart. band [illegible]

[illegible] ..... 40 cts.

[illegible] ..... 50 cts.

[illegible] kart. band ..... 20 cts.

[illegible] kart. band ..... [illegible]

Do, [illegible] klotband ..... [illegible]

Do, [illegible] ..... [illegible]

Klasebok [illegible] Med [illegible] kollekt[illegible] netto ..... [illegible]

[illegible] Testa[illegible] stämmelse [illegible] verser med para[illegible] Antiqua [illegible] stil, 24:mo (fickformat) [illegible] ..... [illegible] cts.

Do, lb ..... 60 cts.

Do, chgrb, runda h[illegible] tryck på pärmen ..... 85 cts.

Do, rysslåder, mjuka pärmar, runda hörn [illegible] ..... [illegible]

Biblar med gamla och nya öfversättningen till olika priser.